

ဤဝတ္ထုအား ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန်အတွက် မြန်
မာနိုင်ငံစာပေစိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ တင်ပြခဲ့ရာ ပုံနှိပ်ထုတ်
ဝေခွင့် မပြုခဲ့ပါ။

၂၀၀၂ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွင်းက ရေးသားခဲ့
သည့်ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်အထိ ပုံနှိပ်စာအုပ်
အဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးပါ။

အင်တာနက်စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှုခံစား
နိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလှလင်

ဆောင်းလှလင်

လိပ်ပြာပွေလီ နှင့် အိပ်မက်ဧကရီ

..

“ ဗျာ... လိပ်ပြာလွင့်တယ် ၊ ဟုတ်လား ”

ဝေဖြိုးသော် က တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

ကိုဘလှမော်၏စကားသည် အထူးအဆန်းဖြစ်သလို သူ့အတွက် စိမ်းလည်းစိမ်းနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ ဟုတ်တယ်၊ လိပ်ပြာလွင့်တယ်လို့လဲခေါ်တယ်၊ ဝိညာဉ်လွင့်တယ်လို့လဲခေါ်တာပေါ့ကွာ၊ ဝိညာဉ်ကို လိပ်ပြာ လို့လဲခေါ်တယ်မဟုတ်လား ”

“ ဝိညာဉ်ဆိုတာ အသက်မဟုတ်လားဗျာ၊ လူသေ ရင် ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်လို့ပြောကြတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဝိညာဉ်လွင့်တယ်ဆိုတာမျိုးက... လူကိုယ်ထဲကနေ ဝိညာဉ် ကိုထုတ်လွှတ်လိုက်ရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အသေ ကောင်ကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျ ”

“ အဲဒါလဲမှန်ပါတယ်မောင်ဖြိုး၊ လိပ်ပြာလွင့်နေစဉ် အချိန်မှာ လိပ်ပြာရှင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လုံခြုံအောင်ထိမ်းသိမ်း ထားရတာပေါ့၊ စည်းတားထားရတာပေါ့ ”

“ ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် ဒါ- သူတော်စင်တွေ ကျင့်ကြံတဲ့ကျင့်စဉ်မျိုးပဲကိုဘလှမော် ”

ဝေဖြိုးသော်က ကိုဘလှမော်၏ရာဇဝင်နှင့်စာရိတ္တ ကိုသိထားသူမို့ သံသယဖြင့်မေးလိုက်သည်။ မေးလိုက်ပြီးမှ အားနာသွားမိ၏။

လူရည်လည်သောကိုဘလှမော်ကလည်း ချက်ချင်း ဝိုင်းမိလိုက်ပေသည်။

ဆောင်း : လှလင်

“ မောင်ဖြိုးက ကိုယ်လိပ်ပြာလွှင့်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုမယုံဘူးထင်တယ်၊ တကယ်တော့...စိတ်ကိုနိုင်ပြီး အလေ့ အကျင့်ကောင်းရင် ဘယ်သူမဆိုလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်မျိုးပါကွာ၊ ကိုယ်က စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအလုပ်တွေ၊ စိတ်ကိုစေစားရတဲ့အ လုပ်တွေဝါသနာပါတာ မောင်ဖြိုးအသိပဲ၊ အေးလေ... မင်း ထက် မင်းအစ်ကိုက ပိုသိတာပေါ့ ”

ကိုဘလှမော်မှာ ဝေဖြိုးသော်၏အစ်ကိုကြီးနေမျိုး ဇော်နှင့်ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားဘဝ က ကိုနေမျိုးဇော်နှင့်ကိုဘလှမော်တို့တွဲခဲ့ဖူးသည်ကိုရည်ရွယ် ၍ ကိုဘလှမော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ထားပါတော့ဗျာ၊ အခု- ကိုဘလှမော်လာရှာတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လိပ်ပြာလွှင့်တာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ”

“ ကိုယ်က အဲဒီမိန်းကလေးကို လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း တွေ့တာကွ ”

“ ဗျာ ”

ဝေဖြိုးသော် အံ့ဩသွားရပြန်သည်။

ကိုဘလှမော်ကို မယုံသင်္ကာစွာကြည့်လိုက်ရင်း...

“ ကိုဘလှမော်က လိပ်ပြာလွှင့်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီမိန်းကလေးက အောက်မှာလျှောက်သွားနေတာပေါ့ ၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ကိုဘလှမော်လှမ်းမြင်ရတာလား ”

“ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ”

ကိုဘလှမော်က သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

“ မသိဘူးလေဗျာ၊ လိပ်ပြာလွှင့်တယ်ဆိုတာဘယ် နေရာကိုလွှင့်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်က မိုးပေါ်မှာလွှင့်တယ် ထင်လို့ပြောတာပါ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ လိပ်ပြာလွှင့်တယ်ဆိုတာ မိုး ကောင်းကင်မှာလွှင့်ရတာပါ၊ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုထဲကသာ လွတ်လပ်ပြီးကျယ်ပြောတဲ့လဟာပြင်ကြီးကိုး၊ ကိုယ်ရယ်မိတာ က လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း အောက်ကိုငုံ့ကြည့်လို့ မိန်းကလေးကို

ဆောင်းလှလင်

မြင်ရတာလားဆိုတဲ့မောင်ဖြိုးအမေးကိုရယ်မိတာပါ။ ...ကိုယ်တို့လိပ်ပြာလွင်တယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာမြေရဲ့ ဟိုးမိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့အမြင့်မှာမောင်ဖြိုးရဲ့ အောက်ကိုင်းကြည့်လို့ဘာမှ မမြင်ရဘူး ”

“ ဟင်... ဒါဖြင့် ”

“ ကိုယ် အဲဒီမိန်းကလေးကိုတွေ့ပုံက... ကိုယ်လိပ်ပြာလွင်နေတဲ့အချိန်မှာ... သူကလည်းလိပ်ပြာလွင်နေတဲ့အချိန်နဲ့ကြုံကြိုက်လို့ မိုးကောင်းကင်ထဲမှာနှစ်ယောက်ဆုံမိရင်းတွေ့ကြတာပါ ”

“ ဘာ ”

အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြစရာတွေထပ်ဆင့်ကြုံနေရ၍ မျက်လှည့်ဆရာပီပီ သူ့ကိုလှည့်စားနေသလားလို့ ဝေဖြိုးသော်ထင်လာမိသည်။

“ ကိုဘလှမော်ရဲ့မိန်းကလေးက ဘယ်အရွယ်မို့လဲဗျာ ”

“ ဂိုလှ ဆယ်ကိုးနှစ်ဆယ်ပေါ့မောင်ဖြိုးရ ”

“ ဟင်- အဲဒီအရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လိပ်ပြာလွင်နိုင်တယ် ၊ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်မောင်ဖြိုး၊ လိပ်ပြာလွင်တဲ့အတတ်ကိုတတ်တဲ့သူဟာ တော်တော်ရှားပါတယ်၊ တချို့က ဒီလိုအတတ်ပညာမျိုးရှိမှန်းတောင်မသိကြပါဘူး၊ မသိတော့မကျင့်ကြံကြဘူး၊မကျင့်ကြံတော့ လိပ်ပြာလွင်တဲ့အတတ်ပညာဟာ ထူးဆန်းတဲ့အတတ်ပညာတစ်ရပ်လို့ ထင်ကြတာပေါ့၊ တကယ်တော့ စိတ်ကိုနိုင်နင်းမယ်ဆိုရင်၊ စိတ်ဓာတ်အင်အားကောင်းမယ်ဆိုရင်လိုက်စားလို့ရတဲ့ပညာမျိုးပါ၊ ကိုယ်လိပ်ပြာလွင်တဲ့ခရီးစဉ်မှာ... သက်ကြီးရွယ်အို သူတော်စင်ကြီးတွေ၊ ရဟန္တာကြီးတွေကိုတောင် ဆုံခဲ့ဘူး၊မြင်ခဲ့ဘူးပါတယ် ”

ဝေဖြိုးသော်က ကိုဘလှမော်စကားများကို ငေး၍ သာနားထောင်နေမိတော့သည်။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ချင်ချိန်ရင်း ဖြင့်နားထောင်နေလိုက်၏။

ဆောင် : လှလင်

“ လူငယ်လူရွယ်တွေလည်းတွေ့တာပဲ၊ မိန်းမတွေလည်းတွေ့တာပဲ၊ အဲ... ကိုယ့်ရဲ့မိန်းကလေးကတော့ ကိုယ်တွေ့ဘူးတဲ့ ရှားရှားပါးပါးလိပ်ပြာလွင့်နိုင်တဲ့မိန်းမတွေထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံးပဲ၊ သူ့လိုအသက်အရွယ်မျိုး သူတစ်ယောက်ပဲတွေ့ဖူးသေးတယ်မောင်ဖြိုး ”

“ အံ့ဩစရာပဲဗျာ ”

“ မင်း ယုံရဲ့လားမောင်ဖြိုး ”

“ ကျွန်တော်လက်ခံနိုင်အောင် သက်သေတစ်ခုခုပြနိုင်ရင်ကောင်းမှာပဲ ကိုဘလှမော် ”

“ ပြရတာပေါ့ကွာ ၊ လောလောဆယ်တော့ မင်းနားလည်အောင် လိပ်ပြာလွင့်တဲ့ပညာအကြောင်းပြောပြချင်တယ် ”

•• •• ••

••

“ အသံလွှင့်တယ်ဆိုတာတော့ မောင်ဖြိုးသိပြီးသား မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကိုယ်တို့ဟာ ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့အသံလွှင့်ရုံက လွှင့်လိုက်တဲ့အသံဖြစ်ဖြစ် ရေဒီယိုနဲ့ဖမ်းယူနိုင်တယ်။ အသံ မှာလှိုင်းရှိတယ်မောင်ဖြိုး၊ အသံကိုလှိုင်းအနေနဲ့လွှင့်လိုက် တာကို ရေဒီယိုရတစ်ဆင့်ဖမ်းယူတာပဲ။ လိပ်ပြာလွှင့်တယ်ဆို တာလဲ ဒီသဘောမျိုးပါပဲ။ အသံလွှင့်ဖို့ အသံလွှင့်ရုံလိုသလို လိပ်ပြာလွှင့်ဖို့ လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့ဌာနတစ်ခုရှိဖို့လိုတာပေါ့ကွာ။ အဲဒါကတော့ အသက်ရှင်ရက်ရှိတဲ့ လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲပေါ့ ”

“ တယ်လီဖုန်းပြောတာလဲ အဲဒီသဘောပဲပေါ့နော် ”

“ ဒါပေါ့၊ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေဟာ အသံလှိုင်း အမှတ်အသားတွေပဲ။ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာအသံလှိုင်းချင်း ချိတ်ဆက်ပြီး အပြန်အလှန်စကားပြောကြတာပဲပေါ့။ အသံ ကိုထုတ်လွှင့်လို့ရသလို အရုပ်ကိုလည်းထုတ်လွှင့်လို့ရတယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားတွေက သက်သေပေါ့ကွာ ”

“ ကိုဘလှမော်ပြောသလိုဆို အလွယ်လေးပါလား ဗျာ၊ နည်းလမ်းမသိလို့သာမလုပ်နိုင်ကြတာပေါ့ဟုတ်လား ”

ကိုဘလှမော်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ အလွယ်လေးတော့မဟုတ်ဖူးမောင်ဖြိုး၊ အရုပ်တို့ အသံတို့က တီထွင်ပြီးသားစက်ကိရိယာသုံးရင် အလွယ်တကူ ရနိုင်တာဟုတ်တယ်။ မင်း ရေဒီယိုတစ်လုံး၊ရုပ်မြင်သံကြား တစ်လုံးကို ပိုက်ဆံရှိရင်ဝယ်နိုင်တာပေါ့ကွာ။ အရုပ်တွေအသံ

ဆောင်းလှလင်

..... တွေဖမ်းနိုင်တာပေါ့၊ လိပ်ပြာလွှင့်စက်ကို မင်းဘယ်မှာသွား
ဝယ်မလဲ ”

“ ဒါတော့ ဟုတ်သားပဲ ”

“ လိပ်ပြာလွှင့်စက်ဟာ တခြားမဟုတ်ဖူး၊ လူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်လိုကိုယ်ပြောခဲ့ပြီလေ၊ မင်းမှာခန္ဓာကိုယ်လဲရှိတယ်၊
လိပ်ပြာဝိညာဉ်လဲရှိတယ်လေ၊ မင်းလိပ်ပြာကိုမင်းလွှင့်နိုင်သ
လား၊ ဘယ်လွယ်မလဲမောင်ဖြိုးရဲ့၊ အဲ... လိပ်ပြာလွှင့်တတ်
ချင်ရင်တော့ ကျင့်ကြံမှုလိုတယ်ကွ ”

“ ကျင့်တိုင်းရော ရမှာလားဗျာ ”

“ မင်းမေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းကို ဆန်းစစ်ပြီးပြောရ
ရင် မင်းဟာမယုံမရဲဖြစ်နေတယ်၊ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့သံသယ
ဝင်နေတယ်၊ အဲဒီလိုလူမျိုးအတွက်တော့ လိပ်ပြာလွှင့်ဖို့ဟာ
မဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုပဲ ”

“ ဗျာ ”

“ ဟုတ်တယ်လေ၊ လိပ်ပြာလွှင့်တယ်ဆိုတာ စိတ်
ဓာတ်မကျောဖို့လိုသလို၊ယုံကြည်ဖို့လဲလိုတယ်၊ သတ္တိရှိဖို့လဲ
လိုတယ်၊ အဲဒီလိုစိတ်အခံခိုင်မာတဲ့လူမျိုးတောင် နှစ်ဂျပုလ
များကျင့်ကြံမှ ရတာမျိုးကွ ”

ကိုဘလှမော်အပြောကြောင့် ဝေဖြိုးသော်ဂျက်သွား
သည်။ မခံချင်လည်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည်လိပ်ပြာလွှင့်
ခြင်းကိုစိတ်လည်းမဝင်စားပါ။ ကျင့်ကြံဖို့လည်းစိတ်ကူးမရှိပါ။
အမှန်ပြောရလျှင် ယုံပင်သိပ်မယုံသေးပါ။ သို့သော်... ကိုဘ
လှမော်က သူ့လိုလူမျိုးဟာလိပ်ပြာလွှင့်လောက်တဲ့စိတ်ဓာတ်
ခိုင်မာမှုမရှိသလိုမျိုး အပြောခံလိုက်ရ၍ ခံပြင်းသွားရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ စိတ်ဟာသိပ်ထွေပြားတယ်မောင်ဖြိုး၊ အဖမ်းရ
အချုပ်ရလည်းခက်တယ်၊ စိတ်တည်ငြိမ်အောင်လုပ်ဖို့ဆိုတာ
တောင်မလွယ်ဘူး၊ မင်း...ပုတီးစိတ်ဖူးလားမောင်ဖြိုး ”

“ ကျွန်တော်နေ့တိုင်း ဂုဏ်တော်ပုတီးကိုးပါတ်စိတ်
ပါတယ် ”

ဆောင် : လှလင်

“ ပုတီးကိုးပါတ်စိတ်နေစဉ်အချိန်အတွင်းမှာ မင်းစိတ်ဟာ ဘုရားဂုဏ်တော်ထဲမှာပဲအာရုံနစ်နေသလားကွာ၊ တခြားကိုစိတ်မရောက်တော့ဘူးလား ”

“ အာ... အဲဒါတော့ ဝန်ခံရမှာပဲကိုဘလှမော်၊ တစ်ချိန်လုံးတော့ ဘယ်ငြိမ်မလဲဗျာ၊ ကိုယ်ကမတွေ့မိပေမယ့် တခြားအကြောင်းတွေ အလိုလိုစိတ်ထဲဝင်လာတာရှိတာပေါ့။”

ကိုဘလှမော်ကသဘောကျစွာတဟဲဟဲရယ်လိုက်သည်

“ အဲဒါပြောတာပေါ့ကွာ၊ စိတ်ဟာဖမ်းချုပ်ရခက်တယ်၊ အသံတို့ရုပ်တို့ကိုသာ ဖမ်းချုပ်ထားလို့ရတယ်၊ စိတ်ကိုဖမ်းချုပ်ထားလို့မရဘူးကွ ”

“ အသံတို့၊အရုပ်တို့ကို ဖမ်းချုပ်ထားလို့ရတယ်၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟောဒီဓာတ်ပြားချုပ်လေးကို ကြည့် ”

ကိုဘလှမော်က တီဗွီနှင့်စီဒီစက်ရှေ့တွင်ထပ်ထားသောစီဒီဓာတ်ပြားချုပ်အပုံထဲမှ တစ်ချပ်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

“ ဒီ စီဒီချုပ်ထဲမှာ ဇော်ပိုင်အသံပါတယ်၊ ဒါဟာ ဇော်ပိုင်အသံကိုဖမ်းချုပ်ပြီး ဓာတ်ပြားထဲထည့်ထားတာပေါ့။”

“ အင် ”

“ အသံကိုဖမ်းချုပ်ပြီး တိတ်ကြိုးထဲလည်းထည့်လို့ရတယ်၊ ဓာတ်ပြားထဲလည်းထည့်လို့ရတယ်၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဟောဒီစီဒီချုပ်က ကာဏအိုကေဆိုတော့ အရုပ်တောင်ပါသေးတယ်၊ ဒါလဲ အရုပ်ကိုဖမ်းချုပ်ပြီးဓာတ်ပြားထဲထည့်ထားတာပေါ့မောင်ဖြိုး ”

ကိုဘလှမော်ပြောလိုက်မှ အမှတ်မထင်အသုံးပြုနေသည့်ပစ္စည်းများ၏လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများကိုဝေဖြိုးသော်တွေးမိလာသည်။

ဆောင် : လှလင်

“ ကိုယ်တို့ဟာ တိတ်ကြိုးခွေတွေ၊ ရုပ်ရှင်ဖလင်တွေ၊ ဓာတ်ပြားချပ်တွေကတစ်ဆင့်... ပရက်စလေအသံနဲ့ အရုပ်ကိုလည်းမြင်ရနိုင်သေးတယ်၊ ဝင်းဦးကိုလည်း အချိန်မရွေးကြည့်နိုင်သေးတယ်၊ တွံတေးသိန်းတန်အသံကိုလည်း ကြားနိုင်သေးတယ်၊ ဒါတွေဟာ... သူတို့ရဲ့အရုပ်နဲ့အသံကို ဖမ်းယူပြီးထိန်းထားနိုင်လို့ပဲ၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လားမောင်ဖြိုး”

“ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဒါပေမယ့်... သူတို့ရဲ့ နာမ်ဝိညာဉ်ကိုတော့ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ကြဘူး၊ သူတို့အားလုံး သက်တမ်းစေ့တဲ့ အချိန်မှာ ကွယ်လွန်ကြသေကြရတာပဲမဟုတ်လား ”

“ ကိုဘလှမော်ပြောသလိုဆိုရင် နောင်တစ်ချိန်ကျ ရင်ကော ဝိညာဉ်ကိုထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့အတတ်ပညာမျိုးရှာမတွေ့နိုင်ဘူးလို့ပြောနိုင်မလား ”

ကိုဘလှမော်က ခေါင်းကိုသွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးမောင်ဖြိုး၊ လူတွေရဲ့တီထွင်နိုင်မှုတွေဟာလည်း ဆုံးခမ်းတိုင်ပါပြီ၊ ထပ်ပြီးတီထွင်နိုင်ခဲ့ရင်လဲ လူ့အသက်ကိုချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့ ၊ လူကိုမသေစေတဲ့ပညာမျိုးကတော့ ဘယ်ကမ္ဘာမှာမှရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဖူးဆိုတာ ကိုယ်ပြောရဲတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုဘလှမော်ပြောတာက အရုပ်နဲ့အသံကိုမှတ်တမ်းတင်လို့ရတယ်၊ Recordလုပ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမဟုတ်လား၊ စိတ်ကိုတော့ချုပ်လို့မရဘူး၊ တခြားလူရဲ့စိတ်ကိုထားလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုတောင်ထိန်းချုပ်ဖို့ခဲယဉ်းတယ် ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပေါ့နော် ”

“ မှန်တယ်လေ၊ **စိတ်တစ်ခု ယုတ်ကိုးဆယ်** ဆိုတာ ကြားဘူးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီစကားအမှန်က **ယုတ်ကိုးဆယ်** ဆိုတာ ‘ယုတ်’က ယပက်လက်နဲ့ယုတ်ကို ပြောတာနော်၊ တချို့လူတွေထင်သလို ရကောက်နဲ့ ရုပ်တယ်မထင်နဲ့၊

ဆောင် : လှလင်

စိတ်ကတစ်ခုတည်းရှိပြီး ရုပ်က ကိုးဆယ်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ‘ယုတ်’ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်က ပြန်ပြီး ယုတ်တာ၊ နှုတ်တာကိုဆိုလိုတာ။ စိတ်တစ်ခုယုတ်ကိုးဆယ် ဆိုတာ... ကိုးဆယ်ထဲက တစ်ခုပြန်ပြီးယုတ်ရင်... နှုတ်ရင်... ၈၉- ၈ တယ်။ စိတ်ပေါင်း ၈၉စိတ်ရှိတယ်လို့ပြော တာ ”

“ ဪ... ဒီလိုလား ”

‘စိတ်တစ်ခု ယုတ်ကိုးဆယ်’ဆိုသည့်စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ကိုဘလှမော်ရှင်းပြမှ နားလည်သွားရတော့သည်။

“ လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့အကြောင်းပြောပါဦးကိုဘလှမော်၊ လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့အတတ်ကို သင်ပေးတဲ့ဆရာရှိလို့ တတ်တာလား၊ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား ကျင့်ကြံရင်းတတ်သွားတာလား ”

“ ကိုယ်မှာဆရာရှိပါတယ်၊ ကိုယ်ဆရာကဗမာတော့မဟုတ်ဘူး၊ နာဂယန်း ဆိုတဲ့ ဟိန္ဒူကုလားအဘိုးကြီးပဲ၊ ဆရာကြီးနာဂယန်းဟာ ဆိုင်းဘာဘရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူကကိုယ်ကို ပညာတွေဆင်ပွားပေးခဲ့တာပဲမောင်ဖြိုး၊ ဆရာကြီးဟာ စိတ်တန်ခိုးနဲ့ပတ်သက်လို့ အထူးကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်သူဟာ လူတွေကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တာကို မခံချင်လို့ သူပညာတွေအားလုံးကိုဖွင့်မြဲခဲ့ဘူး၊ သူဟာ သေတဲ့အထိ မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲလူသိခံပြီး အသက်မွေးသွားခဲ့တယ်၊ မနှစ်ကမှ ဆရာကြီးအိန္ဒိယမှာကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်မောင်ဖြိုး ကိုယ်ကတော့ သူပညာတွေကျင့်ကြံနည်းတွေရလိုက်ပါတယ် ”

“ ကိုဘလှမော်နဲ့ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ ”

“ ကိုယ်မျက်လှည့်ပညာသင်ဖို့အိန္ဒိယကိုသွားလိုက်သေးတယ်လေ၊ သုံးနှစ်ကြာတယ် ”

“ ဪ... အင်း... ဟုတ်သားပဲ ”

ကိုဘလှမော်သည် ဘွဲ့ရတဲ့အထိကျောင်းမတက်ခဲ့၊ ဒုတိယနှစ်မှာပင် ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီး... မျက်လှည့်ပွဲများနယ်တကာလှည့်ပြခဲ့သည်။ ထိုကာလအထိ အစ်ကိုဖြစ်သူ နေမျိုးဇော်နှင့်တွဲမိနေတုန်းမို့ ဝေဖြိုးသော်မှတ်မိနေသည်။

ဆောင် : လှလင်

..... “ ဆရာ ဒေဝိန္ဒ ” နာမည်ဖြင့် ကိုဘလှမော်မျက်
လှည့်ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် တဖြည်းဖြည်းနာမည်ကြီးလာ
တာ။ မျက်လှည့်ပွဲကိုရုံပွဲအဖြစ် ရုံသွင်းပြသနိုင်သည်အထိ
အောင်မြင်လာတာ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ဘုရားပွဲတွေလှည့်၍
မျက်လှည့်ပြရင်းစီးပွားဖြစ်လာတာတွေ... သိထားရပေမယ့်...
ထိုအချိန်က ဝေဖြိုးသော်မှာ ကျောင်းသားဘဝမို့ကျောင်းစာ
လုံးပမ်းရင်းနှင့်... ကိုဘလှမော်အောင်မြင်မှုတွေကို ကြားရုံ
သာကြားပြီး စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ မျက်လှည့်ပညာကိုလည်း
အထင်ကြီးလောက်စရာမဟုတ်ဖူးထင်၍တစ်ကြောင်း၊ နေမျိုး
ဇော်နှင့်ကိုဘလှမော်လည်း ကိုယ်အလုပ်နဲ့ကိုယ်မို့ မတွဲမိ
တော့တာတစ်ကြောင်းကြောင့်... နောက်ပိုင်းမှာကိုဘလှမော်
အကြောင်းတွေမကြားမိတော့။

လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က မျက်လှည့်ပညာသင်ဖို့
နိုင်ငံခြားသွားတယ်လို့တော့ ကြားလိုက်သေးသည်။ မျက်
လှည့်ပညာဟာ နိုင်ငံခြားအထိသွားသင်လောက်စရာလားဟု
တွေးကာ သူပြုံးပင်ပြုံးခဲ့မိသေး၏။ ကိုဘလှမော်အစဖော်
ပေးမှသတိရလာကာ သူသွားခဲ့တာ အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုတာ ခုမှ
သိလိုက်ရတော့သည်။

“ ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုဘလှမော်နိုင်ငံခြားသွားလိုက်
သေးတယ် ”

“ အိန္ဒိယမှာ မျက်လှည့်ပညာသွားသင်တော့ ဆရာ
ကြီးနာရယန်းဆီမှာ တပည့်ခံရင်း သူ့ဆီကပညာတွေရခဲ့တာ
ပဲ ”

“ ကျွန်တော်နားမလည်လို့မေးပါရစေ၊ စိတ်တော့မ
ဆိုးနဲ့ဗျာ၊ မျက်လှည့်ပညာနဲ့စိတ်ပညာဆိုင်သလား၊မျက်လှည့်
ဆိုတာ လူကိုလှည့်စားရုံသက်သက်ပညာတစ်မျိုးပဲလို့ထင်
တယ်၊ စိတ်ပညာက ပိုပြီးလျှို့ဝှက်နက်နဲမလားလို့ ”

ကိုဘလှမော်က အသိရခက်သောအပြုံးမျိုးဖြင့်ပြုံး
လိုက်သည်။

ဆောင် : လှလင်

“ ခေါ်တော့သာမျက်လှည့်ကိုး၊ မျက်စိကိုလှည့်စား
တဲ့ပညာသက်သက်ပဲလို့ထင်စရာပေါ့၊ အမှန်တော့... မျက်
လှည့်ပွဲကြည့်တဲ့လူရဲ့စိတ်ကိုလည်း လှည့်စားရသေးတယ်
မောင်မြိုးရ ”

“ ဘယ်လိုများလဲဗျာ ”

“ ကိုယ်ဆရာကြီးဟာ စိတ်တန်ခိုးပညာရှင်ကြီးပဲ၊
သူဟာ သူ့ရဲ့မျက်လှည့်ပွဲတွေမှာ သမားရိုးကျပြကွက်တွေပြ
ရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ညှို့ပညာကိုအသုံးပြုပြီး ပြကွက်ဆန်းတွေ
ပြခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ သူဟာ စိတ်တန်ခိုးကိုအသုံးချပြီး
စိတ်ညှို့လိုက်တာပဲ၊ ဒါကိုနားမလည်တဲ့ပရိသတ်ကတော့ ရိုး
ရိုးမျက်လှည့်ပညာလို့ပဲထင်တာပေါ့ ”

“ ဘယ်လိုပြကွက်မျိုးလဲ ”

“ ဥပမာပြောရရင်... ဆရာကြီးဟာ ပွဲကြည့်ပရိ
သတ်ထဲကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်၊ သူဟာ လူတစ်ယောက်ကို
မြေ့တစ်ကောင်အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားအောင် စိတ်ညှို့ပြမယ်
လို့ကြေငြာလိုက်တယ်၊ အစမ်းသပ်ခံမယ်လို့ကို ဖိတ်ခေါ်
လိုက်တာပေါ့၊ စမ်းသပ်ခံမယ်လို့ ပေါ်လာတဲ့အခါ... ဆရာ
ကြီးဟာပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံးရှေ့မှာပဲ... အဲဒီလူကိုစောင့်
ကြည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီလူဟာ... ဆရာကြီးရဲ့မျက်လုံးအ
ကြည့်ကြောင့် တွေဝေငေးငိုင်သွားတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဆရာ
ကြီးဟာ ဒီလူကို သူကြိုက်ရာခိုင်းစေတော့တာပဲ ”

“ မင်းဟာမြေ့တစ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းဟာမြေ့
တစ်ကောင်ပဲ၊ မင်းဟာမြေ့တစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် မြေ့
တစ်ကောင်နေသလို မင်းနေရမယ် ”

ဆရာကြီး၏ အာဏာသံပါသောအသံဝါကြီးအောက်
ဝယ်... အစမ်းသပ်ခံလူသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာသည်။

“ မင်းဟာမြေ့ဖြစ်သွားပြီ၊ ဟေ့-မြေ့ ၊ မင်း မြေ့
ပေါ်မှာလူးလွန်းပြီးသွားလေကွာ၊ မြေ့ဆိုတာ မြေပေါ်မှာတွား
သွားရတယ်ကွာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းဟာမြေ့ဆိုတော့
ဒီလိုပဲသွားရမှာပေါ့ ”

ဆောင်း : လှလင်

ဆရာကြီး၏စကားညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အစမ်းသပ် ခံလူသည်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ မြေပေါ်သို့ဝမ်းလျား ထိုးမှောက်ချလိုက်သည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှမိန်းမတစ်ယောက်၏ အလန့် တကြားအော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ သွား ၊ သွား ၊ ဟဲ့-မြေ၊ သွား ၊ မင်းဟာမြေ၊ မြေတစ်ကောင်ဟာ တွန့်လိမ်သွားရတယ်ကွ၊ သွား ၊ သွား ”

အစမ်းသပ်ခံလူသည် ဝမ်းလျားမှောက် နေ ရာ မှ ကိုယ်ကိုတွန့်လိုက်သည်။ သူ့အကြောများသည်ပျော့ပြောင်း စွာပင် တွန့်ခွေသွားသည်ကိုပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံးမြင်ကြရ ၏။ သူက တစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်နှင့်အတူ ရှေ့သို့အနည်း ငယ်ရွေ့၍သွားလေသည်။

ပရိသတ်သည် အသက်မရှုမိပဲ ပြကွက်ကို အံ့ဩ စွာစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ သွား ၊ သွားလေ၊ သွား-သွား ၊ ရွက်ဖျင်နံရံနား ရောက်တဲ့အထိ မင်းတားသွားစမ်း ”

အစမ်းသပ်ခံလူသည် မြေပေးတွင်ကိုယ်ကိုတွန့်၍... တွန့်၍ လှုပ်ရှားလိုက်ရာ တရွေ့ရွေ့နှင့်ရှေ့သို့တိုးသွားလေ သည်။ သူ၏ခြေထောက်နှင့်လက်များမှာမလှုပ်ရှားပဲပျော့ ပြောင်းနေသည်။ ခြေထောက်အားနှင့်လက်အားကိုမယူပဲ ခန္ဓာကိုယ်ကတွန့်ခြင်း၊ ကွေးခြင်းဖြင့် ရှေ့သို့တရွေ့ရွေ့တိုး သွားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြေလူသားသည် ဆရာကြီးအမိန့်အတိုင်း မျက် လှည့်ပွဲရွက်ဖျင်ရုံ၏နံရံအနီးသို့ရောက်သွားလေပြီ။

“ ဟဲ့-မြေ၊ မင်းရှေ့ကလူကိုပေါက်လိုက်ပါတော့ လား ”

မြေလူသားသည် ဆရာကြီး၏အမိန့်ဆုံးသည်နှင့်... ခေါင်းကိုဆတ်ကနဲမော့လိုက်သည်။ လည်ပင်းဆီမှထောင်၍ မတ်တက်လာကာ ပြူးကျယ်စူးလက်သောမျက်လုံးကြီးများ ဖြင့် သူ့ရှေ့မှလူကို စူးကနဲစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆောင်းလှလင်

မြေလူသားထံမှ “ရှား” ကနဲ နှာမှုတ်သံထွက် ပေါ်လာ၏။

“ အလိုလေး၊ အလိုလေး ”

ရှေ့ဆုံးတန်းခုံတွင်ထိုင်ကြည့်နေသောလူသည် မြေ လူသားက သူ့ရှေ့တွင်ပါးပြင်းထောင်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်း ကြီးမတ်လာပြီး စိုက်ကြည့်ခံလိုက်ရသည်အခါ... အလန်တ ကြားအော်ရင်း ခြေထောက်များကိုထိုင်ခုံပေါ် တင်လိုက်သည်။

မြေလူသား၏ဦးခေါင်းက မြေတစ်ကောင်ပါးပြင်း ထောင်နေသည်သဖွယ် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ကာ... သူ့ရှေ့မှလူ ကိုဆက်၍စူးစိုက်ကြည့်နေသည်အခါတွင်ကား...

“ အလိုလေး ၊ အလွှာ ၊ အလွှာအရှင်မြတ်ကယ် တော်မူပါ ”

... ကြောက်လန့်တကြားဟစ်အော်ရင်း သတိလစ် သွားလေတော့သည်။

“တော်ပြီ၊ မင်းဟာမြေတစ်ကောင်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ထခဲ့တော့ ”

ဆရာကြီးကလှမ်းအော်လိုက်သည်အခါ... အစမ်း သပ်ခံလူသည် မြေပေါ်လူးနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

သူသည်အဝတ်အစားများတွင်ပေကျံနေသောဖုန်များ ကိုခါရင်းမတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ပရိသတ်ရှေ့ တွင်မြေတစ်ကောင်အဖြစ်အသုံးတော်ခံလိုက်ရ၍ ဂျက်ခြင်း ၊ စိတ်ပျက်ခြင်းများဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်နေ၏။

ပြကွက်ကို မှင်တက်မိစွာကြည့်နေကြသောပရိသတ် သည် အတန်ကြာမှသတိဝင်လာကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးလိုက်လေသတည်း။

•• •• ••

••

“ ကဲ- အဲဒီပြကွက်ကို မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ
မောင်ဖြိုး ”

“ ဒါ နဂိုကတည်းကကြိုညှိပြီး ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့
ပြကွက်မဟုတ်ဖူးလားကိုဘလုမော် ”

“ လုံးဝမဟုတ်ဖူး၊ ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့ပြကွက်တွေ
အားလုံးဟာ ဝိုင်းတော်သားတွေနဲ့တင်ဆက်လေ့ရှိတယ်၊ မျက်
လှည့်သက်သက်အတွက် အပြင်လူကိုသုံးလို့မရဘူး၊ မျက်
လှည့်အတွက် စင်ပေါ်မှာလှည့်စားထားတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊
အရောင်တွေ၊ဆလိုက်မီးတွေ၊ငြမ်းတွေ၊ကြိုးတွေနဲ့ဆင်ထားပြီး
သား၊ အပြင်လူကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်ရင် အားလုံးအရှက်တကွဲ
ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ပြကွက်တွေအတွက်
အပြင်လူကိုဖိတ်ခေါ်လေ့မရှိပါဘူး၊ အခုပြောခဲ့တဲ့ပြကွက်မျိုး
က ဆရာကြီးဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ညှိပညာကိုပြချင်လို့ ပွဲကြည့်
ပရိသတ်ထဲကဖိတ်ခေါ်ပြီးပြလိုက်တာပဲ ”

“ လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး အရှက်ခွဲသလိုဖြစ်
မနေဘူးလားဗျာ ”

“ ပရိသတ်ထဲကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်
အစမ်းသပ်ခံဖို့သဘောတူပြီးပြီပဲ၊ ဆရာကြီးပညာကိုသက်သေ
ရအောင်ကူညီရာရောက်သလို ပရိသတ်အတွက်လည်း ပြ
ကွက်ဆန်းတစ်ခုကြည့်ရအောင် ကူညီရာရောက်ပါတယ် ”

“ ဒါဖြင့်... ကိုဘလုမော်ရဲ့ဆရာက ဘယ်သူ့ကို
မဆို မြွေစိတ်ဝင်အောင်စိတ်ညှိနိုင်တယ်ပေါ့ ”

“ မြွေပြကွက်ကို ကိုယ်ကနမူနာအနေနဲ့ပြောပြထား
ပါ၊ ဆရာကြီးဟာ စိတ်ညှိပညာကိုသုံးပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုး
စိတ်ညှိနိုင်ပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေလာကြည့်တဲ့ပွဲမျိုးမှာ

ဆောင် : လှလင်

ဆရာကြီးသုံးလေ့ရှိတဲ့ပြကွက်ကတစ်မျိုး၊ နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်ကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနိုင်ငံခြားသူကို စိတ်ညှို့ပြီး အိန္ဒိယအက ကခိုင်းတာပဲ။ ဆရာကြီးကစိတ်ညှို့တီးဝိုင်းကမြူးကြွတဲ့အကတီးလုံးကိုတီးပေးလိုက်တဲ့အခါ နိုင်ငံခြားသူဟာအိန္ဒိယအကကို တကယ်ကုလားမလေးကသလို အချိုးကျကျကတော့တာပဲ။ ဆရာကြီးကနိုင်ငံခြားသူကိုမှူးပြီးသုံးတာတခြားကြောင့်မဟုတ်ဖူး။ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသူကိုအသုံးပြုခဲ့ရင် နဂိုကတည်းက ကတတ်ပြီးသားမို့ မသိစိတ်နဲ့မကတာမဆန်းဘူးလို့ထင်ကြမှာစိုးလို့ပဲ။ အိန္ဒိယနဲ့စရိုက်သဘာဝချင်းခြားတဲ့ ပြင်သစ်တို့၊ ဂျာမန်တို့၊ အီတလီတို့က နိုင်ငံခြားပရိသတ်ကိုမှ ဆရာကြီးက အဲဒီပြကွက်ကိုရွေးပြီးပြတာပါမောင်ဖြိုး ”

“ ဒီလိုဆိုတော့လည်း စိတ်ညှို့ပညာဟာဆန်းကျယ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လက်ခံပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထင်တယ်။ စိတ်ညှို့တာ လူတိုင်းကိုတော့ ညှို့လို့ရမယ်မထင်ဘူး။ စိတ်အားငယ်တဲ့လူတွေ၊ ကလေးတွေနဲ့မိန်းမတွေလောက်ပဲ ညှို့လို့ရမယ်ထင်တယ် ”

ကိုဘလှမော်က အသိရခက်သော အပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ မောင်ဖြိုး ”

ကိုဘလှမော်က အမိန့်သံပါပါဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“ ဗျာ ”

ဝေဖြိုးသော်က ကိုဘလှမော်မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ရင်းထူးလိုက်သည်။

“ မင်းက စိတ်ကိုနိုင်နင်းတဲ့သူတွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုစိတ်ညှို့နိုင်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား ”

ကိုဘလှမော်၏ တမျိုးပြောင်း သွား သော အ သံကြောင့် ဝေဖြိုးသော်ကြောင်ရွှဲကြည့်နေမိသည်။

“ မင်းယုံရမယ်မောင်ဖြိုး၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုစိတ်ညှို့လို့ရတယ်ဆိုတာ မင်းယုံရမယ် ”

ဆောင်းလှလင်

..... ကိုဘလှမော်အပြောကြောင့် ဝေဖြိုးသော်ကြက်သီး ဖျန်းကနဲထသွားသည်။

“မောင်ဖြိုး၊ မင်း ငါ့ကို ဒီအတိုင်းစိုက်ကြည့်နေပါ ငါ့မျက်လုံးကို မင်းစိုက်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ငါ့မျက်လုံးကိုစိုက် ကြည့်လိုက်စမ်း ”

ဝေဖြိုးသော်စိတ်က ကိုဘလှမော် သူ့ကိုစိတ်ညို့ တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။

သူက အကြည်ကို ကိုဘလှမော်မျက်နှာဆီမှဆွာရန် ကြိုးစားသည်။

“ စိုက်ကြည့်၊ စိုက်ကြည့်၊မင်းငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေ ”

အညို့မခံဘူး၊ အညို့မခံဘူး၊ ငါစိတ်အညို့မခံဘူး။ သူကအားကိုတင်းကာ ကိုဘလှမော်ဆီမှအကြည်ကိုခွာသည်။

ဝေဖြိုးသော်မှာ စိတ်အညို့ခံနေရမှန်းသိပါရက်၊ သူကလည်း အညို့မခံရအောင် အားတင်းထားပါရက်ကပင် ကိုဘလှမော်အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်အောင်ဂိုနေ၏။

သူသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ပစ်လိုက်ရန်ကြိုးစားကြည့် သည်။ မျက်လုံးနှစ်ခုမှာမှိတ်မရပဲ မျက်ခွံများခိုင်နေ၏။

“ မောင်ဖြိုး၊ မင်းဟာ အခုအချိန်ကစပြီး ငှက်က လေးတစ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းဟာ ငှက်ကလေးတစ် ကောင်၊ မင်းဟာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ”

အိုး-မဟုတ်ဘူး၊ ငါစိတ်ညို့မခံဘူး၊ ငါ ငှက်မဟုတ် ဘူး၊ သတိ၊သတိ၊ ထိန်းစမ်း၊ တိန်းစမ်း။ သူ့စိတ်ထဲကတော့ သတိမပြတ်အောင်ထိန်းထားနေမိ၏။ သို့သော်...

“ ငှက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး၊ ဟေ့-ငှက်ကလေး၊ ပျံလေကွယ်ငှက်ကလေး၊ မင်းပျံပါတော့လား၊ မင်းအတောင် ပံ့တွေဖြန့်လိုက်လေ၊ မင်းအတောင်ပံ့တွေဖြန့်လိုက်၊ ဖြန့် လိုက် ”

ဝေဖြိုးသော်သည်လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်မှခွာ၍ဘေး တိုက်မြှောက်လိုက်မိ၏။

ဆောင်းလှလင်

ဟင်အင်း ၊ ငါစိတ်ညို့မခံဘူး ၊ သူပြောသလို
မလုပ်ဖူး၊ မလုပ်ဖူး ။

“ ဟုတ်ပြီ၊ ငှက်ကလေး၊ အတောင်ပံလေးကိုဖြန့်၊
အားယူ ၊ အားယူ ၊ အားယူပြီးပျံတော့လေကွာ ”

ဝေဖြိုးသော် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို အတောင်ပံခတ်သ ည့် သ ဖွ
ယ် မြှောက်ချီချီလုပ်နေမိ၏။

“ ငှက်ကလေးရေ၊ ပျံတော့လေကွယ်၊ စားပွဲခုံပေါ်
ကိုပျံတက်လိုက်စမ်း ”

ဝေဖြိုးသော်သည် စာရေးစားပွဲခုံပေါ်သို့ခုန်တက်
လိုက်ရာ အံ့ဩစရာကောင်းစွာပင်... ပေါ့ပါးစွာရောက်ရှိသွား
လေ၏။

“ ငှက်ကလေး၊ စားပွဲပေါ်မှာ မင်းအတွက်အစာရှိ
သလား၊ ကြည့်ပါဦးကွယ် ”

သူသည် ကုန်းကွကွကြီးနှင့် စားပွဲကိုမျက်နှာအပ်၍
စားပွဲပေါ်မှပစ္စည်းများကိုလိုက်ကြည့်၏။

ခြင်ဆေးခွေဗူးကိုအတွေ့တွင် သူကပါးစပ်နှင့်ပေါက်
ချလိုက်သည်။ ငှက်နှုတ်သီးဖြင့်ပေါက်သလို ပေါက်ချလိုက်
ခြင်းဖြစ်ရာ... ငှက်ကဲ့သို့ချွန်ထက်သောနှုတ်သီးမရှိသည်သူ
သည် ပါးစပ်နှင့်မထိမိခင်နှာခေါင်းဖြင့်ထိမိကာ နှာခေါင်း
ဖြင့်ထိမိကာ နှာခေါင်းနာသွားသည်။

နာကျင်မှုကြောင့် ဝေဖြိုးသော်သတိဝင်လာ၏။ ငါ
စိတ်ညို့မခံဘူး။

“ ငှက်ကလေး၊ အဲဒါခြင်ဆေးခွေကြီးကွ၊မင်းအစာ
မဟုတ်ဘူး ”

သူက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာ ရှာ
ကြည့်နေမိပြန်သည်။

ပလတ်စတစ်အိပ်နှင့်ထုတ်ထားသော ကွမ်းယာထုပ်
ကိုအတွေ့တွင် တစ်ခါထပ်၍ နှုတ်သီးနှင့်ပေါက်ချလိုက်ပြန်

ဆောင်းလှလင်

သည်။ ကွမ်းယာထုတ်မှာအတော်ကြီးသည်မို့ သူ့ပါးစပ်ထဲပါ
လာ၏။

“ ငှက်ကလေး၊ မင်းက ကွမ်းယာစားမယ်ပေါ့၊
ဟား-ဟား-ဟား ”

ကိုဘလှမော်က သဘောကျစွာရယ်လိုက်သည်။

ဝေဖြိုးသော်ဂုဏ်သွားသည်။ သူသည်စိတ်ညှို့ခံနေရ
ကြောင်းသိနေရက်ကပင်၊ အားတင်းထားပါရက်ကပင်... ကို
ဘလှမော်အမိန့်အတိုင်းလိုက်လုပ်နေမိပါပကော။

“ ငှက်ကလေးရယ် အောက်ကိုပြန်ဆင်းခဲ့ပါတော့၊
ဒီကုလားထိုင်မှာ လာနားပါတော့ကွာ ”

သူက စားပွဲခုံပေါ်မှ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းရင်း
ကုလားထိုင်ပေးခုန်ချလိုက်သည်။

“ ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား
ဟား ဟား ဟား ဟား ”

ကိုဘလှမော်က သဘောကျစွာအတောမသတ် ရယ်
မောနေတော့သည်။

ဝေဖြိုးသော်က စို့နေသောချွေးများကို လက်ကိုင်ပု
ဝါထုတ်၍သုတ်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှာကိုက်ရက်တန်းလန်းကြီး
ဖြစ်နေသော ကွမ်းယာထုတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ ကိုဘလှမော် မကောင်းဘူးဗျာ ”

“ ဟား ဟား ဟား ဟား ”

ကိုဘလှမော်က ရယ်နေဆဲ။

“ ဟား-

ကျွန်တော်စိတ်တင်းထားတဲ့ကြားထဲကဗျာ၊
ခင်ဗျားတော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ ကိုဘလှမော် ”

ကိုဘလှမော်က သဘောကျစွာဆက်ရယ်နေသည်။

“ ဆောရီး ၊ ဆောရီးမောင်ဖြိုးရာ၊ ကိုယ်ကျီစယ်
တာပါ၊ ကိုယ်ကျီစားတာလွန်သွားသလားဟင် ”

ဆောင်းလှလင်

ဝေဖြိုးသော်နှုတ်ခမ်းကြီးစုရင်း ငူငူကြီးထိုင်နေ၏။
ကိုဘလှမော်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့။

“ဆောရီးပါညီလေးရာ၊ မင်းတို့အရွယ် ပညာတတ်
ဆိုတဲ့ကောင်လေးတွေက လက်တွေ့ပြမှုယုံတတ်လို့ ကိုယ်က
မင်းယုံအောင်လက်တွေ့ပြလိုက်တာပါ။ ဆောရီးနော်-ငါ့ညီ ”

ကိုဘလှမော်က သူ့ပခုံးကိုပုတ်ရင်း လှိုက်လှိုက်လှဲ
လှဲတောင်းပန်နေရှာသည်။

“ ခင်ဗျားယုံစေချင်လို့မှတ်လား၊ ယုံလိုက်ပါပြီဗျာ၊
ယုံလိုက်ပါပြီ ”

“ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ”

“ ခင်ဗျားဟာ တကယ်စိတ်တန်ခိုးထက်မြက်တဲ့လူ
တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံသွားပါပြီကိုဘလှမော်၊ ရုတ်
တရက်မို့ ကျွန်တော်ရှက်သွားလို့ပါ။ စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ ”

•• •• ••

••

“ စိတ်ပညာဟာ အဲဒီလောက်အထိနက်နဲပါတယ်
မောင်ဖြိုး ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားဟာ ဒေဝိန္ဒ
ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ကျော်ကြားနေတာကိုး ကိုဘလှမော်၊ကျွန်တော်
က ပွဲလမ်းသဘင်ဝါသနာမပါတော့ ခင်ဗျားနာမည်ကြီး
နေမှန်းသိပေမယ့် အထင်အမြင်မကြီးမိတာ ဝန်ခံရမှာပဲ၊
ခုတော့... ခင်ဗျားပညာကို လေးစားသွားပါပြီဗျာ ”

ကိုဘလှမော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုမျှတ်ထုတ်
လိုက်သည်။

“ ဒီလိုဘဝရောက်အောင်ကြိုးစားရကျင့်ကြံရတဲ့
ကာလက မနည်းပါဘူး၊ အတော်ကိုအားထုတ်ခဲ့ရတာပါ
မောင်ဖြိုးရယ် ”

“ လိပ်ပြာလွင့်တဲ့အတွေ့အကြုံလေး ပြောပြပါဦး
ဗျာ ”

“ လိပ်ပြာလွင့်တဲ့အတတ်ကို ကိုယ် သုံးနှစ်ခွဲတိတိ
လေ့ကျင့်ခဲ့ရတယ်မောင်ဖြိုးရဲ့၊ အစပိုင်းမှာတော့ ခဏခဏ
ပြုတ်ကျတာပေါ့ကွာ ”

“ ပြုတ်ကျတယ် ”

“ ပြုတ်ကျတယ်ဆိုတာ လိပ်ပြာလွင့်လို့အောင်မြင်
လုဆဲဆဲအချိန်မှာ စိတ်မခိုင်လို့ လိပ်ပြာက ခန္ဓာကိုယ်ထဲပြန်
ဝင်ဝင်လာတာကိုပြောတာပါ ”

“ လိပ်ပြာလွင့်တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိသလဲကိုဘ
လှမော် ”

“ အဓိကကတော့ စိတ်ကိုနိုင်နင်းအောင်လေ့ကျင့်
တာပါပဲ၊ ကိုယ်မှာတော့ တခြားရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်မောင်

ဆောင်းလှလင်

ဖြိုး၊ မင်းကိုမို့လို့ပြောတာပါ။ ကိုယ်ဟာ လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း
ရတနာသိုက်တစ်ခုကိုရှာနေတာပဲ ”

“ ဗျာ ”

“ နေရာဒေသတွေ အဖြစ်အပျက်တွေကိုတော့
ပြောမဖြစ်သေးလို့ မပြောတော့ဘူးမောင်ဖြိုး၊ ကိုယ်ဟာ
ရတနာမြေပုံတစ်ခုကို အပိုင်းသုံးပိုင်း ပိုင်းထားတဲ့အထဲက
တစ်ပိုင်းကိုရထားခဲ့တယ် ”

“ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ”

ကိုဘလှမော်က တွေဝေသွားသည်။ အကြောင်းအရာ
တစ်ခုကိုအလည်မှန်ပြော၍ တစ်ဖက်သားသဘောမပေါက်
နိုင်တာကိုလည်းသိလိုက်သည်။

“ အင်းလေ... ဇာတ်ကြောင်းကိုတော့ မောင်ဖြိုး
ကိုပြောပြပါမယ်၊ နေရာဒေသတော့ချန်ထားလိုက်မယ်၊ မင်း
နှုတ်လုံပါစေနော် ”

“ စိတ်ချပါ၊ ကိုယ်အတွက်လည်းအကျိုးမရှိ၊ သူများ
အတွက်လည်းအကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်မျိုးကျွန်တော်မလုပ်ဖူး၊ ကို
ဘလှမော် လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့အကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားလို့
မေးတာပါ ”

“ ဒီလိုကွ၊ ပြိတိသျှကိုလိုနီခေတ်က စစ်သားသုံး
ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီစစ်သားသုံးယောက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်
မဟုတ်ဖူးနော် ၊ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ငွေပေးပြီးငှားလို့ပါလာ
တဲ့ တခြားနိုင်ငံက တိုင်းရင်းသားတွေ၊ ကြေးစားစစ်သား
တွေ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ တစ်ခါတော့ အင်္ဂလိပ်တပ်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံက
ဘုရားတစ်ဆူရဲ့ ဌာပနာတိုက်ကိုဖောက်ခဲ့တယ် ”

“ ဟာ ”

“ ဌာပနာတိုက်ထဲက အဖိုးတန်ရွှေငွေရတနာတွေ
ကိုဖောက်ခဲ့တယ် ”

“ဟာ”

“ဌာပနာတိုက်ထဲကအဖိုးတန်ရွှေငွေရတနာတွေကို သံသေတ္တာတစ်လုံးမှာထည့်ပြီး မြန်မာပြည်ကိုဂျပန်တွေဝင်လာလို့ တပ်ပြန်အဆုတ်မှာ သယ်သွားခဲ့ကြတယ် ”

“ မြန်မာပိုင်ပစ္စည်းတွေပေါ့နော် ”

“ ဒါပေါ့၊ မြန်မာ့မြေက ဘုရားပိုင်ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဒီလိုနဲ့တောထဲရောက်တော့ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရက်ကြာသွားတယ်၊ ပါသွားတဲ့လူအားလုံးလဲ ငှက်ဖျားမိကုန်ကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ... အခုနကပြောခဲ့တဲ့တိုင်းရင်းသားစစ်သားသုံးယောက်က အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ရော၊ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေကိုပါ အစာထဲအဆိပ်ခတ်ပြီးလုပ်ကြံပစ်လိုက်ကြတယ် ”

“ ကျန်တဲ့တိုင်းရင်းသားစစ်သားတွေကိုရော ”

“ အဲဒီအချိန်မှာ တိုင်းရင်းသားစစ်သားဆိုလို့ သူတို့သုံးယောက်ပဲအသက်ရှင်ရက်ရှိတော့တာ ”

“ ဪ... ”

“ စစ်သားသုံးယောက်လည်း ပါလာတဲ့ရတနာသေတ္တာကို တောထဲမှာပဲသုံးယောက်သဘောတူမြှုပ်ပြီးဝှက်ထားခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးတော့- ရတနာသေတ္တာမြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို မြေပုံဆွဲတယ်၊ မြေပုံကိုသုံးပိုင်းပိုင်းတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ပိုင်းစီခွဲယူခဲ့ကြတယ်မောင်ဖြိုး၊ နောက်တော့... သူတို့နိုင်ငံကို သုံးယောက်လုံး ချောချောမောမောပြန်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ် ”

“ ရတနာတွေရော၊ ပြန်ရှာကြသေးလား ”

“ စစ်ဒဏ်ကြောင့်ရော၊ တောထဲကရလာတဲ့ရေဂါကြောင့်ပါ သုံးယောက်စလုံးအသက်မသေပေမယ့် နှလုံးမထူနိုင်ကြတော့ဘူးတဲ့၊ ကမ္ဘာစစ်ကလည်းဖြစ်နေတော့ ပြန်ရှာဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ကြဘူး ၊ သူတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့မြေပုံအပိုင်းကို သူ့တူကိုပေးခဲ့တယ်၊ သူ့တူကတစ်ဆင့် ကိုယ်လက်ထဲရောက်လာတာပဲ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ ထားပါတော့လေ ”

ဆောင်းလှလင်

“ ကျွန်တော်မသိချင်ပါဘူး ၊ ဆက်သာပြောပါ ”

“ မြေပုံက အရှေ့နဲ့အနောက်လမ်းတကြောကို အဓိကထားပြီးဆွဲထားတဲ့ပုံပဲ၊ ကိုယ်ရတဲ့အပိုင်းက **အရှေ့ဖက်အစွန်းဆုံးအပိုင်း** ၊ ရတနာသိုက်ကတော့ မြေပုံရဲ့ထုံးစံအတိုင်း အလယ်အပိုင်းမှာ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ မြေပုံကို ရတနာသိုက်ကိုဗဟိုထားပြီးဆွဲထားတာကိုး ”

“ ဒါဖြင့် အလယ်ပိုင်းကိုရသွားတဲ့လူက ပြန်ရှာဖို့ လွယ်နေတာပေါ့ ”

“ မြေပုံထဲကအလယ်ပိုင်းကိုရောက်ဖို့ အရှေ့ပိုင်း ဖြစ်စေ၊အနောက်ပိုင်းဖြစ်စေဖြတ်သန်းသွားရမှာလေ၊ တောဆိုတာ သိပ်ရှုပ်ထွေးနက်နဲတယ်မောင်ဖြိုးရဲ့၊ ခရီးအစလမ်းညွှန်မရှိပဲနဲ့ တောအလယ်ကိုရောက်ဖို့ကမလွယ်ဘူးလေ ”

“ ဪ... ”

“ ကံအားလျော်စွာပဲ ကိုယ်ဟာ မြေပုံရဲ့**အနောက်ဖက်စွန်းအပိုင်း**ကိုကြည့်ခွင့်ရခဲ့တဲ့မောင်ဖြိုး ”

“ ဘယ်လိုနည်းနဲ့လဲဗျာ ”

“ အနောက်ဖက်စွန်းမြေပုံကိုသွားတဲ့လူဟာ သူ့သားကိုမြေပုံအပ်ခဲ့တယ်၊ အဟင်း...ဟင်း... ကိုယ်လေ အဲဒီမြေပုံကိုဘယ်လိုကြည့်ခဲ့သလဲဆိုတော့ လိပ်ပြာလွင်ရင်းသွားကြည့်ခဲ့တာဗျ ”

“ ဗျာ ”

“ လွယ်လွယ်လေးလို့တော့မထင်နဲ့မောင်ဖြိုးရေ၊ ကိုယ်တို့လိပ်ပြာလွင်တယ်ဆိုတာ မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာလွင်နေတာ လွယ်တယ်၊ လူတွေနေတဲ့မြေကမ္ဘာပေါ်မှာတော့ မလွယ်ဘူးကွာ၊ လူနေများတဲ့နေရာဖြစ်လေ လိပ်ပြာလွင်ပြီး သွားဖို့ခက်လေပဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနံ့အသက်ပဲ၊ လူတွေရဲ့ အနံ့အသက်ကိုမခံနိုင်လို့ပဲ ”

..... “ဟင် ”

ဝေဖြိုးသော်က ကြီးကျယ်ရန်ကောဆိုသည်အကြည်ဖြင့်ကိုဘလှမော်ကို ကြည်လိုက်မိသည်။ လူတွေ့ရဲ့အနံ့အသက်ကို မခံနိုင်ရအောင် သူလည်းသာမန်ပုထုဇဉ်ပဲမဟုတ်လား။

“ ကိုယ်တို့ဟာ သူတော်စင်တွေတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်- လိပ်ပြာလွှင့်နေစဉ်အချိန်မှာ စိတ်ဟာကြည်လင်သန့်စင်နေတယ်မောင်ဖြိုး၊ အဲဒီလို ပကတိကြည်လင်ရှင်းသန့်တဲ့စိတ်မျိုးရလာမှလည်း လိပ်ပြာလွှင့်လို့ရတာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့က ရုပ်နဲ့သွားတာမဟုတ်ဖူး၊ နာမ်နဲ့သွားတာလေ၊ အဲဒီတော့... အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တို့ဟာ သိပ်ပြီးနုနယ်နေတာပေါ့မောင်ဖြိုးရ ”

“ ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ”

“ သိပ်နုနယ်ပျော့ပြောင်းတဲ့ နာမ်ရုပ်ဟာ ကြမ်းတမ်းမှုကိုအထိအတွေ့မခံနိုင်ဘူး ၊ အထူသဖြင့်- အနံ့အသက်ပေါ့၊ လိပ်ပြာလွှင့်နေတုန်းမှာဂိုတဲ့ နုနယ်တဲ့နာမ်ရုပ်အတွက် လူ့ရဲ့ကိုယ်နံ့ဟာ သိပ်အခံရဆိုးတဲ့အနံ့တစ်ခုပဲ၊ အနံ့အသက်ကြောင့်အာရုံပျက်သွားရင် အစပိုင်းမှာကိုယ်ပြောခဲ့သလို ပြုတ်ကျတာမျိုးဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ”

“ ဝိညာဉ်က ကိုယ်ထဲပြန်ဝင်သွားတာမျိုးလား ”

“ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လိပ်ပြာအလွယ်တကူ ပြန်ဝင်သွားရင်သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ လိပ်ပြာလွှင့်ပြီးသွားနေတဲ့ခရီးက ဝေးဝေးမှာဆိုရင်... အာရုံပျက်လို့လိပ်ပြာလန့်အသွားမှာ... လိပ်ပြာဟာ မူလခန္ဓာကိုယ်ဆီကိုအချိန်မီပြန်မသွားနိုင်ရင် ဒုက္ခတွေ့ပြီပေါ့ ”

“ ဟင်- ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်သလဲ ”

“ အသက်ဆုံးရှုံးတဲ့အထိဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာလဲ တွယ်ရာမဲ့ပြီး လွင့်မြောသွားမယ်၊ ကျန်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း အလိုလိုသေဆုံးပြီးသားဖြစ်သွားမှာပေါ့ ”

“ ကြောက်စရာကြီးပါလားဗျာ ”

ဆောင် : လှ လှ

“ ဒါ့ကြောင့်ကိုယ်ဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်နာရီ ထက်ပိုပြီး လိပ်ပြာမလွှင့်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ခရီးဝေးကိုပဲ လွှင့်လွှင့် တစ်နာရီရှိတာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရှိရာပြန်လာလိုက်တာပဲ ”

“ မြေပုံအကြောင်းဆက်ပြောပါဦး၊ လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း မြေပုံတချမ်းကို ဘယ်လိုသွားကြည့်လိုက်တာလဲ ”

“ ကိုယ်လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့ကျင့်စဉ်ကို တတ်မြောက်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာပေါ့ ”

•• •• ••

••

ကိုဘလှမော်သည် ရတနာမြေပုံအကြောင်း ဝေဖြိုး
သော်ကိုပြောပြရာတွင်... နေရာဒေသများကိုချန်လှုပ်ခဲ့ပါ
သည်။

တကယ်တော့... အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၏ ချွေးတပ်အဆွဲ
ခံရသော တိုင်းရင်းသားဆိုသူများမှာ ... အိန္ဒိယနိုင်ငံသား
ကုလားများဖြစ်ပါသည်။ ကုလားစစ်သားသုံးယောက်သည်
မိမိတို့ဌာနေသို့ ချောချောမောမောပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသုံးယောက်ထဲမှ **အလီခန်း**ဆိုသူမှာ အိမ်ထောင်
မရှိသူလူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ **အလီခန်း**သည်ကွယ်လွန်ခါ
နီးတွင် သူ၏မြေပုံတစ်ပိုင်းကို သူ့အစ်မမှမွေးသော သူတူ
မဂျစ် အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

မဂျစ်မှာ မျက်လှည့်ဆရာအဖြစ်အသက်မွေးခဲ့ပြီး...
ဆရာကြီးနာရယန်းထံတွင် တပည့်အဖြစ်ခံယူခဲ့သည်။ ကိုဘ
လှမော် အိန္ဒိယသို့သွားရောက်ပြီး ဆရာကြီးနာရယန်းထံ
မျက်လှည့်ပညာများသင်ယူခဲ့စဉ်တွင် မဂျစ်နှင့်ဆုံဆည်းရင်း
နှီးခဲ့ရပေသည်။ ထိုစဉ်က မဂျစ်မှာ အသက်၅၀ကျော်ခန့်ရှိ
ပြီး ကိုဘလှမော်ထက် အသက်၂၀လောက်ကြီးပါသည်။

မဂျစ်က သူ့လက်ထဲရှိသည့်မြေပုံတစ်ပိုင်းကိုပြပြီး...
ကိုဘလှမော်ထံအကူအညီတောင်းခံခဲ့သည်။

“ ငါကတော့အသက်လည်းကြီးပြီ၊ မင်းမြင်တဲ့အ
တိုင်း မသန်မစွမ်းဒုက္ခိတဆိုတော့ ရတနာသိုက်ရှာဖို့ဟာ မ
ဖြစ်နိုင်တော့ဘူးအမော် ”

မဂျစ်မှာ ညာခြေတစ်ဖက် မွေးရာပါသိမ်နေသူဖြစ်
သည်။

ဆောင် : လှလင်

“ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့မြေပုံအရဆိုရင် တို့အိန္ဒိယနယ်စပ်နဲ့ မင်းတို့မြန်မာပြည်နယ်စပ်ကိုဖြတ်ပြီးဆွဲထားတဲ့ မြေပုံဖြစ်နေ တယ်၊ရတနာသိုက်ဟာ မင်းတို့နိုင်ငံထဲမှာလည်းဖြစ်နိုင်တယ် ငါတို့နိုင်ငံထဲမှာလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းကဗမာလူမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်၊ ပစ္စည်းတွေက မင်းတို့နိုင်ငံကပစ္စည်းတွေလည်း ဖြစ်တယ်၊ မင်းဟာစွန့်စားရဲတဲ့သတ္တိရှိလို့ မင်းကိုဖွင့်ပြောရ တာပဲအမော်၊ ရတနာတွေရခဲ့ရင် ငါ့ဝေစုရဲ့တဝက်တိတိကို မင်းကိုပေးပါမယ် ”

“ ကောင်းပြီ၊ ကျန်တဲ့မြေပုံနှစ်ပိုင်းကိုကိုင်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကရော၊ ဘယ်မှာလဲ ”

“ တစ်ယောက်က ဂျပန်တဲ၊ ၊ တစ်ယောက်က ရန်ကနားတဲ၊ ဂျပန်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှစုံစမ်းလို့မရတော့ဘူး၊ ငါ့ဦးလေးရှိကတည်းက ခြေရာပျောက်သွားတာပဲ၊ ခုလောက် ဆိုသေရောပေါ့၊ သူ့မြေပုံဟာ သူ့မျိုးဆက်ထဲက သားသမီး တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ကျန်ရစ်မှာပဲ ”

“ ရန်ကနားကရော ”

“ သူလည်းသေပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မြေပုံကိုသူ့သား ကြီးဆီမှာအပ်ခဲ့တာ သတင်းအတိအကျရတယ်၊သူ့သားဘယ် မှာနေတယ်ဆိုတာလဲ ငါသိတယ်၊သူ့နာမည်က အာမက်တဲ ”

“ ခင်ဗျား သူနဲ့မဆက်သွယ်ဘူးလား မဂျစ်ဘိုင် ”

“ သူကသူဌေး၊ အရမ်းချမ်းသာနေတယ်၊ စက်ဘီး ထုတ်လုပ်တဲ့စက်ရုံရှိတယ်၊ မကောင်းမှူဒုစရိုက်လည်း လုပ် တယ်ကြားတယ်၊ ငါမဆက်သွယ်ရဲဘူး၊ ငါ့ဆီကမြေပုံကိုအပိုင် စီးသွားမှာစိုးတယ်၊ ငါက ဆင်းရဲသားမျက်နှာမဲ့မျှတ်လား ”

“ ဖြစ်ရလေမဂျစ်ဘိုင်ရယ်၊ သူလည်းမြေပုံတစ်ပိုင်း ကိုင်ပြီး ဘာမှလုပ်လို့မရဖြစ်နေမှာပဲ၊ သူနဲ့ညှိနှိုင်းတာ အ ကောင်းဆုံးပေါ့ ”

“အမော်က ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ပေးရင်တော့ကောင်း မှာပဲ၊ ငါ ဘာမှမတတ်ဖူး ”

ဆောင် : လှလင်

“ကောင်းပြီ ၊ ကျွန်တော်တို့ အာမက်နဲ့ဆက်သွယ်
ကြတာပေါ့ ”

သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်နေသော အာမက်နှင့်ခက်ခက်
ခဲခဲဆက်သွယ်ခဲ့ရသည်။

မစ္စတာအာမက်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မဒရပ်မြို့အစွန်
တွင် ကေတစ်ထောင်ခန့်ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးထဲ၌ သုံးထပ်
တိုက်ကြီးဆောက်လုပ်ကာ သက်တော်စောင့်များနှင့်ခမ်းနား
သိုက်မြိုက်စွာနေသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ကိုဘလှမော်နှင့်မဂျစ်က သူ၏အတွင်းရေးမှူးမှတစ်
ဆင့်တွေ့ခွင့်တောင်းခံရာ... တွေ့လိုသည်အကြောင်းကိုမေး
မြန်းခဲ့သည်။ ကိုဘလှမော်တို့က အပြင်လူအသိမခံလို၍
အကျိုးအကြောင်းပြောမပြပဲ မစ္စတာအာမက်နှင့်သာတိုက်
ရိုက်တွေ့လိုကြောင်းခွင့်တောင်းခံခဲ့ရာ... အာမက်က အတွေ့မ
ခံခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် စာတစ်စောင်ရေးသား၍ စာတိုက်မှ
ပေးပို့ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူကြီးမင်း၏ဖခင်နှင့်
မြန်မာနိုင်ငံစစ်မြေပြင်တွင် အတူတကွ အမှု
ထမ်းခဲ့သော စစ်သားကြီးတစ်ဦး၏ အဆက်
အနွယ်များဖြစ်ပါသည်။

လူကြီးမင်း၏ဖခင်က လူကြီးမင်းအား
အမွေအဖြစ် လွှဲအပ်ပေးခဲ့မည်ဟု ယူဆရသော
ပစ္စည်းတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးလိုပါ
သည်။ အကြောင်းပြန်ကြားပါ။

စာပို့လိုက်မှ မစ္စတာအာမက်က မြေပုံကိစ္စဖြစ်
ကြောင်းရိပ်မိကာ သူတို့ကိုအတွေ့ခံခဲ့လေသည်။

ဆောင် : လှလင်

အာမက်၏အိမ်ကြီးထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် အစစ်ဆေးခံဝင်ရောက်ပြီးမှ သူဌေးကြီးအာမက်နှင့်တွေ့ခွင့် ရခဲ့လေတော့သည်။

“ အကြောင်းကိစ္စကို တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြောပါ။ ကျုပ် မှာအချိန်က သိပ်တန်ဖိုးရှိတယ် ”

စတွေ့တွေ့ချင်းမှာပင်... အတော်စီးပိုးတတ်သည် ကုလားကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။

“ ရတနာသိုက်မြုပ်နှံထားတဲ့မြေပုံကိစ္စပါ။ သူက မစွတာရဲ့အဖေနဲ့အတူစစ်တိုက်ခဲ့တဲ့ အလီခန်းရဲ့တူပါ။ မဂျစ် လို့ခေါ်ပါတယ်။ အလီခန်းက သူ့ရဲ့မြေပုံကို မဂျစ်ကိုလွှဲပေး ခဲ့ပါတယ် ”

ကိုဘလှမော်ကပင် ကုလားလိုတစ်ဝက်၊အင်္ဂလိပ်လို တစ်ဝက် ပြောပြီးအကျိုးအကြောင်းတင်ပြလိုက်ရသည်။

မဂျစ်မှာ အာမက်၏အဂ္ဂိန်အဝါကို မြင်လိုက်ရက တည်းက လန်ပြီး တုန်လှုပ်နေပေသည်။ နဂိုကတည်းက စကားနည်းပြီးကြောက်တတ်သူမို့ စကားကိုဆီလျော်ညီညွတ် အောင်မပြောနိုင်တော့ပေ။ သူ့အကြောင်းသူသိ၍လည်း ကို ဘလှမော်ကိုဆရာတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ ကောင်းပြီ၊ မင်းကရောဘယ်သူလဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လိုသက်ဆိုင်လဲ ”

အာမက်ကြီးက အင်္ဂလိပ်လိုပင်ရေလည်စွာပြန်ပြော လိုက်သည်။ အာမက်ကြီး အင်္ဂလိပ်စကားကျွမ်းကျင်နေပါ၍ ဆက်ပြောသောစကားများကို အင်္ဂလိပ်လိုပဲ အပြန်အလှန် ပြောပြနိုင်တော့သည်။ မဂျစ်မှာ ဘာမှနားမလည်ပဲ အရုပ်သ ဖွယ်ထိုင်နေခဲ့ရလေ၏။

“ ကျွန်တော်က ဗမာလူမျိုးပါ။ ပညာသင်ဖို့ဒီနိုင်ငံ ကိုလာခဲ့တာပါ။ မဂျစ်က ရတနာမြေပုံကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ကိုအားလုံးလွှဲထားပါတယ် ”

“ အိုး ”

ဆောင်းလှလင်

အာမက်က အံ့ဩတကြီးရေရွတ်လိုက်ပြီး... မဲပြုံး
တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ ဗမာလူမျိုးသူငယ်တစ်ယောက်ကို အားကိုးတယ်
တဲ့လား ”

အာမက်က သရော်တော်တော် ရေရွတ်လိုက်လေ
သည်။

“ ကျုပ်လဲကျုပ်အဖေရဲ့မိတ်ဆွေစစ်သားနှစ်ယောက်
ကိုစုံစမ်းခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်လိုမှစုံစမ်းလို့မရခဲ့ဘူး၊ မင်းတို့က
ကျုပ်ကို စုံစမ်းဆက်သွယ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ထက်သာ
သွားပြီပေါ့၊ အင်းလေ... ကျုပ်ကထင်ရှားတဲ့ စီးပွားရေးသ
မားသူဌေးသူကြွယ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ စုံစမ်းရတာလွယ်
တာပေါ့၊ မင်းတို့က ဆင်းရဲသားလူမွဲတွေဆိုတော့ ကျုပ်မှာ
စုံစမ်းရခက်နေခဲ့ရတယ် ”

စီးပိုးတင်စီးသော စကားကိုသုံး၍ အဂိုန်အဝါဖြင့်
အဟန့်ယူကာ တစ်ဖက်သားကို လိပ်ပြာငယ်စေသည်နည်း
လမ်းကို အသုံးပြုသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကိုဘလှမော်သိ
လိုက်သည်။ သည်လိုလူမျိုးကို ကိုယ်ဖက်ကလည်းအတင်စီး
မခံ၊ မာမာကျောကျောဆက်ဆံမှဖြစ်ပေမည်။

“ ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့မြေပုံဘယ်မှာလဲ၊ မြေပုံကို
ကျုပ်ကိုအပ်ပေတော့ ”

ကိုဘလှမော်က မခိုးမခန့်သွားပြီးပြလိုက်သည်။

“ ဒီလိုဘယ်ရမလဲမစ္စတာ၊ ကျွန်တော်တို့လာတာ
မြေပုံအပ်ဖို့မဟုတ်ဖူး၊ မစ္စတာဆီကမြေပုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ
ကမြေပုံ တိုက်ဆိုင်ပြီး ရတနာတွေအတူတကွရှာကြဖို့ကိစ္စပါ၊
ဖြစ်နိုင်ရင် လမ်းစပျောက်နေတဲ့ ရှုဖစ်ရဲ့သတင်းလဲ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ဖက်ပူးတွဲပြီး စုံစမ်းဖို့လိုပါလိမ့်မယ် ”

“ ဒီကိစ္စမှာ ဗမာသူငယ်တစ်ယောက်က ဘာမှဝင်
ပြောခွင့်မရှိဘူး ”

ကိုဘလှမော်မှာ ထောင်းကနဲထွက်သွားသောဒေါသ
ကိုမနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

ဆောင် : လှလင်

“ မဂျစ်က သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကိုတာဝန်အား လုံးလွှဲပေးထားပါတယ် ”

“ ကျုပ်အထင်တော့ မင်းကကြီးကိုင်နေတယ်ထင် တာပဲ၊ ကဲလေ- ထားတော့၊ ရတနာသိုက်ရှာဖို့ကိစ္စ မောင် ရင်တို့က ဘယ်လောက်တတ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ကျုပ်ကိုအပ်လိုက် ရင် ကျုပ်ရဲ့အရှိန်အဝါနဲ့အင်အားနဲ့အလွယ်တကူတွေ့မှာပဲ၊ ဒီတော့မှ မဂျစ်အတွက်ရသင့်တဲ့ဝေစုကိုခွဲပေးမှာပေါ့ ”

“ အဲလိုမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ရှာရင်လဲ နှစ်ဖက်အတူ ရှာချင်ပါတယ် ”

“ နေစမ်းပါဦးကွယ်၊ သူ့ဝေစုရရင် မဂျစ်ကမင်းကို ဆောင်ရွက်ခဘယ်လောက်ပေးမယ်လို့များပြောထားလို့တုန်း”

“ တစ်ဝက်တိတိပေးမယ်တဲ့ခင်ဗျ ”

“ ဟီဟီ... ”

ကုလားကြီးက သရော်တော်တော် ရယ်မောလိုက် သည်။ ပခုံးသားကြီးများလှုပ်အောင် အတန်ကြာကြာ ရယ် မောနေပေ၏။

“ အပင်ပန်းမခံချင်ပါနဲ့၊ စိတ်ကူးလည်းယဉ်မနေပါ နဲ့တော့ကွယ်၊ မင်းတို့ဆီကမြေပုံရလဲ ကျန်တဲ့သုံးပုံတစ်ပုံက မရှိတော့ ကျုပ်မှာအတော်ကြီးစားရဦးမှာ၊ အဲဒီတော့-မြေပုံ ကိုကျုပ်အပ်၊ ရတနာသိုက်တွေ့ရင် ကျုပ်က မင်းအတွက် ဆယ်ပုံတစ်ပုံ၊ မဂျစ်အတွက် ဆယ်ပုံတစ်ပုံပေးမယ် ”

“ ဘာဗျ ”

ကိုဘလှမော်ခါးမှာ ဆတ်ကနဲမတ်သွားသည်။

အင်္ဂလိပ်စကားနားမလည်သောမဂျစ်ကြီးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုမျက်လုံးအပြူးသားချင်တဲ့တလှည့်စီကြည့်နေလေ သည်။

“ ပစ္စည်းတွေက ကျုပ်တို့နိုင်ငံကပစ္စည်းတွေဗျ၊ သိုက်ဟာလဲ ကျုပ်တို့နိုင်ငံဖက်မှာဖြစ်ရင်ဖြစ်နေနိုင်တယ်၊ မစ္စတာပြောတဲ့အချက်ကိုလက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့-ရတ

ဆောင် : လှလင်

တာသိုက်ကိုတွေ့တယ်၊မတွေ့ဘူးက မစ္စတာပြောသမျှယုံရ
တော့မယ်အပေါက်ကြီး ”

အာမက်ကြီးက ကိုဘလုမော်ကို တင်းမာခက်ထန်
သောမျက်နှာဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ကောင်းပြီလေ၊ဒီလိုဆိုလဲ မင်းတို့လာညှိနှိုင်းတဲ့
ကိစ္စမအောင်မြင်ဘူးလို့မှတ်လိုက်ပေတော့ ”

ကိုဘလုမော်က ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲထလိုက်၏။

“ မဂျစ်ဘိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြစို့ ”

မဂျစ်က ယောင်ကန်းကန်းနှင့်ထရပ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား အာမက်ကြီးအခန်းမှထွက်လာခဲ့ပြီး
အခန်းဝအရောက်တွင် ကိုဘလုမော်က နောက်ပြန်လှည့်၍
ပြောလိုက်သည်။

“ ဒီမယ်-အာမက်ဘိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ပြန်အထွက်
မှာ ခင်ဗျားလူတွေကျုပ်တို့ကိုမနှောက်ယှက်ပါစေနဲ့၊ မြေပုံပါ
လိုပါငြား ကျုပ်တို့ကိုအကြမ်းဖက်ပြီးမကိုင်တွယ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်
တို့ဒါလောက်မအဘူး၊ မြေပုံကိုလည်းယူမလာဘူး၊ လုံခြုံတဲ့
နေရာမှာသိမ်းထားတယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုအပျောက်ရှင်းလိုက်ရင်
ခင်ဗျားအတွက် ရထားပြီးသားလမ်းစတောင်ပျောက်သွားနိုင်
တယ်၊ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပါရစေ ”

ကိုဘလုမော်စကားကြောင့် အာမက်ကြီးမခံချိမခံ
သာဖြစ်သွားသည်။

သူတို့အခန်းထဲမှလှမ်းအထွက်တွင် အာမက်ကြီးက
ကုလားလိုတစ်စုံတစ်ခုအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။ သူတတ်
ကျွမ်းထားသည့်ကုလားစကားမျိုးမဟုတ်ပါ၍ ကိုဘလုမော်
နားမလည်လိုက်ပေ။

အာမက်ကြီး၏စံနန်းတော်ကြီးထဲမှ သူတို့ဘေးမသိ
ရန်မခထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

“ အာမက်က ဘာလှမ်းအော်လိုက်တာလဲ
မဂျစ်ဘိုင် ”

ဆောင် : လှလင်

“ ဘင်္ဂလီစကားနဲ့ငါ့ကိုအော်ပြောလိုက်တာပါ။ နိုင်ငံ
ခြားသားကိုမယုံပါနဲ့တဲ့။ ကိုယ်အမျိုးသားချင်းယိုင်းပင်းပါတဲ့။
ငါတစ်ယောက်ထဲလာပြီး သူနဲ့ဆက်သွယ်ပါဦးတဲ့။ ”

ကိုဘလှမော်က အသံထွက်အောင်ဟားတိုက်ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

•• •• ••

••

မကြာခင်မှာ ကိုဘလှမော် မြန်မာနိုင်ငံပြန်လာခဲ့
သည်။

သူနှင့်အတူ မဂျစ်၏အမွေဆိုင်မြေပုံတစ်ပိုင်းပါလာ
ခဲ့၏။

“ မင်းတို့နိုင်ငံဖက်မှာရှိလိုရှိငြား ဒီမြေပုံလေးပဲ
အားကိုးပြီးရှာကြည့်ပေတော့ကွယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ထိုက်ရင်
ရမယ်လို့ပဲစိတ်ကိုဖြေပါတယ်။ တကယ်တော့-ဒါဟာ
ဘိုးဘွား ပိုင်အမွေလဲမဟုတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းတွေကလဲ
မင်းတို့ဘုရားရဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ မပိုင်ရလဲ
ငါဝမ်းမနည်းပါဘူးကွယ် ”

ရိုးတာလှသော မဂျစ်က အဖိုးအနဂ္ဂ ထိုက်တန်လှ
သောရတနာမြေပုံတစ်ပိုင်းတစ်စကို ရက်ရောစွာပင် ပေးအပ်
လိုက်လေသည်။

“ ငါ့ဆီမှာရှိရင်လဲ အာမက်ကြီးက အနိုင်ကျင့်ပြီး
လာလုချင်လုနေမှာ၊ မင်းပဲယူသွားပါတော့။ ”

မဂျစ်စိတ်ထင်မှာမှန်ကန်လှသည်။

ဆောင် : လှလင်

ကိုဘလှမော်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ဆရာကြီးနာရယန်းက မဂျစ်အကြောင်းစာရေးအကြောင်းကြားလိုက်သည်။

အာမက်တို့အဖွဲ့က မဂျစ်ကိုချိန်းချောက်၍ ရတနာမြေပုံတောင်းခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ မဂျစ်သည်အခါ...မဂျစ်ကိုဖမ်း၍အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ကာ မေးမြန်းခဲ့သည်။ အာမက်၏နှိပ်စက်ညှင်းပန်းမှုဒဏ်ကြောင့်ပင် မဂျစ်မှာကွယ်လွန်ခဲ့ရလေ၏။

ရိုးလှသောမဂျစ်။ မျက်လှည်ပညာမှာတစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကျွမ်းကျင်ပါရက် မြေဝိုင်းပြပွဲလေးတွေလုပ်၍ စီးပွားရှုစားသောအဆင့်မှတက်မလာခြင်းမှာ ရိုးလှသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဟိတ်ဟန်မထုတ်တတ်ခြင်း၊ မှင်မောင်းမကောင်းခြင်းများသည် မျက်လှည်ဆရာတစ်ယောက်ကိုတက်လမ်းပိတ်စေပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကိုဘလှမော်ကတော့ မြန်မာပြည်တနံတလျားကျော်ကြား၍ပွဲဆက်များကာ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေလေပြီ။

ကိုဘလှမော်သည် မဂျစ်အတွက်ခံပြင်းခြင်းအပြင်၊ နဂိုကပင် ရတနာသိုက်ကိုစိတ်ကူးယဉ်မက်မောခဲ့သည်မို့... အာမက်ကြီးကိုပညာပေး၍ ရတနာသိုက်ကို အပိုင်စီးရန်ကြံစည်တော့သည်။

သူ့ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်နေပြီးဖြစ်သော လိပ်ပြာလွင်ခြင်းအတတ်သည် သူ့အကြံအစည်အတွက်အထူးပင်အထောက်အကူပြုခဲ့လေသည်။

သူသည် လိပ်ပြာလွင်၍ အိန္ဒိယဖက်သို့ခရီးနှင်ခဲ့သည်။

လိပ်ပြာလွင်ခြင်းဆိုသည်မှာ... စိတ်အာရုံကိုလွင်ခြင်းဖြစ်၍ ခရီးအကွာအဝေးထည်တွက်စရာမလိုပါ။ သွားလိုသည့်နေရာကိုအာရုံစူးစိုက်နိုင်သည်နှင့် ခဏအတွင်းမှာ အရောက်သွားနိုင်ပါသည်။

ဆောင် : လှလင်

..... အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဒရပ်မြို့ပေါ်မှာ သူ့လိပ်ပြာကိုဝဲလွှင့်ရင်း အာမက်၏အိမ်ဂေဟာကိုရှာခဲ့သည်။

ကိုဘလှမော်တို့လိပ်ပြာလွှင့်သူများသည် လူဦးရေထူထပ်သိပ်သည်းသောမြို့ကြီးပြကြီးများတွင် ဆင်းသက်ရန်ခက်ခဲတတ်ပါသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးမှ လူများစွာ၏အနံ့အသက်များ၊ စက်တပ်ယာဉ်များမှထုတ်လွှတ်သော စက်ဆီအငွေ့အသက်များ၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံများမှမီးခိုးနံ့များက... နနယ်သောဝိညာဉ်ကို အာရုံပျက်ပြားအောင်နှောက်ယှက်သည့်အရာများဖြစ်နေတတ်သည်။

သူသည် လိပ်ပြာဝိညာဉ်ကို မဒရပ်မြို့ပေါ်အထက်ကောင်းကင်ဝယ်ဝဲလွှင့်ရင်း... ည၏အရောင်အောက်ဝယ်အာမက်၏အိမ်ဂေဟာရှိမည်နေရာကို စမ်းတဝါးတဝါးရှာဖွေခဲ့ရသည်။ သုံးလခန့်အတွင်း ဆယ်ကြိမ်လောက်လိပ်ပြာလွှင့်ရှာဖွေမှပင် သူ့ရောက်ခဲ့ဖူးသော အာမက်၏ရဲတိုက်အဆောက်အဦးကြီးကို ခြေရာခံမိသွား၏။

ကိုဘလှမော်အတွက်ကံကောင်းသည်မှာ... အာမက်သည် သူ့အိမ်ကိုမဒရပ်မြို့အပြင်... လူနေကျဲပါးတိတ်ဆိတ်သည်နေရာတွင် ခြံဝင်းအကျယ်ကြီးခတ်၍ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ပန်းမာန် စုံလင်အောင်စိုက်ပျိုးထား၍ပန်းရနံ့တို့ချိုအိမွှေးနေသည်။ ညည့်၏တိတ်ဆိတ်မှုအောက်ဝယ် လူတို့အနားယူအိပ်စက်နေပြီမို့ လူသူအနှောက်အယှက်လည်းကင်းဝေးနေခဲ့သည်။

အာမက်မှာ သုံးထပ်တိုက်၏အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်နေသည်မို့ မြေပြင်အထိ သူ့ဝိညာဉ်ဆင်းသက်စရာမလိုတော့ပေ။

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်၍ သစ်ပင်ဝါးပင်ထူထပ်သော ဒေသမို့ ပတ်ဝန်းကျင်၏အနှောက်အယှက်ကင်းဝေးနေလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

ကိုဘလှမော်၏ လိပ်ပြာဝိညာဉ်သည် ၁၄ကြိမ်
မြောက်လိပ်ပြာလွင်ခရီးစဉ်၌ အာမက်၏အိမ်ကြီးဆီသို့ ချဉ်း
ကပ်မိတော့၏။

သူ့အတွက်ပို၍ကံကောင်းသွားသည်မှာ ထိုကာလ
သည်အာမက်တို့၏ဥပုသ်လမို့... ဥပုသ်စောင့်ဝင်နေသော
အာမက်မှာ အသောက်အစားကင်း၍နေရာ အာမက်အနီးထိ
သူ့လိပ်ပြာက ကပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ပထမဆုံးအခေါက်တွင်... အာမက်အခန်း၏မှန်ပြ
တင်းပေါက်မှ သူ့လိပ်ပြာခန္ဓာကိုတိုးဝင်လိုက်သည်။အခါ စာ
ကြည့်စားပွဲတွင် စာတစ်အုပ်ကိုထိုင်ဖတ်နေသော အာမက်
ကြီးကို သွားကနဲတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုဘလှမော်၏လိပ်ပြာသည် အာမက်၏ခေါင်းပေါ်
တည်တည်ရှိ ပန်ကာပေါ်တွင်နားခိုနေလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင်... အာမက်ကြီးက တစ်ချက်သန်း
ဝေလိုက်သည်။

ပြီး... အာမက်သည်ထိုင်ရာမှထကာ မီးခံသေတ္တာ
ကြီးရှိရာသို့လျှောက်သွားလေသည်။ မီးခံသေတ္တာထဲမှတစ်စုံ
တစ်ခုကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

အာမက်လက်ထဲဝယ် သံသေတ္တာလေးတစ်လုံးပါ
လာသည်။

အာမက်သည်သံသေတ္တာလေးကိုကိုင်၍ နဂိုထိုင်ခဲ့
သည်စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လာထိုင်သည်။

အာမက်သည် ခါးတွင်ချိတ်ထားသောသော့တွဲကြီး
ထဲမှ သော့တံသေးသေးလေးဖြင့် သေတ္တာလေးကိုဖွင့်လိုက်
လေသည်။

ကိုဘလှမော်သည်စိတ်ဝင်စားလာကာ ပန်ကာပေါ်မှ
ဆင်းသက်ခဲ့ပြီး အာမက်ကြီး၏နောက်ကျောတွင် ရပ်လိုက်
သည်။

အာမက်က သံသေတ္တာထဲမှစာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို
ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဆောင် : လှ လ င်

ကိုဘလှမော်မျှော်လင်ထားသည့်အတိုင်းပင်... စာရွက်ခေါက်ကလေးမှာမြေပုံဖြစ်နေလေသည်။ သူ့မှာရှိသည့်မြေပုံနှင့်စာရွက်သားတစ်သားထဲ၊ အရွယ်တစ်ရွယ်ထဲဖြစ်သောစာရွက်ပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ရုံးသုံးစာရွက်ဖြစ်၍ ကြည့်ရသည်မှာ... စစ်သားသုံးယောက်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ထံမှစာရွက်ကိုယူ၍ မြေပုံဆွဲကာ သုံးပိုင်းအညီအမျှပိုင်း၍ ခွဲယူလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ကိုဘလှမော်က အာမက်ကြီးပခုံးကိုကျော်၍ မြေပုံကိုကြည့်လိုက်သည်။

အာမက်ကြီးက စားပွဲပေါ်တွင် ဆေးရောင်စုံပုံနှိပ်ထားသော မြေပုံကြီးတစ်ချပ်ကိုချထားပြီး သူ့လက်ထဲမှမြေပုံအပိုင်းလေးကို မြေပုံအချပ်ကြီးပေါ်သို့ ဟိုရွေ့ဒီရွေ့ဖြင့် နေရာချကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရပေသည်။

မြေပုံအချပ်ကြီးမှာ... အိန္ဒိယမြန်မာနယ်စပ်မြေပုံကိုပုံကြီးခဲ့ထားသောမြေပုံကြီးဖြစ်နေလေသည်။

ကိုဘလှမော်က အာမက်ကြီးလုပ်ရပ်ကိုကြည့်၍ပြုံးလိုက်၏။

အာမက်ကြီးက သူ့လက်ထဲရှိမြေပုံအပိုင်းလေးမှာ... နယ်စပ်မြေပုံ၏ဘယ်နေရာဖြစ်နိုင်သည်ကို မြေပုံနှစ်ခုညီ၍ တူသည့်နေရာကိုရှာ၍ ချကြည့်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

အာမက်ကြီးလက်ထဲမှမြေပုံအပိုင်းမှာ... အစွန်ဆုံးအပိုင်းမြေပုံဖြစ်ပြီး အနောက်ဖက်စွန်းအပိုင်းကိုရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဘလှမော်လက်ထဲမှာရှိသည့် မဂျစ်ပေးခဲ့သော မြေပုံမှာ အရှေ့ဖက်စွန်းအပိုင်းကိုဆွဲထားသောမြေပုံဖြစ်ပေသည်။

ကိုဘလှမော်အတွက် အာမက်လက်ထဲကမြေပုံကို အသေအချာမှတ်သားခဲ့ပြီးပြန်ဆွဲနိုင်ခဲ့လျှင်... အရှေ့စွန်းနှင့် အနောက်စွန်းမြေပုံနှစ်ခုကို... ကြားတွင်ကွက်လပ်ချန်၍ကပ်ထားလိုက်ပါက ရတနာမြေပုံ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မြေပုံ

ဆောင် : လှလင်

ကိုရပေမည်။ ကြားတွင်ချန်မည်ကွက်လပ်မှာလည်း မြေပုံနှစ်ခု၏ အရွယ်အစားအတိုင်းချန်လုပ်ရုံသာဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... မြေပုံသုံးပိုင်းမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုအချိုးကျညီမျှစွာ ကိုက်ဖြတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့အနေနှင့် အာမက်၏မြေပုံကိုမှတ်နိုင်ပါက အာမက်လုပ်သလိုသဲလွန်စဉ်ကြည့်လျှင်... အခွင့်အရေးမှာအာမက်ထက်သာလွန်နေပေပြီ။

ကိုဘလှမော်သည် အာမက်ကြီးလက်ထဲမှမြေပုံကို အလွတ်ရလုနီးပါးမှတ်သားခဲ့ပါ၏။

လိပ်ပြာလွင်ချိန်တစ်နာရီပြည့်လုနီးတွင်... အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊မဒရပ်မြို့စွန်ရှိ အာမက်၏အိမ်ဂေဟာမှခွာကာ... သူ၏မူလခန္ဓာရှိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်လည်ပျံသန်းခဲ့လေတော့၏။

သူသည် အာမက်ကြီးထံမှမှတ်ခဲ့သောမြေပုံကို အိမ်တွင်ပြန်၍ဆွဲကြည့်ခဲ့သည်။

ပို၍သေချာအောင်... ကိုဘလှမော်သည် အာမက်၏အိမ်သို့မကြာခဏလိပ်ပြာလွင်သွားရောက်၍ မြေပုံကိုကြည့်ခဲ့သည်။ သူသည်ရ-ကြိမ်တိတိလိပ်ပြာလွင်၍ အာမက်ထံသို့သွားခဲ့ရာ... အာမက်ကြီးမြေပုံထုတ်ကြည့်နေသည်နှင့်၄ကြိမ်ကြုံခဲ့ရလေသည်။

၄ကြိမ်အလွတ်ကျက်မှတ်သားခဲ့ပြီးသည်အခါ... အာမက်၏မြေပုံကို တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့ပါလေတော့၏။

သူ၏အကြံအစည်အတိုင်းမြေပုံနှစ်ခုကို ကြားတွင် မြေပုံတစ်ချပ်စာကွက်လပ်ချန်၍ ကပ်လိုက်သည်။ မူရင်းမြေပုံချပ်ပေါ်တွင်... ဖြစ်နိုင်သည့်နေရာကိုသဲလွန်စဉ်လိုက်သည်အခါတွင်ကား ...

တွေ့ပါပြီ။

မြေပုံထဲမှာဖော်ပြထားသည့်တောင်ကုန်း၊ ချိုင့်ဝှမ်း၊ သစ်တော၊ စမ်းချောင်း၊ ချောက်ကမ္ဘားအမှတ်အသားများနှင့်

ဆောင် : လှ လှ

အားလုံးတူညီသောအချက်များကို မူရင်းမြေပုံကြီးထဲ၌ ရှာ
တွေ့သွားလေသည်။

ကွက်လပ်ဖြစ်နေသောအပိုင်းအတွက် ပျောက်ဆုံး
နေသောမြေပုံကို ရှာဖွေရန်မလိုတော့ပဲ မူလမြေပုံထဲတွင်
ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်ရတော့သည်။ ထိုအလည်ကွက်လပ်နေရာ
အတွင်းတွင် ရတနာသိုက်မြှုပ်နှံထားသည်မဟုတ်ပါလော။

“ ဟင်-ဒါဖြင့် ရတနာသိုက်ရှိတဲ့နေရာကို ကိုဘလှ
မော်သိပြီပေါ့ ”

“ တိတိကျကျတော့မဟုတ်ဖူးပေါ့ကွာ၊ မြှုပ်ထားတဲ့
အပိုင်းကိုတော့သိရပြီ၊ အဲဒီဂေရီယာထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာမြှုပ်
ထားတယ်ဆိုတာတော့ မသိနိုင်သေးဘူး ”

“ ခင်ဗျား သွားမရှာဘူးလားဟင် ”

“ လူကိုယ်တိုင် မသွားသေးပါဘူးမောင်ဖြိုး၊ ဒါပေ
မယ်... အဲဒီတောထဲကိုတော့ ကိုယ်အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
ရောက်ပြီးပြီ၊ လိပ်ပြာလွှင့်ရင်းနဲ့ ကိုယ်အခေါက်ပေါင်းများ
စွာရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီကွာ ”

“ ဟင် ”

•• •• ••

••

ကိုဘလှမော်သည် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လိပ်ပြာလွင်
ကာ... တောထဲသို့လှည့်လည်ခဲ့သည်။

လိပ်ပြာလွင်ရာတွင် ညပိုင်း၌လွင်ရခြင်းမှာ ပို၍
လွယ်ကူသက်သာပါသည်။ လူခြေတိတ်ဆိတ်ကာ လူသားတို့
အိပ်မောကျနေချိန်ဖြစ်ရုံမက ကားသံစက်သံများလည်းတိတ်
ဆိတ်နေ၍ အာရုံစုစည်းရသည်မှာ ပို၍လွယ်ကူသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ နေ၏အပူရှိန်ဒဏ်မှလည်း ကင်းလွတ်သော
ကြောင့်အေးမြသောညချမ်းများသည် လိပ်ပြာလွင်သူများ
ကောင်းကင်၌ကျက်စားသည်ကလများဖြစ်ပါတော့သည်။

လိပ်ပြာလွင်ခရီးစဉ်မှပြန်ရောက်တိုင်း လူမှာ မော
ပန်းနွမ်းနယ်နေတတ်သောကြောင့် ... ကိုဘလှမော်သည်
လိပ်ပြာလွင်သည်အလုပ်ကို တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ်ပဲလုပ်
လေ့ရှိသည်။

သူသည်ညအမှောင်ထုထဲ၌... အိန္ဒိယမြန်မာနယ်စပ်
ရှိတောထဲ၌လှည့်လည်ကာ ရတနာသိုက်ကိုရှာဖွေခဲ့သည်။

“ လိပ်ပြာလွင်ပြီးရှာတော့ ရတနာသိုက်ကိုတွေ့သ
လားကိုဘလှမော် ”

ဝေဖြိုးသော်က မေးလိုက်သည်။

“ မတွေ့သေးပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကတောထဲလှည့်ပြီး
ဖြစ်နိုင်မယ်နေရာကို မှတ်သားရုံပဲတတ်နိုင်တာကိုး၊ မြေကြီး
ကိုတူးဆွတာ၊ကိုင်တွယ်တာမျိုးလုပ်လို့မရဘူးလေ ”

“ဟင်-ဒီတော့ လက်တွေ့သွားမရှာတော့ဘူးလား”

“ ကိုယ့်စိတ်ကူးက ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲပဲလုပ်ရမ
လားစိတ်ကူးနေတာ၊တစ်ကိုယ်တော်ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်

ဆောင်းလှလင်

ထဲသွားရှာဖို့ပြောတာ မဟုတ်ဖူးလေ စိတ်ချရတဲ့တပည့်
တပန်းတွေနဲ့သွားရှာရမလား စဉ်းစားနေတာ၊ နောက်တစ်
ချက်က အစိုးရကိုတင်ပြပြီးမြေပုံအပ်ဖို့ကိစ္စပဲ ”

“ အဲဒါကောင်းသားပဲကိုဘလှမော်၊ ပစ္စည်းကဘုရား
ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ အစိုးရအပ်တာအကောင်းဆုံးပါပဲ ”

“ ဒါပေမယ့် သိုက်က ဟိုဖက်နိုင်ငံမှာရှိနေရင်
ကော၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုယ်ရသင့်လို့ကိုယ်လက်ထဲထိ
မြေပုံရောက်လာမှတော့ စွန့်စွန့်စားစားကိုယ်တိုင်ရှာချင်တာ
ပေါ့မောင်ဖြိုး ”

“ မြေပုံတစ်ပိုင်း ကိုင်ထားတဲ့လူကရော ”

ကိုဘလှမော်ပြောမပြော... နေရာဒေသနှင့်လူများ
အမည်ကို ဝေဖြိုးသော်မသိရပါ။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ကပ်ရက်နိုင်
ငံတစ်ခုလို့သာသိရပြီး အာမက်အမည်ကိုလည်း ကိုဘလှမော်
ပြောမပြခဲ့ပေ။ သူ့ရန်သူမှာ အိန္ဒိယလူမျိုးဖြစ်ကြောင်းလည်း
ဝေဖြိုးသော်မသိခဲ့ရပေ။

“ ဒီလူကလည်း ငြိမ်တော့နေမှာမဟုတ်ဘူး၊မြေပုံ
ကိုယ်လက်ထဲမှာရှိနေမှန်းသိလို့ ကိုယ်ကိုနောက်ယောင်ခံ
လိုက်နေတယ်လို့သတင်းရတယ် ”

“ အစိုးရကိုတင်ပြပြီး မြေပုံအပ်လိုက်တာ အ
ကောင်းဆုံးပါပဲကိုဘလှမော်ရယ်၊ ခင်ဗျားအတွက်လဲ ရန်များ
ပါတယ် ”

“ လောလောဆယ်မှာ နှလုံးသားပြသနာဝင်လာ
တော့ အဲဒီကိစ္စကိုမစဉ်းစားနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်မောင်ဖြိုး ”

“ နှလုံးသားပြသနာ ”

“ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်မန္တလေးကိုလာခဲ့တာဟာ
အချစ်ရေးကိစ္စအတွက်ပဲ ”

“ အဲလေ- ဟုတ်သားပဲ၊ ပြောပါဦးကိုဘလှမော် ၊
ခင်ဗျားလာရှာတဲ့မိန်းကလေးအကြောင်း၊ လိပ်ပြာလွင်ရင်း
တွေ့ကြတာဆိုတော့စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ”

“ တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပါပဲမောင်ဖြိုးရယ် ”

•• •• ••

••

လွန်ခဲ့သောသုံးလကဖြစ်သည်။

ကိုဘလှမော်သည် အိန္ဒိယမြန်မာနယ်စပ်တောထဲတွင် ရတနာသိုက်၏လမ်းစကိုလိုက်ရှာအပြီး...မူလခန္ဓာကိုယ်ရှိရာသို့ပြန်ရန် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်လာခဲ့သည်။

လသာသောညတစ်ညဖြစ်သည်။

လရောင်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ဆမ်းကျနေရာ... တောတောင်စိမ့်စမ်းမြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များကို ကောင်းကင်မှဆလိုက်မီးထိုးပြနေသည့်သဖွယ် ပျံလင်းလင်းမြင်နေရပါ၏။ အထက်ဆီမှကြည့်ရသောရှုခင်းမှာ... အားလုံးကိုခြုံ၍မြင်နေရသောကြောင့်ပို၍လှပနေပေသည်။

ကိုဘလှမော်သည် လရောင်အောက်မှကမ္ဘာမြေရှုခင်းကိုကြည့်မဝနိုင်ပဲ ရပ်၍ကြည့်နေမိ၏။သူက အထက်သို့ဆန်၍ပျံတက်လိုက်ပြန်သည်။ ကမ္ဘာမြေထက်အမြင့်ရောက်လေ မြင်ကွင်းက ပို၍ကျယ်လာလေဖြစ်ပါသည်။

ကိုဘလှမော်က သူ၏ဝိညာဉ်ကို အထက်ဆီသို့ပျံ၍ပျံ၍ တက်ခဲ့ရာ ကမ္ဘာမြေထူသည် သေး၍သေး၍လာပြီး... အမြင့်ဆုံးနေရာရောက်တော့ ကမ္ဘာလုံးကြီးတစ်ခုလုံးကို အပြာရောင်လွှမ်းသော ဘောလုံးလေးတစ်လုံးသဖွယ်ဖြင့်လိုက်ရပါတော့၏။

သူ့အောက်မှလွင့်မျောပြတ်သန်းသွားသော မိုးတိမ်တိုက်များပေါ်သို့ လရောင်ဖျန်းကျနေရာ... ပါးလွှာသောတိမ်

ဆောင် : လှလင်

တိုက်များသည် ဇာပုဝါများလွင့်နေသည့်သဖွယ် ကောင်းကင်
ကြော၌ မြောလွင့်နေကြပေသည်။

ခဏနေတော့ သူ့အောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှလေယာဉ်
တစ်စီးဖြတ်ပျံသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုဘလှမော်သည် အိမ်ပြန်ရန် အချိန်တန်ပြီဖြစ်၍
လိပ်ပြာဝိညာဉ်ကိုအောက်သို့နှိမ့်ချ၍ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ... အောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ
လွင့်မြောပျံသန်းနေသော ဝိညာဉ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေ
သည်။ ကိုဘလှမော်တို့ လိပ်ပြာလွင့်နေသူများသည် မြင်ရ
သည့်အရာများကို ပကတိအရာတစ်ခုလား၊ ဝိညာဉ်တစ်ခု
လားဆိုတာကိုခွဲခြားနိုင်ပါသည်။ မကြာမီက မြင်ခဲ့ရသော
လေယာဉ်ပျံလို အမှန်တကယ် အကောင်အထည်ရှိသည်
အရာကို မြင်ရသည်အမြင်ကတစ်မျိုး၊ မိမိလိုလိပ်ပြာလွင့်နေ
သူအချင်းချင်း မြင်ရပုံကတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မတူပါ။

ယခုလည်း... အောက်နားဆီမှအရာမှာ မိမိကဲ့သို့
ပင် လိပ်ပြာလွင့်နေသူတစ်ဦး၏ဝိညာဉ်ဖြစ်မှန်း မြင်ရုံနှင့်သိ
လိုက်သည်။

ရဟန္တာတစ်ပါးလား၊ သူတော်စင်တစ်ဦးလားသိလို
စိတ်ဖြင့် ထိုဝိညာဉ်အနားသို့ချဉ်းကပ်သွားခဲ့ရာ... ကိုဘလှ
မော်သည် အလွန်ပင်အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

ထိုအရာသည်... ငယ်ရွယ်သောမိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ဝိ
ညာဉ်လိပ်ပြာဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ လိပ်ပြာလွင့်ကျင့်စဉ်
ကို ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ဦးက တတ်မြောက်နေ
သောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

မိန်းမပျိုသည် ခေတ်မီသပ်ရပ်သောဝတ်စုံကို ဝတ်
ဆင်ထား၏။ အင်္ကျီမှာ စပို့ရှပ်လက်ပြတ်ဖြစ်၍ သူမ၏လက်
မောင်းသားဖြူဖြူလေးမှာ ဝင်းအိပေါ်လွင် နေပေသည်။
နောက်ကွဲစကပ်ထမီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူမသွင်ပြင်မှာ
ခေတ်အလိုက်မော်ဒယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးလို လှပကျော့ယဉ်
နေပေသည်။ သည်လိုသွင်ပြင် ၊ သည်လိုအသက်အရွယ်နဲ့

ဆောင်းလှလင်

ပိယိသေသပ်စွာ လိပ်ပြာလွင်နိုင်သည်မှာ ဆန်းကျယ်လှပါကလား။

မိန်းကလေးက သူမအထက်ကောင်းကင်မှ ကိုဘလှမော်ကိုသတိမထားမိသေးပေ။

ကိုဘလှမော်သည် မိန်းကလေးနှင့်မနီးမဝေးနေရာထိ နိမ့်ဆင်းလိုက်ပြီး မိန်းကလေးကိုအသံပြုလိုက်သည်။

“ ဟေး ”

ကိုဘလှမော်အသံက တိတ်ဆိတ်နေသောကောင်းကင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ဟိန်းထွက်သွား၏။

မိန်းကလေးက သူ့ဂိုဏ်းကိုမော်၍ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ လှပချောမောသောမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရသည်အခါ ကိုဘလှမော်ရင်မှာ လှုပ်ကနဲခုန်သွားလေသည်။

သူသည် မိန်းကလေးနှင့်တန်းတူအနေအထားအထိ နိမ့်ဆင်းလိုက်ပြီး မိန်းကလေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်

“ မင်း ဘယ်သူလဲဟင် ”

“ အို... ”

မိန်းကလေးက ဂျက်ရွံ့စွာခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“ မင်း ဘယ်ကလဲကွယ်၊ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင် ”

“ ဟင်အင်း ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရာ ဆံပင်များက လေထဲတွင် ဖွားကနဲလွင့်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုဘာမှတုန့်ပြန်မပြောပဲ ရုတ်တရက်အောက်ဆီသို့ဆိုက်ဆင်းကာ တဟုန်ထိုးလွင်ပျံ့၍ ပြေးလေတော့သည်။

“ အို... ကလေးမ ၊ နေဦးလေကွယ် ”

ကိုဘလှမော်က နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း... အောက်သို့ဆင်း၍ မိန်းကလေးနောက်သို့အမှီပျံ့လိုက်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်းလှလင်

“ နေပါဦးကွဲမိန်းကလေးရဲ့၊ မင်းနဲ့ကိုယ်မိတ်ဆက် ပါရစေ ”

“ ဟင်အင်း- ဟင်အင်း ၊ ကျွန်မ ဂျင်နဲ့မသိချင် ဘူး ”

“ ကိုယ်တို့လောကဟာ ကျဉ်းမြောင်းပါတယ်၊တိတ်ဆိတ်ချောက်သွေလှပါတယ်ကွယ်၊ ခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဆုံတုန်းလေး မိတ်ဆွေဖွဲ့ရတာပါ၊ လက်ခံပါကွယ် ”

မိန်းကလေးက မြောက်စူးစူးအရပ်ဆီသို့တဟုန်ထိုးပျံသန်းနေသည်။ ကိုဘလှမော်သည် မိန်းကလေးဘေးမှအမီလိုက်ကာ... စကားများတတွတ်တွတ်ပြောနေမိ၏။

“ ကိုယ်နာမည်ကကိုဘလှမော်တဲ့၊ မင်းနာမည်သိပါရစေမိန်းကလေး ”

“ အိုး-မသိချင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပဲနေနေကျပါ၊ ကျွန်မအနားကသွားပါဂျင် ”

“ မင်းဘယ်မှာနေသလဲ၊ အမြဲပဲလိပ်ပြာလွင့်သလား၊ ကိုယ်တို့တွေနိုင်ကြသေးတယ်မဟုတ်လား ”

“ အို- ကျွန်မကိုအသိမလုပ်ချင်ပါနဲ့ဂျင် ”

“ ဘာကြောင့်လဲမိန်းကလေးရယ်၊မင်းနာမည်လေးမှမသိရတော့ဘူးလား၊ မင်း လိပ်ပြာလွင့်ပြီးဘာလုပ်နေတာလဲဟင် ”

မိန်းကလေးက လေထဲတွင်ဝဲ၍ပျံသန်းနေရင်းမှ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ကျွန်မဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟုတ်လား၊ကျွန်မဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဂျင်သိချင်သလား ”

“ သိပါရစေမိန်းကလေး ”

“ ကျွန်မ၊ ကျွန်မချစ်သူကိုလိုက်ရှာနေတာပါ ”

“ ဟင် ”

ကိုဘလှမော်ရင်မှာ ဟာကနဲဖြစ်သွား၏။

“ ချစ်သူ၊ မင်းမှာချစ်သူရှိတယ် ”

ဆောင် : လှလင်

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မချစ်သူကို ကျွန်မဂ္ဂုဏ်နေတော ”

“ မင်းချစ်သူက ဘယ်သူလဲ ”

“ ကျွန်မ သူ့ကိုမတွေ့သေးပါဘူး ”

“ ဘာ- ဘယ်လိုလဲမိန်းကလေးရယ် ” “ ဘာ- ဘယ်လိုလဲမိန်းကလေးရယ် ”

“ သွားပါတော့ရှင် ၊ ကျွန်မဘဝကိုမသိချင်ပါနဲ့ ၊ မစပ်စုပါနဲ့ ”

ထိုစဉ်... ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်သည် ဆတ်ကနဲ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများသည်လည်း ဝါးကနဲဖြစ်သွား၏။

သူ ပြန်ချိန်သင့်ပေပြီ။

အချိန်တစ်နာရီအကိုက်ထွန်းညှိထားခဲ့သည်... အချက်ပြပယောင်းတိုင်မီးမှာ ငြိမ်းသွားပြီမို့ သူ့ကိုသတိပေးလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။ သူ... မူလခန္ဓာရှိရာ ပြန်ရပေတော့မည်။ အချိန်စေ့ပြီ။

“ ဆရာ... ဆရာ... အချိန်စေ့ပြီပြန်ခဲ့ပါတော့ ”

သူတပည့်လေး၏သတိပေးသံက နားထဲသို့ဝင်လာသည်။

ကိုဘလှမော်သည် မိန်းကလေးနှင့်အတူလိုက်၍ ပျံသန်းနေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကိုကျော်လွန်၍ အဝေးသို့လျင်မြန်စွာရောက်သွားလေသည်။

“ ဟေး... ကိုယ်တို့နောက်တော့ ဆုံကြဦးမယ်နော် ”

သူက မိန်းကလေးကြားအောင် လှမ်းအော်လိုက်သည်။ လိပ်ပြာလွင်မိန်းမငယ်သည် မြောက်ဖက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ပျံသန်းကာ အစက်အပြောက်ကလေးအဖြစ်မှ လျင်မြန်စွာပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကိုဘလှမော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြန်ချိန်သင့်ခါနီးမှ ဆုံဆည်းတတ်ပလေမိန်းကလေးရယ်။

ဆောင်းလှလင်

..... သူသည် မူလခန္ဓာရှိရာသို့ပြန်ရန်... သူ့အိမ်ရှိရာ
ရန်ကုန်မြို့ဖက်သို့ ပြန်၍ဦးတည်လိုက်လေသည်။

.. ..

..

ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကိုဘလှမော်အိမ်မှ ဘုရားခန်းတွင်
ကိုဘလှမော်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့စွာလဲလျောင်း
နေ၏။ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ဘေးတွင် အင်းချပ်အမျိုးမျိုး
တန်းစီချထား၍ စည်းတားထားလေသည်။

ကိုဘလှမော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလဲလျောင်းနေရာခြေ
ရင်းတွင်... သူ၏တပည့်လေး အောင်ဘုစိန်က စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်စွာစောင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ ဆရာ၊ ဆရာ၊ အချိန်စေ့ပြီ၊ ပြန်လာခဲ့ပါတော့”

အောင်ဘုစိန်က သူ့ဆရာ၏သက်မဲ့ခန္ဓာကြီးကို
ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

တစ်နာရီတိတိအချိန်ကြာအောင် ကွက်တိထွန်းညှိ
ထားသောအင်းပယောင်းတိုင်ကြီးမှာ... မီးစာကုန်၍ငြိမ်းသွား
ခဲ့လေပြီ။

အချိန်တန်သည်ထိ သူ့ဆရာ၏ဝိညာဉ်မှာ ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲပြန်ဝင်မလာသည့်အတွက် အောင်ဘုစိန် စိုးရိမ်နေ
မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခဏကြာသည်အခါ... ကိုဘလှမော်၏ပါးစပ်သည်
တပြည်းပြည်းဟလာ၏။ အောင်ဘုစိန်ဝမ်းသာသွားသည်။
ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဝေးသို့လွင့်နေသောလိပ်ပြာ ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ဘုစိန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဆောင် : လှလင်

ကိုဘလှမော်၏ ရင်ပတ်နှင့်ဝမ်းဗိုက်သည် တဖြည်းဖြည်းလှုပ်ရှားလာကာ လူကောင်းပကတိကဲ့သို့ အသက်ရှူလေတော့သည်။

တခဏချင်းမှာပင်... ကိုဘလှမော်က မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆတ်ကနဲ့ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ တော်ပါသေးရဲ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ ”

အောင်ဘုစိန်ကပြောလိုက်သည်။

“ ဆရာတစ်ခါမှ ဒီလိုနောက်မကျဘူးတော့ ဘာများဖြစ်နေသလဲလို့ ကျွန်တော်စိတ်ပူသွားတာ၊ ကျွန်တော်လှမ်းခေါ်တဲ့အသံကြားလားဟင် ”

“ ကြားပါတယ်ကွာ၊ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ ဆရာ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လားဟင် ”

“ ငါ- ငါ- သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆုံခဲ့ရတယ်အောင်ဘု ”

“ ဗျာ- ဘယ်မှာလဲဆရာ ”

“ ထားပါတော့လေ၊ နောက်မှမင်းကိုပြောပြတော့မယ်၊ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိခဲ့ရရင်ပေါ့ ”

အောင်ဘုစိန်က သူ့ကိုအံ့ဩစွာငေးကြည့်နေလေသည်။

“ ကိုယ်ဟာ သူနဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း ရတနာသိုက်ကိစ္စကိုလဲ အာရုံမထားနိုင်တော့ဘူး၊ လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့အခါတိုင်း သူ့ကိုပဲလိုက်ရှာနေမိတော့တယ်မောင်ဖြိုး ”

ကိုဘလှမော်က လိပ်ပြာလွှင့်ရင်းတွေ့ခဲ့သည့်မိန်းမပျိုအကြောင်းကိုပြောပြနေသည်။

“ နောက်ထပ်ရော တွေ့ရသေးလားကိုဘလှမော် ”

“ တော်တော်နဲ့မတွေ့မိဘူး၊ ကိုယ်တို့လိပ်ပြာလွှင့်တာဟာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခဏခဏလွှင့်လို့မသင့်ဘူးကွာ၊

ဆောင် : လှလင်

အားကုန်တယ်၊ ပင်ပန်းတယ်၊ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ ဝိညာဉ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာကိုပြောတာပါ။ တစ်ပတ်ရှိမှာတစ်ခါ လိပ် ပြာလွင်ဖြစ်တော့... သူ့လိပ်ပြာလွင်တဲ့ရက်နဲ့မကိုက်လို့ထင် ပါရဲ့၊ တော်တော်နဲ့မဆုံမိခဲ့ဘူး ”

“ ဪ... ”

“ ပြီးတော့ သူနဲ့ဆိုတာ ကောင်းကင်လေဟာပြင် ထဲမှာဆိုခဲ့တာဆိုတော့ အမှတ်အသားမရှိဘူး၊ နေရာကိုမ မှတ်မိဘူးဖြစ်နေတာပေါ့မောင်ဖြိုး ”

“ ဒီလိုဆို ”

“ နောက်တော့- သူနဲ့တွေ့တုန်းက ခရီးစဉ်အတိုင်း ပြန်သွားပြီး ကောင်းကင်အမြင့်ကစောင့်ကြည့်မှပဲ ဆုံမိရ တော့တယ် ”

“ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အခြေအနေအထိရောက်နေပြီ လဲဟင် ”

ကိုဘလှမော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ ပြောရမှာတောင်ရှက်စရာကောင်းပါတယ်မောင် ဖြိုးရယ်၊ ကိုယ်ခုထိ သူ့နာမည်တောင်မသိရသေးဘူး၊ သူ့ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့တော့ ဝေးရောပေါ့ ”

“ ဒါဖြင့် ကိုဘလှမော် မန္တလေးကိုလိုက်လာတာ က ”

“ သူ့ကိုရှာဖို့ပါပဲ၊ ဝိညာဉ်ချင်းတွေ့ရတာအဆင်မ ပြေတော့ လူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး... လူ့အကောင်အထည် လိုက်ပဲ ကြိုးစားကြည့်တော့မယ်ကွာ ”

“ သူက ဒီမန္တလေးကဆိုတာ ဘယ်လိုသိသွားတာ တုန်း ”

“ ဒီလိုကွ၊ ကိုယ်တို့ဝိညာဉ်တွေဟာမြေပေါ်ကိုဆင်း ဖို့မလွယ်ဘူး၊ အနံ့အသက်ကြောင့်ဆိုတာ မင်းကိုပြောခဲ့ပြီး ပြီနော်၊ နယ်မြေစိမ်းဆိုရင်ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ကိုယ် သူ့နောက် ကိုလိုက်ခဲ့တိုင်း ခြေရာပျောက်သွားတာချည်းပဲ၊ ဝိညာဉ်လွင်

ဆောင်းလှလင်

ချိန်ကလည်း ပြည့်ပြည့်သွားတော့ သူ့ဟာဘယ်ကလာတယ် ဆိုတာ ခြေရာခံလို့မရဖြစ်နေတာပေါ့။ ”

ကိုဘလှမော်သည် မိုက်မိုက်မဲမဲပင်... နေ့စဉ်ရက် ဆက်လိပ်ပြာလွှင့်ခဲ့သည်။ သူ၏ဆရာကြီးမိန်းမှာချက်ဂိုပါ သည်။ ဝိညာဉ်လွှင့်ချိန် တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်ကြား အနည်း ဆုံးငါးရက်ခြားထားရန်ဖြစ်သည်။ လိပ်ပြာလွှင့်ချိန်စိတ်လွန်း လျှင်... ဝိညာဉ်ပမ်းကာ အသက်တိုလိမ့်မည်ဟုဆိုသည်။ အာရုံစုစည်းမှုအားလည်း လျော့-လျော့လာနိုင်သည်ဟု ဆရာကြီးကမှာကြားခဲ့၏။

အချစ်စိတ်မွန်နေသောကိုဘလှမော်သည် ဆရာကြီး စကားကိုပယ်ရှားကာ ချစ်သူကိုတွေ့လိုစောပြင် နေ့စဉ် ဝိညာဉ်လွှင့်ကာ ရှာခဲ့၏။

တွေ့လည်းတွေ့ခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ... မိန်းကလေးသည် မိမိတို့ကဲ့သို့ တစ် ပတ်တစ်ခါမှာ လိပ်ပြာဝိညာဉ်နယ်ထဲသို့ရောက်လာခြင်းမ ဟုတ်ပဲ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ဝိညာဉ်တို့ကျက်စားရာကောင်း ကင်ပြင်သို့ ရောက်လာကြောင်းတွေ့ရလေသည်။ သူ့အံ့ဩခဲ့ ရ၏။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သောမိန်းမငယ်သည် သူ့ဆရာကြီးထက် ပင်ပို၍အစွမ်းထက်မြက်နေသလား။

သူကစကားလိုက်ပြောသည့်အခါတိုင်း မိန်းမငယ်က ရှောင်ပြေးလေသည်။ သူမ၏အမည်ကိုပြောပြရန်ပင်ငြင်းဆန် ခဲ့၏။

သူမကိုမေးသည့်အခါတိုင်း “ ကျွန်မချစ်သူကိုလိုက် ရှာနေတာပါ ” ဟုဖြေကြားခဲ့လေသည်။

တစ်ရက်တွင် ကိုဘလှမော်သည် မိန်းကလေးကို အတွေ့မခံပဲ... တိမ်တိုက်တစ်ခုကြား ဝင်ပုန်းနေခဲ့သည်။

မိန်းကလေးသည် ပြန်ရန်အချိန်သင့်သည့်အခါ သူမ လာလမ်းအတိုင်း မြောက်ဖက်စူးစူးဦးတည်ပျံသန်းသွား လေ၏။

ဆောင်းလှလင်

ထိုအချိန်တွင် လေကလည်း မြောက်ဖက်သို့တိုက် ခတ်သည်နှင့်ကြုံသောကြောင့် တိမ်မဲထုလွင်မျောသွားသည် နှင့်အတူ... ကိုဘလှမော်သည် တိမ်ထုထဲတွင်ပုန်းခိုရင်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့လေသည်။

မိန်းမငယ်သည် သူမဆင်းသက်ရန်နေရာသို့ရောက် သည့်အခါ... ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သေး သည်။ တိမ်မဲထုထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေသောကိုဘလှမော်ကို သူမကမမြင်ပါ။

သူမသည် စိတ်ချလက်ချပင် အောက်ဖက်သို့ထိုး စိုက်၍ဆင်းချသွားလေသည်။

ကိုဘလှမော်သည် မသိမသာ နောက်မှ ခပ်ခွာခွာပျံ သန်းလိုက်ပါခဲ့သည်။ အောက်မှမြင်ကွင်းများကို ပီပြင်စွာမြင် ရသည် နေရာထိလိုက်သွားခဲ့လေသည်။

“ အဲဒီအခေါက်မှာ သူဟာ မန္တလေးမှာနေတဲ့သူဆို တာ သိလိုက်ရတာပဲမောင်ဖြိုး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ”

“ မီးတွေထိန်နေအောင်ထွန်းညှိထားတဲ့ ကျုံးမြို့ ရိုးကြီးရယ်၊ မန္တလေးတောင်ရယ်ကို ကောင်းကင်ပေါ်ကနေ မြင်လိုက်ရလို့ပဲမောင်ဖြိုး ”

“ သူဟာ မန္တလေးမှာပဲရှိရမယ်၊ကိုယ်သူ့ကို နေရာ အနှံ့လိုက်ရှာမယ် ”

“ လူအနေနဲ့တွေ့ရင်ကော မှတ်မိမှာလားကိုဘလှ မော် ”

“ မှတ်မိတာပေါ့မောင်ဖြိုးရယ်၊ သူ့မျက်နှာလေး ဟာ ကိုယ်အသည်းထဲမှာ စွဲနေတာပဲဟာ ”

လူကြမ်းကြီး၊ လူပျိုကြီး၏စကားကြောင့် ဝေဖြိုး သော်ပြုံးချင်သွားသည်။

“ မောင်ဖြိုးမန္တလေးမှာရှိနေတယ်၊ အိမ်ပိုင်ယာပိုင် နဲ့တစ်ယောက်ထဲနေတယ်ဆိုတာ နေမျိုးဇော်ဆီကသိလိုက်ရ

ဆောင် : လှလင်

လို့ ကိုယ်မင်းဆီရောက်လာတာပဲမောင်ဖြိုး၊ ကိုယ်ကိုကူညီပါ
ကွာ၊ မင်းအိမ်မှာပဲကိုယ်တည်းပြီး သူ့ကိုရှာပါရစေ ”

“ ရပါတယ်ကိုဘလှမော်ရယ်၊ ပြောရမယ်လူတွေမှ
မဟုတ်တာ ”

“ ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ကိုယ်မကောင်းစားခင်ကလည်း
မင်းတို့အိမ်ဟာ ကိုယ်ရဲ့စားအိမ်သောက်အိမ်ပါ၊ ကိုယ်လည်း
မင်းဆီမှာနှစ်လပဲတည်းခိုနိုင်မှာပါ၊ သီတင်းကျွတ်တာနဲ့ပွဲတွေ
စပြီလေ၊ အခု မိုးတွင်းမို့ပွဲနားထားတာ၊ ဇာတ်တိုက်စရာတွေ
ရှိတာပစ်ပြီး နှလုံးသားအလိုလိုက်မိတာပဲမောင်ဖြိုးရေ ”

“ ဒီလိုပေါ့ကိုဘလှမော်ရာ၊ သီတင်းကျွတ်တဲ့အထိ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ၊ ကျွန်တော်လည်း သီတင်းကျွတ်
တာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာလေ ”

“ ဟင် ”

ကိုဘလှမော်က ဝေဖြိုးသော်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ သြ... မောင်ဖြိုးတောင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ
ကိုး၊ ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ ကလေးပဲထင်နေတာ၊ ကိုယ် နေမျိုး
ဇော်နဲ့တွဲနေတုံးက မင်းကဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ရှိနေသေးတာ
ကိုး၊ မောင်ဖြိုးအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ”

“ ၂၆နှစ် ”

“ ဟုတ်တာပေါ့၊ မငယ်တော့ပဲကိုး၊ ကိုယ်တို့
တောင်သုံးဆယ်ကျော်ပြီပဲလေ၊ နေမျိုးဇော်တောင်ကလေး
နှစ်ယောက်ရနေမှပဲ၊ ကိုယ်သာ စီးပွားတွေနင်းကန်ရှာ၊ ဂမ္ဘီရ
ပညာတွေလိုက်စားပြီး... နှလုံးသားအရေးကိုမေ့ထားမိတာ၊
ဟား- ဟား- အရွယ်လွန်မှအချစ်တွေပြီး ကိုယ်တော့အချစ်
ရူးရူးနေပြီထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ”

ကိုဘလှမော်က သူ့ဟာသူပြောပြီး သူ့စကားသူ သ
ဘောကျစွာရယ်မောနေလေသည်။

ကိုဘလှမော်က ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။
ပြတင်းပေါက်ဆီလျှောက်သွားကာ... ခြံထဲသို့လှမ်း
မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

“ မောင်ဖြိုးရဲ့အိပ်နဲ့ခြံလေးက သိပ်သာယာတာပဲ
ကွာ၊ ဒီအိမ်လေးက မင်းကိုယ်တိုင်ဆောက်တာလား၊ဆောက်
ပြီးသားဝယ်တာလား ”

“ ဆောက်ပြီးသားဝယ်တာပါ ကိုဘလှမော် ”

ဝေဖြိုးသော်က သူဝယ်ယူခဲ့သည်ဈေးကိုပြောပြ
လိုက်သည်။

ဝေဖြိုးသော်၏အိမ်မှာ မန္တလေးမှပြင်ဦးလွင်သို့အ
ထွက် ဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်းအနီး၌ရှိပါသည်။ မြို့ကိုတိုးခဲ့၍
မြို့သစ်ဆောက်လုပ်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသောမြေကွက်ပေါ်
တွင်ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး... ဝင်းခြံကျယ်၍ တစ်ထပ်
တိုက်ကလေးကို အလည်တည်တည်မှာဆောက်ထားသည်။
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သောနေရာတစ်ခုလည်းဖြစ်ပါ၏။

မြို့သစ်ဖြစ်၍မြေကွက်လက်ဝယ်ရှိသူတိုင်းက လာမ
နေကြသေး။ တချို့က အကွက်ရိုက်ရုံရိုက်၍ ခြံခတ်ထားဆဲ၊
တချို့ကဆောက်လုပ်ဆဲ၊ တချို့က ဆောက်ပြီးတိုက်များကို
လူမနေပဲ ပိတ်ထားကြပါသည်။ လူနေကျပါးသေးသော
အကွက်တစ်ခုလည်းဖြစ်လေသည်။

ကိုဘလှမော်က ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကိုကြည့်
၍သဘောကျသွားသည်။

“ နေရာလေးတော့ကြိုက်သွားပြီဟေ့၊ကိုယ်အလုပ်
အတွက်လည်းအရံသင့်ပဲ၊ တိတ်ဆိတ်တယ်၊ လူနေကျတယ်၊
လိပ်ပြာလွင်ဖို့ အနှောက်အယှက်ကင်းတဲ့နေရာလေးပဲ”

“ ကိုဘလှမော်ကကျွန်တော်အိမ်ကနေပြီး လိပ်ပြာ
လွင်ဦးမလို့လား၊ ရလို့လား ”

ဆောင် : လှလင်

“ ဘာလို့မရမှာလဲမောင်ဖြိုးရ၊ ဘယ်နေရာကနေ လွှင့်လွှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုပဲလိုတယ်၊ မန္တလေးမှာ ကိုယ်လိပ်ပြာလွှင့်ရမှာပေါ့မောင်ဖြိုး၊ ဒါမှ သူကလေးနဲ့တွေ့ တဲ့အခါ... သူကလေးနဲ့အတူ မန္တလေးမြို့ပေါ်ကို ကိုယ်လိပ် ပြာလိုက်ပြီးဆင်းနိုင်မယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မန္တလေးမှာနေ ပြီးလွှင့်တော့ သူနဲ့ပိုပြီးနီးစပ်တာပေါ့ကွာ၊ လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း သူနေတဲ့အိမ်အထိတောင် လိုက်ကြည့်လို့ရနိုင်သေးတယ် ”

“ ဪ... ”

“ ရန်ကုန်မှာတော့ ကိုယ်လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့အခါတိုင်း ကိုယ်တပည့်လေးအောင်ဘုစိန်က အနားကနေစောင့်ကြည့် ပေးတယ် ”

“ အဲဒီလိုစောင့်ကြည့်ဖို့ရောလိုသလာဗျာ ”

“ လိပ်ပြာလွှင့်နေတုန်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်က အသေ ကောင်အတိုင်းကျန်ခဲ့တော့ မသမာသူရန်သူတွေကခန္ဓာကိုယ် ကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာစိုးရတာပေါ့၊ လိုလိုမယ်မယ်စောင့်ခိုင်း တာပါ၊ ခုဆို-ကိုယ်မှာရန်သူရှိနေပြီလေ၊ မြေပုံတစ်ပိုင်းကိုင် ထားတဲ့လူက တခြားနိုင်ငံကဆိုပေမယ့် သတိထားရတယ် မောင်ဖြိုး၊ အဲဒါကြောင့် တပည့်လေးကိုစောင့်ခိုင်းတာပါ ”

“ ဒီမှာရော ”

“ ဒီမှာတော့ မလိုလောက်ပါဘူး၊ ကိုယ်မန္တလေး ရောက်နေတာလဲ လူသိတာမှမဟုတ်တာ၊ အဲ-ကိုယ်လိပ်ပြာ လွှင့်မယ်အခန်းကိုတော့ လုံခြုံအောင်လုပ်ထားဖို့လိုလိမ့် မယ်၊ ဘုရားခန်းကိုကြည့်ပါရစေမောင်ဖြိုး ”

“ ရပါတယ် ”

ဝေဖြိုးသော်က ခေါင်းရင်းဖက်ရှိ ဘုရားခန်းထဲသို့ ကိုဘလှမော်ကိုခေါ်သွားလိုက်သည်။

“ ဘုရားခန်းက ကျယ်သားပဲ ”

ကိုဘလှမော်က ဘုရားခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်များခိုင်- မခိုင် လှုပ်ရမ်းကြည့်သည်။

ဆောင် : လှလင်

“ လိပ်ပြာလွင်ရင် ဘုရားခန်းထဲကလွင်ရမှာပဲ
မောင်ဖြိုး၊ ဘုရားခန်းကိုတော့ ကိုယ်ကိုပြုပြင်ခွင့်ပေးကွာ ”

“ ဗျာ ”

“ ဝင်ပေါက်ကိုရော၊ ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ကိုပါ
သံမဏိတံခါးတွေတပ်ရမယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်လဲ ကိုယ်ပဲခံမှာပါ ”

“ ကိုဘလှမော်လိုတယ်ထင်ရင်လုပ်ပါလေ၊ ကျွန်
တော်ကတော့ ကျွန်တော်အိမ်တောင် ပိုလုံခြုံသေးတာပဲလေ၊
တားစရာမရှိပါဘူး ”

“ ပြီးတော့- ကိုယ်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဝယ်မယ်၊ စုံ
စမ်းပေးပါဦး ”

“ ကျွန်တော်ကားယူသုံးလည်း ရပါတယ် ”

“ မဟုတ်ဖူးလေ၊ ကိုယ်က သူကလေးကိုမန္တလေး
အနဲ့ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်လိုက်ရှာရမှာ၊ မင်းကရုံး
ကိစ္စနဲ့၊ ရုံးချိန်မှာ ကိုယ်ကားသုံးလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကားနဲ့လဲ
မသွားချင်ဘူး၊ လူရှာတယ်ဆိုတာ ဆိုင်ကယ်နဲ့မှ ပေါ့ပေါ့ပါး
ပါး သွက်သွက်လက်လက်မဟုတ်လား ”

“ နှစ်လလောက်သုံးဖို့အတွက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
ဝယ်ရမှာကိုနှုမော့လို့ပါ ”

“ ကိုယ်ပြန်တော့ ပြန်ရောင်းခွဲရုံပေါ့၊ ကိုယ်မှာငွေ
ကြေးအပြည့်အစုံပါပါတယ်မောင်ဖြိုး၊ ဒီကိစ္စအတွက်မှမသုံး
ရင် ဘယ်နေရာသွားသုံးမလဲ ”

“ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်မနက်ဖန် ၃၁လမ်း
ဖက်ပတ်လိုက်ပါမယ်၊ ဟွန်ဒါစူပါကပ်ဆို ဖြစ်တယ်မဟုတ်
လား ”

“ အိုကေပဲ ”

•• ••

••

နောက်တစ်နေ့မှာ... ရုံးမသွားခင် ကိုဘလှမော် အတွက်လိုအပ်တာတွေစီစဉ်ပေးခဲ့ရသေးသည်။

လက်သမားဆရာတစ်ယောက်ခေါ်ပေးခဲ့၏။ ကိုဘလှမော်က ဘုရားခန်းကို သံမဏိတခါးများတပ်ဆင်ဖို့ကိစ္စ လက်သမားဆရာနှင့်ဆွေးနွေးရင်းကျန်ခဲ့သည်။

“ ထမင်းတော့လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ ဝယ်စားလို့ရတယ်ကိုဘလှမော်၊ ကျွန်တော်လဲညစာကိုအဲဒီဆိုင်မှာပဲစားတယ်၊ နေ့လည်စာတော့ ရုံးဖွင့်ရက်ဆိုရုံးနားမှာဝယ်စားလိုက်တယ်၊အိမ်မှာချက်မစားဘူး ”

“ ရတယ်မောင်ဖြိုး၊ စိတ်ချလက်ချသာသွား၊ ရုံးဆင်းရင်သာ ကိုယ်အတွက်ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့ကိစ္စ ဝင်စုံစမ်းခဲ့ပါကွာ ”

“ စိတ်ချကိုဘလှမော် ”

ဝေဖြိုးသော်ရုံးတက်ရန် ကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကုပွဲကိစ္စရုံးခန်းထဲလှမ်းအဝင် **ပယင်း** က သူ့ကိုပြုံးပြသည်။ ပယင်းက အလုပ်စလုပ်ရန် သူ့မဂ္ဂေ့ကကွန်ပျူတာကိုဖွင့်နေသည်။ ပယင်းသည် ဤကုပွဲကိစ္စ၏စာရင်းကိုင်ဖြစ်ပါသည်။

“ ဆယ်မိနစ်နောက်ကျတယ် ”

သူ့ဂ္ဂေ့နားကဖြတ်အသွားမှာ ပယင်းကခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောသည်။

“ ရန်ကုန်ကဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ”

ရုံးတက်နောက်ကျနေ၍ ပယင်းကိုဒီလောက်ပဲပြန်ပြောပြီး ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးစာအုပ်တွင်လက်မှတ်ထိုးကာ...

ဆောင်းလှလင်

“ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ ” ဟု ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ထားသောသူ့ အခန်းထဲသို့ ဝေဖြိုးသော်လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

သူ၏ပြောတာဖြစ်သူ “ ကုလားလေးဆာမီ ” က ဆင်နားရွက်တံခါးကိုဟပေးလေသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ Faxတစ်စောင်ဝင်နေတာ တွေ့၍... ထိုင်ပင်မထိုင်နိုင်သေးပဲ Faxစာရွက်ကို ကွန်ပျူတာပရင်တာဆီမှဆွဲယူပြီးဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းအမှာစာများဖြစ်နေ၏။

ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တယ်လီဖုန်းက ဝင်လာလေသည်။

“ ဆရာ့ဖုန်းပါ ဆရာ ”

အခန်းအပြင်ဖက်ရှိ လိုင်းခွဲတယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်နားထောင်ပေးသည့်စာရေးတစ်ယောက်ကလာပြောသည်။

ဝေဖြိုးသော်က စားပွဲပေါ်ရှိဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကောက်ယူ၍ထူးလိုက်သည့်အခါ... တစ်ဖက်မှ ခေါ်သူမှာ အစ်ကိုနေမျိုးဇော်ဖြစ်နေ၏။

“ ညီလား ၊ ကိုကိုပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ကိုကို ”

“ ညီဆီကို ဘလှမ်းရောက်လာပလား ”

“ ရောက်နေပြီကိုကို၊ မနေ့ကနေ့လည်ကရောက်တယ် ”

“ ညီကိုဘာတွေပြောသေးလဲ ”

“ သူပြောတာ အထူးအဆန်းတွေချည်းပါပဲကိုကိုရယ်၊ မယုံရခက် ယုံရခက်ပဲ၊ ယုံအောင်သက်သေပြတာထင်ပါရဲ့၊ ညီကိုငှက်ဖြစ်အောင်စိတ်ညှိလို့၊ခံလိုက်ရသေးတယ် ”

“ ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ”

တစ်ဖက်မှနေမျိုးဇော်က ဟားတိုက်ရယ်နေသည်။

“ သူကမျက်လှည့်ဆရာပဲကွာ၊ ဒါလောက်တော့ တတ်မှာပေါ့ ”

ဆောင်းလှလင်

“ သူပြောတာတွေ တကယ်ပဲလားကိုကို၊ လိပ်ပြာလွင့်တဲ့အကြောင်းလဲပြောတယ်၊ ကိုကိုကိုပြောဘူးလား ”

“ ပြောဘူးပါ့ကွာ၊ ခုလဲ... လိပ်ပြာလွင့်ရင်းတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးကိုရှာဖို့ မန္တလေးသွားချင်တယ်ဆိုလို့ ညီလိပ်စာကို ကိုကိုပေးလိုက်တာပဲ ”

“ ဟုတ်တယ်ကိုကို၊ သူပြောတာတွေက စိတ်ဝင်စား ဖို့တော့တော်တော်ကောင်းတာပဲ ”

“ ချင့်ယုံပေါ့ကွာ၊ သူ့ဂမ္ဘီရပညာတွေက မျက်စိနဲ့ မမြင်ရတော့ခက်သားပဲ၊ ဒီကောင်က လူတစ်ဖက်သားကိုလိမ် ရမှကြေနှပ်တဲ့ကောင်ကွာ၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ လိမ်နေ ရမှ၊ ဒါ့ကြောင့်မျက်လှည့်ဆရာဖြစ်နေတာ ”

“ ငယ်ငယ်ကလောက်တော့ မဆိုးတော့ဘူးထင်ပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ ခုတော့... ပိုက်ဆံလည်းတော်တော်ချမ်းသာနေပုံပဲ ၊ ညီကိုဆိုင်ကယ်ဝယ်ခိုင်းနေတယ် ”

“ မျက်လှည့်ပွဲက စီးပွားဖြစ်တယ်လေ၊ အေးလေ-သတိနဲ့နေပေါ့ကွာ၊ ကိုကိုတို့ကိုတော့ သူဒုက္ခပေးမှာမှုတ်ပါဘူး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ကိုကို ”

“ ကိုကိုလည်း သီတင်းမကျွတ်ခင် တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်၊ ညီတို့မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်လည်း ကြိုစီစဉ်ရအောင် ဒီကောင်ကြီးနဲ့လဲ မန္တလေးမှာဆုံရတာပေါ့ ”

“ ကောင်းသားပဲကိုကို ”

“ အေး-အေး- ဒါပဲညီ၊ ပယင်းကိုလည်း ကိုကိုက မေးတယ်ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ဝွတ်ဘိုင်ညီ ”

ဆောင်းလှလင်

ထမင်းစားချိန်နားတော့... စားနေကျ ရုံးနှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်က ဆိုင်မှာစားဖို့ ဝေဖြိုးသော်ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းအပြင်ရောက်တော့ ပယင်းက သူမ၏ထမင်း
ဗူးကိုကိုင်ရင်း သူထွက်အလာကိုစောင့်နေတာတွေ့ရ၏။

“ သွားကြစို့ပယင်း ”

ပယင်းနှင့်အတူ ထမင်းဆိုင်သို့ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရုံးဖွင့်ရက်တိုင်း သည်လိုပဲ ပယင်းနှင့်ထမင်းဆုံစား
နေကျဖြစ်ပါသည်။ သူကဆိုင်မှထမင်းဟင်းမှာစား၊ ပယင်းက
အိမ်ကယူလာသည့်ထမင်းဗူးနှင့်စားသည်။ ပယင်းက သူ့အ
တွက်ပါထမင်းတစ်ဗူးပိုထည့်လာဖို့ပြောသော်လည်း ဝေဖြိုး
သော်ကလက်မခံခဲ့ပေ။

ဆိုင်မှာပဲ စားသည်အနပ်အရေအတွက်ကိုမှတ်ထား
ပြီး လကုန်မှရှင်းသည်။

ပယင်းခင် သည် သီတင်းကျွတ်လျှင် သူနှင့်လက်
ထပ်ရန်ရည်ရွယ်ထားသည် သူ့ချစ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူကကုပွ
ဏီတွင် အထက်မြန်မာပြည် အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိအဖြစ် မန္တ
လေးသို့ပြောင်းရွှေ့လာစဉ်က ပယင်းခင်အလုပ်မဝင်သေးပေ။
သူမန္တလေးရောက်ပြီးတစ်နှစ်အကြာမှာ ပယင်းကစာရင်းကိုင်
အဖြစ်အလုပ်ဝင်လာရာမှ စတွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သူ
တွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူသက်တမ်းသုံးနှစ်အရမှာ လက်
ထပ်ဖို့သဘောတူပြီးဖြစ်၍... ဒီနှစ်သီတင်းကျွတ်လျှင်လက်
ထပ်ရန် ရက်ရွေးနေကြဆဲဖြစ်ပါသည်။

ထမင်းစားနေစဉ် ဝေဖြိုးသော်က ကိုဘလှမော်
အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ မောင်အိမ်မှာ လူထူးလူဆန်းကြီးတစ်ယောက်
ရောက်နေတယ်ကွ၊ သိလားပယင်း ”

“ ရန်ကုန်ကညော်သည်ဆိုတာလား ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သူကမျက်လှည့်ဆရာကွ ”

ဆောင်းလှလင်

“ မျက်လှည့်ဆရာ၊ မျက်လှည့်ဆရာက ဘာထူးဆန်းလို့လဲမောင်ရဲ့ ”

“ ထူးဆန်းတာပေါ့၊ သူကမျက်လှည့်ဆရာရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကိုလည်းနိုင်တဲ့မနောမယဆရာမျိုး၊ စိတ်ညို့တတ်တယ်ကွ ”

“ ဟင် ”

“ မောင်ကိုတောင် ငှက်ကလေးဖြစ်အောင်စိတ်ညို့လို့မောင်ခံလိုက်ရသေးတယ် ”

“ ဘာ- ငှက်ဖြစ်အောင်စိတ်ညို့တယ် ”

“ မာင်တင်းခံနေတဲ့ကြားက ငှက်စိတ်ဝင်သွားတာ၊ ကိုယ်ကိုကိုယ် တကယ်ကိုငှက်လို့ထင်သွားတာပယ်ရ ”

ဝေဖြိုးသော်က သူ့အဖြစ်ကိုပြောပြရင်း သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။ ပယ်ရင်းကလိုက်မရယ်ပေ။ နားထောင်ရင်းမျက်မှောင်ကြုပ်၍ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ချစ်သူကို ကရော်ကမယ်အလုပ်ခံရ၍ ကြေနှပ်ပုံမရပေ။

“ ပြီးတော့- သူကလိပ်ပြာလည်းလွှင့်တတ်တယ်တဲ့၊ မဆန်းဘူးလားပယ်ရင်း၊ လိပ်ပြာလွှင့်တယ်ဆိုတာပယ်ရင်းကြားဘူးသလားဟင် ”

“ လိပ်ပြာလွှင့်တာများ ဘာဆန်းလို့လဲမောင်ရယ် ”

“ ဟင်- ပယ်ရင်းကလိပ်ပြာလွှင့်တဲ့အကြောင်းသိတယ်၊ မောင်ဖြင့်ကိုဘလှမော်ပြောပြမှကြားဘူးတာ ”

“ ပယ်ရင်း စာအုပ်ထဲမှာဖတ်ဖူးတာပါ ”

“ ပယ်ရင်းကို ကိုဘလှမော်နဲ့တွေ့ပေးရဦးမယ် ”

“ အို... ဒီလိုမှော်ဆရာမျိုးနဲ့မတွေ့ချင်ပါဘူး ”

“ ဘာ- မှော်ဆရာ၊ ဟုတ်လား၊ ပယ်ရင်းက ဘာလို့ မှော်ဆရာလို့သုံးလိုက်တာလဲ၊ သူက မျက်လှည့်ဆရာပါ ”

“ အတူတူပါပဲမောင်ရယ်၊ ပယ်ရင်းမျက်လှည့်ပွဲကြည့်ဘူးပါတယ်၊ မျက်လှည့်ဆရာကြီးက ခြေထောက်အထိဖုံးတဲ့

ဆောင် : လှလင်

ဝတ်ရုံနက်ကြီးကိုဝတ်လို့၊ မျက်နှာမှာလည်းမိတ်ကပ်တွေချယ်လို့၊ မျက်လုံးတဝိုက်မှာလည်း အမည်းရောင်တွေဆိုထားတာ၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ လူကိုခေါင်းဖြတ်တဲ့ပြုကွက်တွေဆိုရင် သိပ်စိတ်ချောက်ချားဖို့ကောင်းတာ၊ အဲဒါမှော်ဆရာပေါ့မောင်ရဲ့၊ မောင်လူကြီးနဲ့မတွေ့ချင်ပါဘူး ”

“ ဟား- ဟား- ဟား- ပယင်းကမျက်လှည့်ပွဲကြည်ပြီးကြောက်နေတာကိုး၊ အပြင်မှာတော့ ကိုဘလှမော်က ရိုးရိုးလူပါကွာ ”

ပယင်းက စားလို့ကုန်သွားသောထမင်းဗူးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ရေနှေးကဏားထဲမှ ရေနှေးကိုအကြမ်းပန်းကန်ထဲငဲ့ထည့်၍ ဝေဖြိုးသော်ဂျေ့ကိုတွန်းပို့လိုက်သည်။

ဝေဖြိုးသော်က ရေနှေးကြမ်းကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်ရင်း...

“ ကိုဘလှမော်က သူလိပ်ပြာလွှင့်ရင်းတွေ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလာရှာတာတဲ့၊ အဲဒီမိန်းကလေးက မန္တလေးကတဲ့ ”

“ ဘာ ”

သောက်လုဆဲ... နှုတ်ခမ်းဝနားရောက်နေသော ပင်းလက်ထဲမှရေနှေးကြမ်းပန်းကန်မှာ လွတ်ကျသွားလေသည်။

“ ဟင်- ပယင်း၊ ဘာ-ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် ”

ပယင်းက လုံချည်ပေါ် ကျသွားသောရေနှေးစက်များကို တစ်ရှူးပေပါဖြင့်သုတ်ပစ်ရင်းမှ...

“ ရေနှေးတွေလက်နဲ့ထိမိပြီး ပူသွားလို့ပါမောင် ”

ပယင်းက ထရပ်လိုက်သည်။

“ သွားကြစို့မောင် ၊ ၁၂ခွဲပြီ ”

ပြောရင်း ပယင်းကထွက်သွားနှင့်သည်။

ဆောင်းလှလင်

ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော ပယင်းအမှုအရာကို အံ့ဩရင်း ပယင်းနောက်သို့ကမန်းကတန်းထလိုက်သွားရလေသည်။

•• •• ••

••

ညနေရုံးဆင်းတော့... ပယင်းကိုအိမ်လိုက်ပို့ပေးဖို့ ကားပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့သည်။

မနက်ပိုင်းရုံးအတက်မှာ ကုပွဏီမှ ဖယ်ရီကားဖြင့် ပယင်းရုံးကိုလာပါသည်။ ဝေဖြိုးသော်နေသည်မြို့သစ်ပိုင်း နှင့်ပယင်းတို့အိမ်ရှိသည့်မြောက်ပြင်က မန္တလေးမြို့၏တောင် ဖျားနှင့်မြောက်ဖျားများဖြစ်နေသည်။ရုံးကမြို့ထဲ ၂၈အလမ်း မှာရှိနေ၍... မနက်ရုံးအတက်မှာ ပယင်းကိုအိမ်အထိသွား ခေါ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ရုံးဆင်းမှသာ... ပယင်းကိုမြောက်ပြင်ရှိ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ... ဝေဖြိုးသော်အိမ်ပြန်တာထုံးစံဖြစ်နေပြီ။

“ ဈေးချိုဖက်ကို ခဏပို့ပေးပါဦးမောင်၊ ပယင်း အကျီရွေးစရာရှိလို့ ”

ဝေဖြိုးသော်က ကျုံးနဘေး၂၆လမ်းမှပတ်ကာ ဈေး ချိုဖက်သို့ကားကိုမောင်းခဲ့သည်။

“ ဘယ်ဆိုင်လဲပယင်း ”

“ ပယင်းအပ်နေကျ ၂၄လမ်းဒေါင့်က တရုပ်မ ဆိုင်ပဲလေ၊ အခုအပ်ထားတဲ့အကျီက မောင်လက်ဆောင် ပေးတဲ့ ပါတိတ်ဇောင်းအစလေးမောင်ရဲ့ ”

ဆောင် : လှလင်

“ ဟုတ်လား၊ မောင်အစ်မကို ပယင်းပုံစံပြောပြပြီး ဝယ်ခိုင်းထားတာလေ၊ ပယင်းကြိုက်တယ်မှတ်လား ”

“ ကြိုက်ပါတယ်မောင်၊ အင်္ကျီရောလုံချည်ရော ဝမ်းဆက်ချုပ်လိုက်တယ်လေ ”

ပြီးခဲ့တဲ့လ ဝေဖြိုးသော်ရန်ကုန်ပြန်စဉ်က ပယင်း အတွက်ဝယ်လာသော လက်ဆောင်အစလေးဖြစ်သည်။ မိန်းမပစ္စည်းမဝယ်တတ်၍ အစ်မကြီးမေမျိုးမော်ကို ပယင်းပုံစံပြောပြ၍ဝယ်ခိုင်းရသည်။ မမမေမျိုးမော်က အနက်ရောင်အောက်ခံတွင် အနီရောင်နှင့်အဝါရောင်အစင်းလေးများပါသည်။ ပါတိတ်စကိုဝယ်လာပေးသည်။

“ တကတဲ၊ ငါ့မောင်ကတော့ ယူပဲယူတော့မယ်၊ မိန်းမကို ဓာတ်ပုံလေးတောင်ယူမလာခဲ့ဘူး၊ အသားဖြူတယ်၊ သွယ်တယ်ဆိုလို့ ဒီအဆင်ရွေးခဲ့တယ်၊ နင့်ကောင်မလေးကြိုက်မှာပါ ”

ပယင်းက မေမျိုးမော် ရွေးပေးလိုက်သည့်အစကို ကြိုက်ပါသည်။

ဝေဖြိုးသော် ကားကို၂၄လမ်းဘေး၊ အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်ပေးလိုက်သည်။

ပယင်းက အင်္ကျီရွေးရန်ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဆိုင်ထဲဝင်သွား၏။

ဝေဖြိုးသော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကွမ်းယာဆိုင်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်သွားဝယ်ပြီးသောက်ရင်း... ပယင်းထွက်လာကိုစောင့်နေလိုက်သည်။

ပယင်းက အင်္ကျီထုတ်ကိုပိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှပြန်ထွက်လာသည်။

ပယင်းကလက်ထဲမှအထုတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့်ပွေ့ပိုက်ပြီး ညာလက်ဖြင့် ကားတခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်... ဘယ်လက်ဖြင့်ပိုက်ထားသောအင်္ကျီထုတ်မှာ အောက်သို့ငိုက်သွားပြီး... အထဲမှ ရွေးလာသောအင်္ကျီလုံချည်များ ထွက်ကျလာတော့သည်။

ဆောင် : လှလင်

ဝေဖြိုးသော်က ကားဆီပြေးသွားပြီး...မြေကြီးပေါ် ကျသွားသောအဝတ်အစားများကိုကောက်ပေးလိုက်သည်။

“ ဟင် ”

သူပေးထားသည်အစကိုချုပ်ထားသည် အကျီနှင့် လုံချည်အပြင်... တစ်ထွာလောက်သာရှိသည် အကျီလေး တစ်ထည်ကိုပါတွေ့လိုက်ရ၍ ဝေဖြိုးသော်အံ့ဩသွားသည်။

“ ဒီအကျီသေးသေးလေးက ဘာလုပ်ဖို့လဲပယင်း ”

အကျီသေးသေးလေးမှာ သူပေးထားသည်အစကို ပင်ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး... ပယင်းချုပ်ခဲ့သည်အကျီပုံစံနှင့်ပုံစံ တူချုပ်လုပ်ထားလေသည်။ ထို့ပြင်... ထိုအစနှင့်ပင်ချုပ် ထားသည့် ထမီစကပ်သေးသေးလေးကိုပါတွေ့လိုက်ရပြန်၏။

“ ဪ... ဟို... အရုပ်ဖို့ပါမောင် ၊ ပယင်းငယ် ငယ်ကတည်းကဆော့ခဲ့တဲ့ ဘိုမရုပ်ကလေးကိုဝတ်ပေးဖို့ပါ။ ပယင်းက အစပိုတိုင်း အရုပ်အတွက်ပါအကျီချုပ်တယ်မောင် ရဲ့ ”

ဝေဖြိုးသော်က ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။

“ ဖြစ်ရလေပယင်းရယ်၊ အရုပ်ကိုများ ကိုယ်ဝတ် တဲ့အတိုင်းချုပ်ပေးပြီးဆင်ရတယ်လို့၊ ကလေးလဲမဟုတ် တော့ပဲနဲ့၊ ရူးများနေပလားကွာ ”

“ အို-မောင်ကလဲ၊ အစပိုနေတဲ့ဟာကို၊ ပယင်းက အရုပ်ကလေးကိုသံယောဇဉ်တွယ်နေတာ၊ နာမည်တောင်မှည့် ပေးထားသေးတယ်၊ ယမင်းခင်လို့ ”

“ ဟိုက် ”

နှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဝေဖြိုးသော်က ကားစက်ကိုနှိုးရင်းပြောလိုက်သည်။

“ မောင်နဲ့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်တော့ ယမင်းခင်ကို အိမ်မခေါ်ခဲ့နဲ့နော် ပယင်းခင် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲမောင် ”

ဆောင်းလှလင်

“ ယမင်းခင်ကို ပယင်းခင်က မောင်ထက်ပိုချစ်နေ
မှာစိုးလို့ပါ ”

“ သွား ”

ယမင်းက သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ မောင် မဝင်တော့ဘူး၊ ဆိုင်ကယ်ပွဲစားတန်းဖက်
သွားစရာရှိသေးလို့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါမောင် ”

မြောက်ပြင်ရှိ ပယင်းတို့အိမ်ရှေ့အရောက်မှာပယင်း
ကိုကားရပ်ပေးရင်းပြောလိုက်သည်။

ပယင်းကနှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

ဝေဖြိုးသော်က ကားကိုဂငယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့၍ချိုး
လိုက်သည်။

ပယင်းက အိမ်အဝတွင်လက်ပြုရင်းကျန်ခဲ့သည်။

ပယင်းတို့အိမ်ကလေးမှာ ခြံဝင်းလေးနှင့်တစ်ထပ်
ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်ကလေး။ ခြံစည်းရိုးတွင် ပုဏ္ဏရိပ်ပင်
များစိုက်ထား၍... ခြံဝင်ပေါက်ဘေးချစ်ဖက်တွင် ခုံတန်းလျား
လေးနှစ်လုံးရိုက်ထားပါသည်။ ခြံထဲတွင် အိမ်၏ရှေ့ဖက်
ဒေါင်၌ ရေတွင်းလေးတစ်တွင်းရှိသည်။ ပယင်းတို့အိမ်က
လေးမှာမြန်မာဆန်၍ ကြည်လိုက်တာနှင့်ရင်ထဲမှာအေးသွား
သည်။

သည်အိမ်လေးမှာ ပယင်းရယ်၊သူမအဖေနှင့်အမေ
ရယ်၊ သုံးယောက်ပဲနေကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင်
ပယင်းမိဘတွေက ဝေဖြိုးသော်ကိုသူတို့အိမ်မှာပဲလာနေစေ
ချင်သည်။ ဝေဖြိုးသော်ကလည်း မြို့သစ်မှာအိမ်ဝယ်ပြီးပြီမို့
အဲဒီမှာပဲနေချင်သည်။ ပယင်းမိဘတွေက တစ်ဦးတည်းသော
သမီးလေးကို မထည့်လိုက်ချင်ပေ။

ဆောင် : လှလင်

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေကြမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ခုထိမပြတ်သေးပဲဆွေးနွေးနေရဆဲဖြစ်ပါ၏။

လမ်းကိုချိုးကွေ့လိုက်၍ ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ပယင်းတို့အိမ်လေးပျောက်သွားမှ ဝေဖြိုးသော်အတွေးစများပြတ်သွားလေသည်။

•• •• ••

••

၈၃-လမ်းနှင့် ၈၄-လမ်းကြားရှိ ၃၁-လမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်ပွဲစားတန်းသို့ဝင်၍ ဝေဖြိုးသော်ဆိုင်ကယ်ဈေးနှုန်းစုံစမ်းလိုက်သည်။

ဈေးနှုန်းသင့်တင့်ပြီး အင်ဂျင်ကောင်းသည် စူပါကပ်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးကိုမျက်စိကျသွားသည်။

ကိုဘလှမော်ကြိုက်ရာရွေးနိုင်ဖို့... အိမ်လိုက်ပြန်မလားဆိုတော့ ပွဲစားနှစ်ယောက်စလုံးက လိုက်နိုင်သည်ဆို၍ အိမ်လိပ်စာပေးခဲ့ကာ ဝေဖြိုးသော်ကားဖြင့်အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ သံမဏိတခါးတပ်ရာတွင် လက်သမားနှစ်ယောက်နှင့်အတူအလုပ်များနေသည့် ကိုဘလှမော်ကိုတွေ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်မှာ သံမဏိတခါးများတပ်လို့ပင်ပြီးနေပြီ။

“ လုပ်လှချည်လား၊ မြန်လှချည်လားကိုဘလှမော်ရ ”

“ ဒါတောင် ဒီနေ့အပြီးလုပ်ခိုင်းတာ၊ ပစ္စည်းသွားဝယ်တာ အချိန်ကုန်သွားလို့ မောင်ဖြိုးရေ၊ တခါးမကြီးနက်ဖန်တပ်ပြီးရင်တော့ လက်စသပ်ပါပြီ ”

ဆောင်း : လှလင်

“ ခင်ဗျားအတွက် ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးလာပြုလိမ့်မယ် ကိုဘလှမော်၊ နောက်ကလိုက်လာကြတယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲကွာ ”

“ ကိုကိုလဲဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားရှိတုန်း သူ မန္တလေးလာဦးမယ်တဲ့ ”

“ ဟေ-ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ ”

ခဏနေတော့... နောက်ကလိုက်လာသည်ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးရောက်လာသည်။

ကိုဘလှမော်က အပြာရောင် ၊ တစ်/ယပက်လက်၊ နံပါတ်ခြောက်သောင်းကျော်ဆိုင်ကယ်ကို သဘောကျပြီးရွေး လိုက်သည်။

ကျသင့်ငွေ ၂၅-သိန်းကို တစ်ခါတည်းရှင်းပေးလိုက် ပါ၏။

•• •• ••

••

နောက်တစ်နေ့ညနေ... ရုံးဆင်းလို့အိမ်ပြန်ရောက် တော့ ကိုဘလှမော်အိမ်မှာမရှိ။ သော့ခတ်ပြီး အပြင်ထွက် သွားတာတွေ့ရသည်။ လိပ်ပြာလွှင့်မိန်းကလေးကိုရှာပုံတော် ဖွင့်ပြီထင်ပါရဲ့။

ဝေဖြိုးသော်က သူ့သော့နှင့်အိမ်တခါးကိုဖွင့်ပြီးဝင် လိုက်သည်။ ကိုဘလှမော်ကိုလည်းသော့တူတစ်ချောင်းပေး ထားပါသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့... ဘုရားခန်းကိုသံမဏိတခါး တပ်ထားတာ ပြီးစီးနေတာတွေ့ရသည်။ သေသေသပ်သပ်

ဆောင်းလှလင်

ချင်အတော်ပင်လုံလုံခြုံခြုံလုပ်ထားတာတွေ့ရ၏။ တခါးနံရံမှာ အင်္ဂတေများကတော့မပျောက်သေးပေ။

ထိုညက ကိုဘလှမော်ကိုထမင်းစားဖို့စောင့်သော်လည်း တော်တော်နှင့်ပြန်မလာ၍ ဝေဖြိုးသော်တစ်ယောက်ထဲ လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာသွားစားလိုက်သည်။

ညအတော်မိုးချုပ်မှ ကိုဘလှမော်ပြန်လာ၏။

“ ဘယ်လိုလဲကိုဘလှမော်၊ ဆိုင်ကယ်စီးကောင်းရဲ့လား၊ ကြိုက်ရဲ့လား ”

“ ကောင်းပါတယ် ”

ကိုဘလှမော်က အပေါ်အကျိုကိုချွတ်ကာ နံရံရှိချိတ်မှာချွတ်ထားလိုက်သည်။

စွပ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်အောက်တွင် ကိုဘလှမော်၏ အချိုးအစားကျသော လက်မောင်းနှင့်ရင်အုပ်သားကြီးများက ကြွား၍ထွက်နေသည်။ လူလုံးပြဖျော်ဖြေသည်အလုပ်လုပ်သူမို့ တမင်တကာလှပအောင် လေ့ကျင့်ပုံသွင်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုဘလှမော်ကလေပူတစ်ချက်ကိုမျှတ်ထုတ်ရင်း ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့လဲကိုဘလှမော်၊ ထမင်းရေစားပြီးပြီလား ”

“ မြို့ထဲမှာစားလာတယ်မောင်ဖြိုး၊ ရောက်ခဲ့တာတော့အနံ့ပဲ ”

“ ခင်ဗျားကောင်မလေးရော တွေ့လား ”

“ မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်နေရာမှန်းအတိအကျမသိပဲ တစ်မြို့လုံးလျှောက်ရှာရတာကိုး ”

“ အင်း... ခင်ဗျားဒုက္ခကလည်း မသေးပါလား ”

“ ကိုယ်အားမလျှော့ပါဘူးကွာ၊ သူ့မန္တလေးမှာရှိတာသေချာနေပြီပဲ၊ တွေ့ရမှာပေါ့၊ မနက်ဖန်ညတော့ ကိုယ်လိပ်ပြာလွင့်မယ်မောင်ဖြိုး ”

..... “ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဒီတစ်ခါ သူ့ကိုတွေ့ရင် မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်ကြည့်မယ်၊ သူ့နေတဲ့အိမ်နေရာကိုသိရအောင်ကို လိုက်ကြည့်ထားရမယ် ”

ကိုဘလှမော်က စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလိုက်လေသည်။

.. ..

..

လိပ်ပြာလွင့်တဲ့ည။

ဝေဖြိုးသော်သည် ကိုဘလှမော်လိပ်ပြာလွင့်ရန်ပြင်ဆင်နေသည်များကို အနားမှလေ့လာကြည့်နေသည်။

ကိုဘလှမော်က ဘုရားခန်းကို အထူးသန့်ပြန့်အောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားလေ၏။

သူက ဘုရားခန်း၏ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ အသေအချာကျက်ထိုး၍ပိတ်ပြီး လုံ-မလုံပြန်စစ်လိုက်သေး၏။

“ အဲဒီလို အခန်းတခါးကိုအလုံပိတ်ထားတော့ ကိုဘလှမော်ဝိညာဉ်က အပြင်ကိုထွက်တာ၊ အပြင်ကအထဲကိုပြန်ဝင်တာတွေမှာ အနှောက်အယှက်မဖြစ်ဘူးလားကိုဘလှမော် ”

“ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဝိညာဉ်ဟာ အကောင်အထည်မှမရှိပဲ၊ အဆိုင်အခဲမှမဟုတ်ပဲ၊ သွားချင်တဲ့နေရာသွားပြီး၊ ဝင်ချင်တဲ့နေရာဝင်၊ ထွက်ချင်တဲ့နေရာကထွက်လို့ရပါတယ် မောင်ဖြိုး ”

“ ဪ... ”

ဆောင် : လှလင်

ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးမထွန်းသေးပဲ အဆင်သင့်စိုက်ထားလိုက်သည်။

“ ဒါ ကိုယ်သီးသန့်စီစဉ်ထားတဲ့ အချက်ပြဆေးဖယောင်းတိုင်ပဲ၊ လိပ်ပြာမလွင့်ခင်မှာထွန်းရတယ်၊ သူ့ရဲ့ တောက်လောင်ချိန်ဟာ တစ်နာရီကွက်တိပဲ၊ ဖယောင်းတိုင် မီးငြိမ်းသွားရင် ကိုယ်အလိုလိုသိတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လိပ်ပြာပြန်ဝင်ဖို့သတိပေးတဲ့ အချက်ပြဆေးဖယောင်းတိုင်ပေါ့ ”

ကိုဘလှမော်က ဘုရားစင်ရှေ့အလည်တည်တည်တွင် သင်ဖျူးဖျာတစ်ချပ်ကိုဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

ဖျာ၏ပတ်ပတ်လည်တွင်အင်းကွက်များကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခုထိမိအောင် အစေ့အငှလိုက်ချလေသည်။ အင်းကွက်များမှာ... သံပြားပေါ်တွင်ရေးထားသည့်အင်းကွက်လည်းပါသည်။ ကြေးပြားပေါ်တွင်ရေးထားသည့်အင်းကွက်လည်းပါသည်။ မှိုင်းခံစက္ကူပေါ်မှာ၊ ပလတ်စတစ်ပြားပေါ်မှာ၊ မှန်အကြည်ပေါ်မှာ၊ ပြဒါးသုတ်ထားသောကြည်မှန်ပေါ်မှာ၊ အိုးချမ်းပဲ့ပေါ်မှာ၊ အုန်းမှုတ်ခွက်ပေါ်မှာ၊ သားရေချပ်ပေါ်မှာ... ရေးဆွဲထားသောအင်းကွက်အမျိုးမျိုးကို ဖျာ၏ပတ်ပတ်လည်တွင်တန်းစီ၍ လိုက်ချနေ၏။

“ ကျွန်တော်ကူလုပ်ပေးရမလား ”

“ မောင်ဖြိုးနားမလည်ဘူး၊ ဒီအင်းကွက်တွေက ဖြစ်သလိုတန်းစီချရတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘယ်အင်းကွက်ပြီး ဘယ်အင်းကွက်ဆိုတာ စနစ်တကျချရတယ်၊ နေရာမှားရင် လုပ်ငန်းမအောင်မြင်ဘူး ”

ဝေဖြိုးသော်ကတော့ ဘာမှနားမလည်ပဲ ထူးဆန်းသောအရာတစ်ခုအနေနှင့်သာ ဘေးမှထိုင်ကြည့်နေရတော့သည်။

ညဆယ်နာရီလောက်တွင် ကိုဘလှမော်ကလိပ်ပြာလွှင့်ရန် စတင်ပြင်ဆင်လေ၏။

ဆောင် : လှလင်

“ မောင်ဖြိုး၊ ထိုင်ကြည့်နေတာပျင်းလိမ်မယ်၊ အပြင်ထွက်မယ်ဆိုရင် တခါးကိုသော့နှိပ်ခဲ့နော် ”

ကိုဘလှမော်က ဘုရားစင်ဂျေမှ အချက်ပြဆေးဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။

ပြီး- ဖျာပေါ်သို့တက်ကာ ဘုရားကိုဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ဘုရားရှိခိုး၏။

ဘုရားရှိခိုးအပြီးတွင်... ကိုယ်ကိုဖျာပေါ်သို့လှဲချလိုက်သည်။ ဘုရားစင်ကိုခေါင်းပြု၍ ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖျာပေါ်တွင် ဘာအခင်းမှ ထပ်ခင်းမထားသလို၊ ခေါင်းအောက်တွင်လည်း ခေါင်းအုံးခံမထားပေ။

ကိုဘလှမော်က အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း မျက်လုံးကို မှေးစင်းကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

သူ့လုပ်သမျှကို ဝေဖြိုးသော်သည် ခြေရင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်းကြည့်နေခဲ့သည်။

ခဏနေတော့... ကိုဘလှမော်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရင်ပတ်နှင့်ဝမ်းဗိုက်သားများမလှုပ်တော့။ လိပ်ပြာသည်ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်သွားဟန်တူသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က အသေကောင်သဖွယ် မလှုပ်မယှက်ကျန်နေခဲ့ပါ၏။

သည်အချိန်မှာ... တစ်စုံတစ်ယောက်က ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါက... ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်သည် ပြန်လည်ခိုင်စရာမူလခန္ဓာရှိတော့မည်မဟုတ်။ ထိုအခါ သူ့ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် လွင့်ချင်ရာလွင့်မျောကာ သေဆုံးခြင်းသို့ရောက်ရပေလိမ့်မည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်အခါ... ဝေဖြိုးသော်ပျင်းရိလာသည်။ ကိုဘလှမော်ကတော့ ဝိညာဉ်နယ်တွင်ကျက်စားပြီး သူ့ကောင်မလေးနဲ့ပဲတွေ့နေပလားမသိ။

ဝေဖြိုးသော်က အသေကောင်လိုမလှုပ်မယှက်လူတစ်ယောက်ကိုဆက်ကြည့်နေရမှာ ပျင်းရိလာ၍ ထိုင်ရာမှ အသာထကာ အခန်းအပြင်သို့ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

တခါးကိုအတွင်းဖက်မှခလုတ်နှိပ်ပေးခဲ့ပြီး အပြင်မှ အသာအယာစေ့ပိတ်ပေးခဲ့သည်။ တခါးမှာ အပြင်မှလူက ဖွင့်ချင်လျှင် သော့ရှိမှဖွင့်နိုင်သောတခါးမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ဝေဖြိုးသော်သည် အိပ်ချင်လာ၍ ကိုဘလှမော်၏ ယနေ့ညအတွေ့အကြုံကို မနက်ကျမှမေးမည်ဟုစိတ်ကူးကာ အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် ခဏချင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

•• •• ••

••

မနက်... ဝေဖြိုးသော်အိပ်ရာမှနိုးတော့ ကိုဘလှ မော်နိုးနှင့်နေတာတွေ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ကိုဘလှမော်က သိုင်းက စားနေ၏။

အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းထား၍ လက်မောင်း၊ရင်အုပ် ကြွက်သားကြီးများပေါ်လွင်နေကာ ဂျပ်ဟိုက်သောဗိုက်သား၊ မြင့်မား၍သွယ်သောအရပ်တို့ဖြင့် ကိုဘလှမော်သည် အလွန် ကြည့်ကောင်းပါ၏။

ဝေဖြိုးသော်အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့... ကိုဘလှမော် က သိုင်းကစားရပ်လိုက်ကာ လှမ်း၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ နိုးပြီလားကွ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားအိပ်ရာထတာ စောလှချည် လား ”

“ မနက်ငါးနာရီထနေကျပဲ ”

ဆောင်းလှလင်

“ညကအဆင်ပြေရဲ့လားကိုဘလှမော်၊ ကျွန်တော် တော့အိပ်ချင်တာနဲ့ မစောင့်နိုင်ပဲအိပ်ပျော်သွားတယ် ”

“ အဆင်ပြေပါတယ် ”

“ ခင်ဗျားကောင်မလေးနဲ့တွေ့လားဟင် ”

“ ကိုယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင်... လက်ဖက် ဂျင်ဆိုင်သွားရအောင်၊ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ် မောင်ဖြိုး ”

ကိုဘလှမော်ကောင်းကင်ထဲရောက်တော့... မိန်းကလေးက သူ့ထက်အရင်ရောက်နှင့်နေတာတွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးသည် အောက်မှပျံတက်လာသော ကိုဘလှမော်၏ ဝိညာဉ်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေလေသည်။

“ ရှင်... အဝေးကြီးကလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သိတယ် ”

“ သိပ်မှန်တာပေါ့မိန်းကလေး၊ ကိုယ်မန္တလေးကို ရောက်နေတယ် ”

“ အို ”

“ မင်းနဲ့နီးအောင် ကိုယ်မန္တလေးကိုရွှေ့လာခဲ့တာပဲ မိန်းကလေး ”

မိန်းကလေးက မခိုးမခန့်ပြုံးလိုက်သည်။

“ လူချင်းနီးတော့ရေရှင်၊ ဘာအရေးလဲ၊စိတ်ချင်း နီးဖို့သာအဓိကပါ။ ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချင်းနီးစ ရာအကြောင်းမရှိပါဘူး ”

“ ကိုယ်မှာ မင်းမနှစ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းရှိ လို့လဲမိန်းကလေး၊ ကိုယ်ဟာ မြေကမ္ဘာပေါ်မှာလည်း အောင်မြင်မှုတွေရနေတဲ့လူသားတစ်ယောက်ပါ ”

“ အဲဒါကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး ”

ဆောင် : လှလင်

“ မင်းစိတ်ဝင်စားအောင် ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ၊
ဘယ်လိုနေရမလဲ ဟင် ”

မိန်းကလေးက ကိုဘလှမော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဂျင်နဲ့ကျွန်မနဲ့က ဘဝချင်းမတူပါဘူး၊ ဂျင်ဟာ
ထူးကဲသာလွန်တဲ့စွမ်းရည်တွေရှိနေပါရက်နဲ့ ဒါ ကို မသိဘူး
လားဟင် ”

“ ကိုယ်မင်းကိုချစ်တာပဲသိတယ်မိန်းကလေး ”

“ ဘယ်လိုမှမနီးစပ်နိုင်တဲ့ ဘဝချစ်ခုပါဂျင်၊ ကျွန်မ
မှာချစ်သူရှိပြီးသား၊ ကျွန်မတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ဆုံရခါနီးပြီ ”

“ မင်းချစ်သူက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကိုယ်တို့လိုပဲ
လိပ်ပြာလွင်နိုင်တဲ့လူလား ”

“ ကျွန်မနဲ့ ဘဝချင်းတူတဲ့ချစ်သူပေါ့ဂျင် ”

“ မင်းပြောတော့ မင်းချစ်သူကို မင်းရှာမတွေ့သေး
ဘူးဆို၊ မတွေ့ဘူးသေးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူလို့မင်း
ကဘာလို့သတ်မှတ်ရတာလဲ ”

“ ကျွန်မပြောခဲ့ပြီကော၊ စိတ်ချင်းနီးဖို့က အဓိကပါ
လို့၊ ကျွန်မချစ်သူနဲ့ကျွန်မ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ပြီးသား၊
ကဲပါ ဂျင်ဝေးဝေးသွားပါဂျင်၊ ကျွန်မချစ်သူက ဂျင်နဲ့အတူ
ကျွန်မကို မြင်လိုက်ရလို့ စိတ်ဆင်းရဲသွားပါဦးမယ် ”

“ မသွားနိုင်ဘူးမိန်းကလေး၊ မင်းချစ်သူဟာ ဘယ်
လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ကိုယ်လဲသိချင်တယ်၊ ကိုယ်ကြည့်ချင်
တယ် ”

“ ဂျင်ဟာအပြောရခက်တဲ့လူပဲ၊ ဂျင်မသွားရင်ကျွန်မ
သွားမယ် ”

ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးက သူ့ရှေ့မှလှစ်ကနဲ
ပြေးထွက်ကာ... လျင်မြန်စွာပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကိုဘလှမော်သည် နေရာမှမရွေးပဲ... အနီးရှိတိမ်
တိုက်ထဲဝင်ပုန်းခိုကာ မိန်းကလေးပြန်အလာကို စောင့်နေ

ဆောင်း : လှလင်

လိုက်ပါ၏။ မိန်းကလေးသည် အချိန်တန်လျှင်သူ့အိမ်ကိုဒီ
လမ်းကပဲပြန်မှာမဟုတ်လား။ သည်တော့မှ... မိန်းကလေး
နောက်မှနောက်ယောင်ခံကာ သူ့အိမ်ဘယ်နားမှာရှိတယ်ဆို
တာလိုက်ကြည့်တော့မည်။

ကိုဘလှမော်က လက်ဖက်ရည်ကိုတစ်ခွက်စိမ့်စိမ့်သောက်
ရင်း ညကသူ့အတွေ့အကြုံကိုပြောပြနေသည်။

“ ဒါဖြင့်... ကိုဘလှမော် သူ့နေတဲ့အိမ်အထိလိုက်
ကြည့်တယ်ပေါ့ ”

“ ရတာပေါ့မောင်ဖြိုး၊ သူ့အိမ်ကိုကိုယ်သိခဲ့ပြီ၊
မှတ်လည်းသေချာမှတ်ခဲ့ပြီ ”

“ ဘယ်နားမှာလဲဟင် ”

“ မြောက်ပြင်မှာကွ ”

“ မြောက်ပြင် ”

“ ကိုယ်သူ့နောက်ကလိုက်သွားတယ်၊ ကိုယ်လိုက်
လာတာကိုလဲ သူသိတယ်၊ သူက မန္တလေးတောင်ကြီးရဲ့အ
ရှေ့ဖက်ချမ်းကိုဆင်းသွားတာ၊ သူ့အိမ်က ဂေါက်ကွင်းနဲ့မနီး
မဝေးမှာပဲ ”

“ ဟင် ”

“ ကိုယ်သေချာမှတ်ထားခဲ့တယ်၊ သူဝင်သွားတဲ့အိမ်
က အိမ်ရှေ့မှာရေတွင်းလေးနဲ့၊ ခြံစည်းရိုးမှာပုဏ္ဏရိပ်ပင်တွေ
စိုက်လို့၊ ခြံအဝင်မှာလဲ ခုံတန်းရှည်လေးနှစ်ခုရှိထား
တယ် ”

“ ဗျာ ”

ဗဿာလက်စလက်ဖက်ရည်သည်... ဝေဖြိုးသော်
ဝမ်းထဲသို့အရသာမဲ့စွာ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“ ညက သူ့သိပ်လှတာပဲကွာ၊ အဝါရောင်နဲ့အနီ
ရောင်အဆင်းပါတိတ်ဝတ်စုံလေးကို အပေါ်အောက်ဆင်တူ
ဝတ်လို့၊ သိပ်ကျက်သရေရှိတဲ့မိန်းကလေးပဲမောင်ဖြိုး ”

ဆောင်းလှလင်

ဝေဖြိုးသော် မိုက်ကနဲဖြစ်၍သွားလေသည်။

•• •• ••

••

ဝေဖြိုးသော်သည် ကားကို ပယင်းတို့အိမ်ခြံအဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။

ယခင်နေ့များကဆိုလျှင်...သူသည်ဟွန်းတီး၍ပယင်းကို အချက်ပေးလေ့ရှိသည်။ သည်တစ်ခေါက်တော့ ဝေဖြိုးသော်ကားတခါးကိုပင် အသံမမြည်အောင်ငြင်သာစွာပိတ်ကာ ပယင်းတို့ခြံဝင်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်အနား ရောက်သည်အထိ ... လူသူအရိပ်အယောင်မတွေ့ရသေးပေ။

နေ့လည်ခင်းဆိုလျှင် ပယင်း၏ဖခင်ဦးသောင်းခင်မှာ အိမ်၌မရှိပေ။ ဈေးချိုထဲမှာရွှေဆိုင်ဖွင့်ထား၍ ဆိုင်ထိုင်နေပြီး ညနေစောင်းမှအိမ်ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ ဥပုသ်နေ့များမှာသာ ဦးသောင်းခင်အနားယူပါ၏။

ယနေ့... စနေနေ့မို့ ဝေဖြိုးသော်တို့ရုံးပိတ်ပါသည်။ ဝေဖြိုးသော်သည် ယနေ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်ပြင်ဦးလွင်ကိုလိုက်သွားမည်ဟု ပယင်းကိုကြိုပြောထားခဲ့သည်။ အမှန်မှာ... ဝေဖြိုးသော် ပြင်ဦးလွင်ကိုသွားစရာကိစ္စမရှိပါ။

တမင်တကာပင် ပယင်းကြိုမသိစေပဲလာချင်၍ ပယင်းကို စကားကြိုလှည့်ထားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ဝေဖြိုးသော်က အိမ်အဝရောက်သည်အထိ အိမ်ထဲမှလူသံမကြားပါ၍... အသံမပေးတော့ပဲ တိတ်တဆိတ်အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်း : လှလင်

ခေါင်းရင်းဖက်ရှိ ဘုရားခန်းထဲသို့ ကံကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားခန်းထဲတွင် ပယင်း၏မိခင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးက ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ပုတီးစိတ်နေ၏။ ပယင်းတို့ဘုရားခန်းသည်... ဘိုးတော်မယ်တော်အစရှိသည်အထက် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ရုပ်ထုများ၊ နတ်ပေါင်းစုံ၏နတ်ရုပ်များဖြင့်ပြည့်နေ၏။ ဘုရားခန်းတစ်ခုလုံးလည်း ထွန်းညှိထားသောများပြားလှသည်အမွှေးတိုင်ပေါင်းစုံ၏အနံ့ဖြင့် သင်းပျံ့မွှေးအီနေပေသည်။

ဝေဖြိုးသော်သည် ယခင်ကတော့... ပယင်းတို့အိမ်ဘုရားခန်းကိုစေ့စေ့စပ်စပ်အကဲမခတ်မိပါ။ ပယင်းအမေဒေါ်တင်တင်ကြီးကိုလည်း ဘုရားတရားကြည်ညိုသူမိန်းမကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သာမန်ကာလှုံကာမှတ်ထားခဲ့သည်။

ကိုဘလှမော်က သူ၏လိပ်ပြာလွှင့်မိန်းကလေးဝင်သွားသည်အိမ်အနေအထားကိုပြောပြတော့မှ ပယင်းတို့မိသားစုအပေါ် စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင်... ပုဏ္ဏဂိုပင်များတန်းစီစိုက်ထားပြီး၊ ခြံအဝမှာသစ်သားခုံတန်းရိုက်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်ရေတွင်းလေးရှိသောအိမ်မှာ ပယင်းတို့အိမ်တစ်အိမ်ထဲရှိပါသည်။

လိပ်ပြာလွှင့်စဉ် ကိုဘလှမော်တွေ့ခဲ့ရသောမိန်းကလေးဝင်သွားသည်အိမ်မှာ ပယင်းတို့အိမ်ပင်ဖြစ်လေမည်လား။ ဟုတ်ခဲ့သော်... ထိုမိန်းကလေးသည်မည်သူဖြစ်မည်လဲ။

မိသားစုသုံးယောက်သာရှိသောအိမ်မှ ... လူသုံးယောက်ကို ဝေဖြိုးသော်ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်မိသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီးဦးသောင်းခင်မှာ ဆိုင်အလုပ်ဖြင့် တစ်နေ့ကုန်အချိန်ကုန်ပြီး ကျန်အချိန်များမှာအေးချမ်းစွာနေလေ့ရှိသည် လူရိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ပယင်း၏မိခင်ဒေါ်တင်တင်ကြီးကတော့...

ယခင်ကအမှတ်မထင်ရှိနေပြီး... သံသယဖြင့်တွေ့တော့မိလို့ပဲ မသင်္ကာစရာအချက်တွေတွေ့လာရလေသလား

..... ဧ ဆ ဝ င် : လှ လ င်

မသိ။ ဒေါ်တင်တင်ကြီးကတော့ ပုံမှန် Normal လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါပေ။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးသည် အချိန်ပြည့်ယောဂီဝတ်စုံကို ပဲဝတ်သည်။ ဘုရားခန်းထဲမှာပဲနေသည်။ ဘုရားခန်းထဲမှာပဲ အိပ်သည်။ ပယင်းအပြောအရ ဒေါ်တင်တင်ကြီးသည်ပယင်းဆယ်နှစ်သမီးကတည်းက ခင်ပွန်းနှင့်အတူမအိပ်တော့ပဲ... မောင်နှမလိုဆက်ဆံခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ယောဂီဝတ်စုံဝတ်၍ ဘုရားတရားအလုပ်သာ အချိန်ပြည့်လုပ်တော့သည်ဟုဆိုပါသည်။

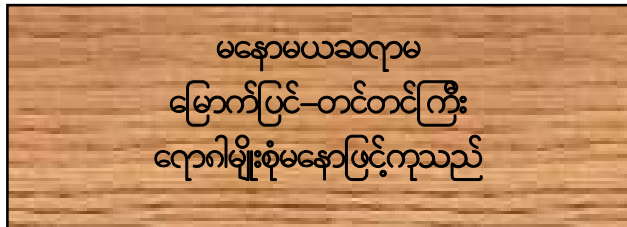
ဘုရားတရားအလုပ်တဲ့...

ဒေါ်တင်တင်ကြီးလုပ်နေတဲ့ ဘုရားတရားအလုပ်ကို စေ့ငုကြည့်မိပြန်သည်။

ဘုရားခန်းထဲတွင် ဘုရားဆင်းတုသာမက... အိုးတော်၊မယ်တော်စသည် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ရုပ်ထုများလဲ စံမြန်းလျှက်ရှိသည်။ ၃၇-မင်းနတ်ရုပ်များလည်းအစုံအလင်ရှိသည်။ ဒေါ်တင်တင်ကြီးလုပ်နေတဲ့ဘုရားတရားအလုပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ ဒေါ်တင်တင်ကြီးလိုက်နေတာ ဘယ်လိုင်းမျိုးလဲ။

ပြီးတော့... ဒေါ်တင်တင်ကြီး လူနာတွေကိုဆေးကုပေးနေတာကိုလည်း ဝေဖြိုးသော် ရံဖန်ရံခါကြုံဘူးသည်။ ပယောဂလိုလို၊ စုန်းပူးနတ်ပူးလိုလိုလူနာများကို ဘုရားခန်းထဲခေါ်၍ မန်းမှုတ်နေတာ ဆေးတိုက်နေတာတွေတွေ့ဖူးသည်။

ဘုရားခန်းအဝင်ဝတခါးဘောင်မှာ... သစ်သားပြားနှင့်ရေ့၍ကပ်ထားသည့်ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကိုပင်ကြည့်ပါ။

ဆောင်းလှလင်

ရောဂါကိုစိတ်ဖြင့်ကု၍ ရသတဲ့လား။ ရရင်ကော
ရောဂါမျိုးစုံကိုကု၍ဖြစ်သတဲ့လား။ ဝေဖြိုးသော်နားမလည်
နိုင်ပေ။ ဒါတွေကို အရင်ကတည်းကမြင်တွေ့နေခဲ့ပြီး အ
မှတ်မထင်ရှိနေခဲ့သော်လည်း... လိပ်ပြာလွင်မိန်းကလေးဝင်
သွားသည်အိမ်မှာ ဤအိမ်ဟုသိလိုက်ရသည်အခါ သူ့မှာတွေး
တောစရာတွေ၊ဆင်ခြင်စရာတွေ ရှိလာရတော့သည်။

ကိုဘလှမော်ပြောသလို... ဒီအိမ်မှာ လိပ်ပြာလွင်
နိုင်သူတစ်ယောက်ရှိနေသလား။

ဝေဖြိုးသော်သည် ဒေါ်တင်တင်ကြီးနှင့်စကားများ
များမပြောဘူးပေ။ သူ့အိမ်လာလည်တိုင်း ဒေါ်တင်တင်ကြီး
ကဘုရားခန်းထဲမှာ အမြဲဝတ်ပြုနေတတ်တာမို့ ဘာသိဘာ
သာပင်နေခဲ့မိသည်။ ဒေါ်တင်တင်ကြီးကို စကားပြောကြည်
ပြီးအကဲခတ်ဦးမှဖြစ်ပေမည်။

ဝေဖြိုးသော်သည် ဘုရားခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ
ပုတီးစိတ်နေသော ဒေါ်တင်တင်ကြီးကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး
အိမ်အတွင်းဖက်သို့လှည့်ဝင်ခဲ့သည်။

ခုအချိန်ထိ... ပယင်း၏အရိပ်အယောင်ကိုမမြင်ရ
သေးပေ။

သူသည် သဲလွန်စဖြစ်စေ၊ထူးခြားချက်ဖြစ်စေ...တစ်
စုံတစ်ခုတွေ့ရလိုတွေ့ရငြား... ခြေဖော့နင်းကာ ခိုးချောင်ခိုး
ဝှက်ပင် အိမ်ထဲသို့လှည့်ကြည့်အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဘုရားခန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အခန်းနှစ်ခန်းရှိ
ပြီး... အိမ်ရှေ့ဖက်ကျသောအခန်းမှာ ဦးသောင်းခင်၏အခန်း
ဖြစ်ပါသည်။ ကပ်ရက် နောက်ဖက်မှအခန်းမှာ ပယင်းအခန်း
ဖြစ်ပါသည်။

ပယင်းအခန်းမှ နောက်ဖက်သို့ဆက်လျှောက်သွားပါ
က မီးဖိုခန်းနှင့်ထမင်းစားခန်းတွဲထားသောအခန်းသို့ရောက်
ပေသည်။ ဝေဖြိုးသော်သည်... ပယင်းအခန်းနှင့် မီးဖိုခန်း
ကြားတွင်ရှိသော ကျဉ်းမြောင်းသည့်အခန်းလေးကိုသတိပြုမိ
လိုက်သည်။ အရင်ကတော့... ပစ္စည်းများထားသည့်စတိုခန်း

ဆောင် : လှလင်

ဟု... သာမန်ကာလျှံကာသတိမထားမိခဲ့သောအခန်းလေးဖြစ်
ပါသည်။

ထိုအခန်းလေးသည် ပယင်းနေသည်အခန်းနှင့် မီး
ဖိုခန်းကြားတွင်ကန့်ထားကာ သုံးပေခန့်သာကျယ်ဝန်းသော
အခန်းရှည်လေးတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။ သူထင်သလို စတိုခန်းဖြစ်
လေမည်လား။

သူသည်အခန်းတွင်ကာရံထားသည်။ ဂျံသားစခန်းဆီး
လေးကိုသတိထားမိလိုက်သည်။ ပစ္စည်းထားရာစတိုခန်းဆိုပါ
က ခန်းဆီးကာရံထားပါမည်လား။ သည်အတိုင်းဟောင်း
လောင်းထားလျှင်ထားမည်။ တခါးပိတ်လျှင်လည်းပိတ်ထား
မည်။

ဝေဖြိုးသော်သည် အချိန်ကုန်ခံစဉ်းစားမနေတော့ပဲ
သူ့ခြေလှမ်းများက အခန်းကျဉ်းလေးဆီ ရောက်ရှိသွားလေ
သည်။

သူက ခန်းဆီးစကိုမ၊၍ အတွင်းသို့ကြည့်လိုက်
သည်။ အတွင်းတွင် ပြတင်းတခါးပိတ်ထားပါ၍မဲမှောင်နေ
သည်။ အလင်းရှိရာဖက်မှလှမ်းအကြည့်တွင် မဲမှောင်သော
အခန်းထဲသို့ဘာမှမမြင်ရပေ။

သူက အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ခြေအလှမ်း...
“ မဝင်နဲ့ ”

လှမ်းအော်၍ ဟန့်တားလိုက်သောအသံကြောင့်...
တုန်ကနဲလန့်သွားကာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားလေ၏။

သူက ပယင်းအသံထွက်လာရာဆီသို့လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

ပယင်းက မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်လာရင်း အော်လိုက်
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ မောင် ”

သူက ခိုးထုတ်ခိုးထည်နှင့်လူမိခံလိုက်ရသည်သဖွယ်
မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။

ဆောင် : လှလင်

“ မောင် ၊ ပြင်ဦးလွင်သွားမယ်ဆို ”

“ မသွားဖြစ်တော့တာပါ။ ဟုတ်တယ်၊ မောင်အသိက မအားလို့ မသွားဖြစ်တော့တာ ”

ပယင်းက သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။

“ အဲဒီအခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်မလို့လဲမောင် ”

သူက ကိုင်ထားသောခန်းဆီးစကို လက်ထဲမှလွှတ်ချလိုက်သည်။

“ ဟို- ဟို- ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ပယင်းကိုမတွေ့လို့၊ ဒီအခန်းထဲများရှိမလားလို့ ”

“ မောင်ကလဲ ၊ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ကွယ်၊ ပယင်းဖြင့်လန်သွားတာပဲ၊ မောင်ကိုပြင်ဦးလွင်ရောက်နေပြီထင်တာ ”

“ အဟင်း... ဟင်း ”

သူက အကြောင်းမဲ့သွားပြီး၍ ရယ်ပြနေမိသည်။

“ မောင် ပယင်းအံ့ဩသွားအောင် ကားဟွန်းမတီးတာ၊ ဟဲ- ဟဲ ”

“ ပယင်းဟင်းချက်နေတာမောင်၊ မောင်တစ်ခါထဲ စားသွား၊ လာ-မောင် ၊ မီးဖိုခန်းထဲကို ”

ပယင်းကမီးဖိုခန်းထဲခေါ် သွားကာ သူ့အတွက်ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်တိုက်သည်။

ဒီနေ့ သူ့လုပ်ခဲဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေဟာ နည်းလမ်းရေကျရဲ့လားဟု တွေးမိလာပြန်သည်။ ပယင်းရဲ့ပကတိရိုးသားဖြူစင်တဲ့အမူအရာတွေမြင်ရပြန်တော့ သူ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်လုပ်ခဲ့တာတွေ၊ ထင်မိထင်ရာတွေ့မိခဲ့တာတွေအတွက်... စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ရပြန်၏။

ကိုဘလှမော်ရဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပယင်းတို့ မိသားစုအပေါ် သူသံသယဝင်မိတာပါလား။ တကယ်တော့... ကိုဘလှမော်ပြောတဲ့အကြောင်းတွေဟာ ဘာမှ သက်သေ

ဆောင် : လှ လှ

..... သက္ကာယမရှိတဲ့စကားတွေ။ သူယုံသင့်ရဲ့လား။ အစ်ကိုနေမျိုး
ဇော်ရဲ့သတိပေးစကားကိုလည်း ကြားယောင်မိသည်။

ဝေဖြိုးသော်သည် ကော်ဖီကိုစိတ်မပါစွာသောက်ရင်း
အတွေးတွေနှင့်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေတော့သည်။

•• •• ••

••

ဆောင်းလှလင်

ကိုဘလှမော်သည် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် မန္တလေး
တောင်ခြေမြောက်ပြင်တဝိုက်တွင် ပတ်၍ရှာခဲ့ရာ... ယနေ့
တော့ သူ့ရှာနေသည့်အိမ်ကိုတွေ့ပေပြီ။

ကိုဘလှမော်က ပုဏ္ဏရိပ်ပင်ခြံစည်းရိုး၊ ခုံတန်းလျား
လေးနှင့်ရေတွင်းလေးရှိသောအိမ်ရှေ့၏ လမ်းတစ်ဖက်တွင်
ဆိုင်ကယ်ကိုခွရပ်ရင်း... သူ မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှမြင်ခဲ့ရ
သောအိမ်မှာ ဤအိမ်ဟုတ်-မဟုတ် ပြန်ဆန်းစစ်နေသည်။

ယခုက... မနက်ပိုင်းဖြစ်၍ လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်
နေရုံမက၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ကိုယ်နှင့်တစ်တန်းတည်း
မြင်နေရခြင်းဖြစ်၍... မိုးပေါ်မှမြင်ရသည်အမြင်နှင့်ကွဲပြား
နေပါသည်။

ကိုဘလှမော်က ကောင်းကင်ကိုလည်းမော့ကြည့်၊
မန္တလေးတောင်နှင့် ဤနေရာအကွာအဝေးကိုလည်း ချင်ချိန်
၍... အိမ်လေးကိုစေ့စေ့စပ်စပ်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်အခါ...
လိပ်ပြာလွင်မိန်းကလေး ဝင်ရောက်သွားသည်အိမ်ဖြစ်တာ
သေချာသွားလေသည်။

ခဏနေတော့... အိမ်ဝင်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ထွက်လာတာမြင်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးကစလင်း
ဘက်ကိုညှာပခုံးတွင်လွယ်ကာ လက်ထဲမှာ ထမင်းဗူးလေး
ကိုင်ထားသည်။

ကိုဘလှမော်က မိန်းကလေးကိုအကဲခတ်ကြည့်
လိုက်၏။

သူ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာလေသည်။

သေချာပါသည်။ ဒါ... သူ့လိပ်ပြာလွင်ရင်း ကောင်း
ကင်ကြောမှာဆုံခဲ့တဲ့မိန်းကလေးပါပဲ။

မိန်းကလေးက လမ်းထိပ်ဆီသို့ဦးတည်၍ လျှောက်
သွားနေသည်။

ကိုဘလှမော်သည် ဆိုင်ကယ်ကိုစက်နှိုးကာ ခပ်နှေး
နှေးစီးရင်း မိန်းကလေးနောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေး
က သူ့ကိုသတိမထားမိပေ။

ဆောင်းလှလင်

..... တစ်နေရာအရောက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဈေး
ခြင်းတောင်းဆွဲ၍ပြန်လာသော

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်အ ဆုံမှာ အဒေါ်ကြီးက
မိန်းကလေးကိုလှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

“ အလုပ်သွားပြီလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့အန်တီ ”

မိန်းကလေးသည် လမ်းထိပ်အရောက်တွင် ရပ်
ထားသောဆန်နီပစ်ကပ်ကားလေး၏ နောက်ခန်းသို့တက်ထိုင်
လိုက်သည်။ ကားက မိန်းကလေးကားပေါ်ရောက်သည်နှင့်
မောင်းထွက်သွား၏။

သူမဟာ အလုပ်ကိုဖယ်ရီကားနဲ့နေ့စဉ်သွားတယ်ဆို
တာ ကိုဘလှမော် သဘောပေါက်သွားသည်။

ကိုဘလှမော်က အချိန်ကိုမှတ်လိုက်သည်။ မနက်
၅နာရီခွဲ။

အိမ်ကိုလည်းရှာတွေ့ပြီ။ မိန်းကလေးအလုပ်သွားတဲ့
အချိန်ကိုလည်း ခန့်မှန်းနိုင်ပြီ။ မိန်းကလေးကိုလာကြိုတဲ့
ဖယ်ရီကားနံပါတ်ကိုလည်းမှတ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့တော့...
ဒါလောက်နဲ့ကြေနပ်ပါပြီ။

ကိုဘလှမော်သည် ရွှင်လန်းပေါ့ပါးစွာပင် ဆိုင်
ကယ်ကိုအပြင်းမောင်းနှင်ရင်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေတော့
သည်။

•• •• ••

••

ဆောင် : လှလင်

သည်ကနေ့ညမှာ... သူမစိတ်တွေပေါ့ပါးလန်းရွှင်
နေသည်။ အလိုလိုနေရင်းပျော်ရွှင်နေမိကာ... သူမ၏ဝိညာဉ်
သည်လည်း သွက်လက်၍နေပေသည်။ ဒီနေ့
ထူးခြားမှုတစ် ခုခုကြုံရမည်ဟု သူမစိတ်ထဲမှာ
အလိုလိုသိနေသည်။

အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့်ခဲ့ရသော သူမချစ်
သူကို သည်ညတော့ တွေ့ရတော့မည်ထင်သည်။

သူမသည် သူမ၏ဝိညာဉ်ခန္ဓာဖြင့် အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့
ကာ ကောင်းကင်ဆီသို့ တဟုန်ထိုးလွှင့်တက်ခဲ့၏။

လပြည့်ည၏အလင်းရောင်က ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံး
ကိုပက်ဖျန်းထားရာ သူမအောက်မှကမ္ဘာမြေကြီးသည် အေး
မြသောအလင်းဖြင့် ပျပျလေးလင်းနေပေသည်။

သူမသည် ကောင်းကင်သို့တရွေ့ရွေ့လွှင့်တက်ခဲ့ရာ
အောက်ဖက်မှမန္တလေးတောင်သည်၎င်း၊ ကျုံးမြို့ရိုးသည်၎င်း၊
မန္တလေးမြို့၏ တိုက်တာအိမ်ခြေနှင့်လမ်းမများသည်၎င်း...
တဖြည်းဖြည်း ဝါး၍...ဝါး၍သွားလေသည်။

အမြင့်ဆုံး၏အမြင့်သို့ရောက်သည်အခါမှာတော့ ...
ကမ္ဘာမြေထုကြီးကို လုံးဝန်းသောအပြာရောင်သဏ္ဍာန်တစ်ခု
အဖြစ်သာမြင်တွေ့ရတော့သည်။

လရောင်ကြောင့် ကောင်းကင်သည်လည်းလင်းနေ
၏။ တိမ်တိုက်များလည်းလင်းနေ၏။

သူမက တိမ်တိုက်တစ်ခုပေါ်စီးကာ... တိမ်တိုက်၏
လေသင့်ရာလွင့်မျောမှုအတိုင်းလိုက်ပါသွားလိုက်သည်။ သူမ
က နောက်ဆုံးချုပ်လုပ်ထားသည့် အနက်ခံတွင်အဝါနှင့်အနီ
ဖောက်ထားသောဝတ်စုံလေးကိုဝတ်ထားရာ... တိမ်ဖြူတစ်
ဆုပ်ကိုစီးနင်းရင်း လေသင့်ရာခရီးချင်နေသည့်သူမအသွင်
သည် လနတ်သမီးတစ်ပါးသဖွယ် တင့်တယ်နေပေ၏။

ဪ... ဘယ်လောက်ပဲ တင့်တယ်လှပပါစေ၊ သူ
မရဲ့အလှကိုခံစားမည့်သူကတော့မရှိပါပေ။ သူမက သာမန်
လူသားတွေရောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကောင်းကင်အမြင့်မှာ လိပ်ပြာ

ဆောင်းလှလင်

လွှင့်နေသူမဟုတ်လား။ သူမအလှကိုဘယ်သူကခံစားနိုင်မှာလဲ။

အို... ချစ်သူရယ်... ကျွန်မအလှကိုခံစားလှည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မဝိညာဉ်ကိုထွေးဖက်လှည့်စမ်းပါ။ ချစ်သူဘယ်မှာရှိလေသလဲကွယ်...

သူမက မဆုံဆည်းသေးသောချစ်သူကိုတမ်းတတွေးတောရင်းမှ... တစ်ခါတရံ သူမကိုလိုက်နှောက်ယှက်တတ်သည့် လိပ်ပြာလွှင့်လုလင်ပျိုကြီးကို သတိရမိလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘလှမော်လို့ပြောပြပြီး မိတ်ဆက်တဲ့ လိပ်ပြာလွှင့်သူကြီးကို သူမက ဘယ်လိုမှခင်မင်လို့မရပါ။ ချစ်ဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးရောပေါ့။ သူကတော့ သူမကိုချစ်တယ်တဲ့လေ။

သူမသည် ဘလှမော်အကြောင်းတွေးမိရင်း... ဘလှမော်အနားရောက်လာနှောက်ယှက်မှာကို ထိတ်လန့်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်တခိုမှာ သက်ရှိလိပ်ပြာဆိုလို့ သူမတစ်ယောက်ထဲသာရှိပါသည်။ သူမစိတ်အေးသွားသည်။

တကယ်တော့... ကိုဘလှမော်သည် သူမ ဤနေရာသို့မရောက်မီကလေးမှာပင် လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း ဤနေရာကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သည်။ ကိုဘလှမော်၏လိပ်ပြာသည် ရတနာသိုက်ကိုရှာဖွေရန်အတွက် အိန္ဒိယမြန်မာနယ်စပ်ရှိ တောနက်ထဲသို့ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်ပါ၏။

လိပ်ပြာလွှင့်မိန်းကလေးကိုစွဲလမ်းစိတ်ဖြင့်... လိပ်ပြာလွှင့်တိုင်း သူမနှောက်သို့ချည်းလိုက်နေမိ၍ ကိုဘလှမော်သည်ရတနာသိုက်ကိုရှာဖွေရန် မသွားရောက်မိသည်မှာ အတော်ကြာပေပြီ။

ဆောင်းလှလင်

ယနေ့ညတော့... မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော
တောနက်ထဲသို့ သူ့လိပ်ပြာကိုလွှင့်ခဲ့လေသည်။

မန္တလေးမှ လိပ်ပြာလွှင့်သည်ခရီးစဉ်တွင် တောထဲ
သို့ပထမဆုံးအကြိမ်သွားရခြင်းမို့ သူသည် လမ်းမသိပဲ အ
တန်ကြာဝဲလည်နေသေးသည်။ နောက်မှအကြံရကာ လိပ်ပြာ
ဝိညာဉ်ကို ရန်ကုန်မြို့အထက်သို့အရင်လွှင့်၊ ပြီးမှ... တော
ထဲသို့သွားခဲ့ရာ ချောချောမောမောရောက်ရှိသွားလေ၏။

တောသည် လရောင်၏အလင်းကြောင့် သစ်ပင်
တောင်ကုန်းများထိပ်တွင် လင်း၍နေပေသည်။ အောက်မြေ
ပြင်မှာတော့ ထူထပ်သောသစ်တောအုပ်၏အရိပ်ကြောင့် မဲ
မှောင်နေ၏။

ကိုဘလှမော်က ယခင်မရောက်ခဲ့ဘူးသေးသည့်...
အရှေ့အနောက်သွယ်တန်းနေသည့် တောင်ကြောတလျှောက်
သို့ဆင်းသက်ခဲ့သည်။

မြင်မားလှသောတောင်ကြီး၏ တောင်စောင်းတစ်
နေရာတွင် အလင်းတန်းတစ်ခုထိုးထွက်နေသည်ကို ကိုဘလှ
မော်မြင်လိုက်ရသည်။ အလင်းတန်းသည် တောင်နံရံရှိလျှိုဏ်
ခေါင်းပေါက်ဆီမှ ထွက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

လူသူတက်ရောက်ရန်မဖြစ်နိုင်သော မတ်စောက်
သည့် ကမ္ဘားအတွင်းမှ အလင်းရောင်ကြောင့် ကိုဘလှမော်
စိတ်ဝင်စားသွားကာ အနီးသို့သွားကြည့်လိုက်လေသည်။

တောင်နံရံတွင်ရှိနေသော လျှိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့
ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ...

လျှိုဏ်ခေါင်းသည် အတွင်းဖက်၌ လူတစ်ကိုယ်စာ
သာကျယ်ဝန်းပြီး... လျှိုဏ်ခေါင်းအတွင်း၌ အဝကိုနောက်
ကျောခိုင်း၍ထိုင်နေသောလူတစ်ယောက်ကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

အလင်းရောင်မှာ တစ်စုံတစ်ခုထွန်းညှိထားသည်ကို
မတွေ့ရပါ၍ ထိုင်နေသောလူပုဂ္ဂိုလ်၏ကိုယ်မှ ရောင်ပြန်လာ
သောအလင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ကိုဘလှမော်

ဆောင်းလှလင်

သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား သူတော်စင်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းချက် ချင်းသိရှိလိုက်၏။ သူတော်စင်သည် လူသူလေးပါးကင်းဝေး သောလှိုဏ်ဂူထဲ၌ တရားကျင့်ကြံနေခြင်းဖြစ်ပုံရလေသည်။

ကိုဘလှမော်သည် ရတနာသိုက်ဂိုဏ်းကို သူတော်စင် လိုတန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်သိနိုင်သည်ဟုယူဆကာ... မေးမြန်း ကြည့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကိုဘလှမော်ကလိပ်ပြာခန္ဓာကို လှိုဏ်ခေါင်းအဝဆီ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။

သူတော်စင်သည် အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးကိုဝတ် ဆင်ထားပြီး အဖြူထည်အစတစ်ခုကို ခေါင်း၌ပေါင်းထား လေသည်။ ယောဂီရောင်ပုဝါကို ဘယ်ဖက်ပခုံးတွင်တင်၍... ညာဖက်ချိုင်းအောက်မှ ပြန်လှိုဏ်ကာရစ်ပတ်ထားသည်။ အဝ ကိုနောက်ကျောခိုင်းထိုင်နေ၍ သူတော်စင်၏အသက်အရွယ် နှင့်ရုပ်ရည်ကိုမူမသိရသေးပေ။

ကိုဘလှမော်သည်လှိုဏ်ခေါင်းထဲဝင်ခဲ့ကာ သူတော် စင်၏နောက်နားတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ အဘယ်အရပ်ကလာသလဲသားမောင် ”

သူတော်စင်က နောက်သို့လှည့်မကြည့်ပဲမေးလိုက် သည်။

“ မန္တလေးမြို့ကလိပ်ပြာလွင်ခဲ့ပါတယ်အဘ ”

“ အိမ်း- ရရှိထားတဲ့စွမ်းရည်ကိုတရားဓမ္မဖက်မှာ အသုံးချပေးတော့သားငယ်၊ တဏှာကိုလည်းသတ်ပါ၊ လောဘ ကိုလည်းသတ်ပါ ”

သူတော်စင်ကမိန့်ကြားလိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုဘလှမော်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်သူတော်စင် ကြီး၏ ကျက်သရေပြည့်သောမျက်နှာကိုဖူးတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ အဘဟာ အကောင်အထည်ရုပ်ဒြပ်လား၊ ရုပ် ဒြပ်မဲ့ဝိညာဉ်ခန္ဓာလား သိပါရစေ ”

ဆောင်းလှလင်

ကိုဘလှမော်က အသိချင်ဆုံးသောမေးခွန်းကိုမေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့မေးသည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို သူဖူးတွေ့နေရခြင်းမှာ မိမိကဲ့သို့လိပ်ပြာလွင်သူအချင်းချင်းမို့ မြင်ရတာလား၊ တကယ်သက်ရှိလူခန္ဓာမို့ မြင်တွေ့ခွင့်ရတာလား- သူကိုယ်တိုင် မကွဲပြား၍ဖြစ်သည်။

“ သာမန်လူကလည်း မြင်တွေ့ခွင့်ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိရင် အဘကိုတွေ့နိုင်တယ်၊ ဒီအခါမှာ မြင်ရသူက အကောင်အထည်ရှိရုပ်ဒြပ်လို့ယူဆမှာပေါ့၊ သားမောင်တို့လို့ ဝိညာဉ်ကိုနိုင်နင်းသူများမြင်တွေ့ခွင့်ရတာကတော့ မဆန်းပေဘူး၊ ယူဆချင်သလို ယူဆလို့ရနိုင်တာပဲကွယ်၊ သို့ပေတည်း... အဘဟာ သက်ရှိလူခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ခွာခဲ့တာနှစ်ပေါင်းရာချီကြာခဲ့ပါပြီ ”

ကိုဘလှမော်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်အား မည်သူဖြစ်လေမည်လဲဟု ဆင်ခြင်ကြည့်နေမိသည်။

သူသိချင်သောမေးခွန်းကိုလည်း မေးမြန်းကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သည်တောထဲမှ ရတနာသိုက်ရှိရာနေရာကိုမေးမြန်းရန် စကားစလိုက်သည်။

“ အဘကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးမြန်းခွင့်ပြုပါအဘ ”

“ ရတနာသိုက်ရှိရာကိုမေးမလို့လားသားငယ်၊ ရတနာသိုက်ကိုမရှာချင်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဘုရားပစ္စည်းများဖြစ်၍ သားငယ်ကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်၊ လောဘစိတ်ကိုပယ်ပါငါ့သား ”

သူမေးမယ်အကြောင်းအရာကိုကြိုသိနေ၍ ကိုဘလှမော်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

အဘက သူ့ကိုဆက်၍ဆုံးမစကားတွေပြောနေသည်။

“ ငါ့သားဟာ သာမန်လူသားထက်စွမ်းရည်ထူးလို့ လိပ်ပြာလွင်ခရီးစဉ်မှာ အဘနဲ့တွေ့ခွင့်ရပေတယ်၊ သို့ပေတည်း... သားမောင်ဟာ ရရှိထားတဲ့စွမ်းရည်ကိုအသုံးချတဲ့နေရာမှာ လွဲမှားနေတယ်ကွဲ့၊ ငါ့သားမှာ သာမန်လူသားတို့

ဆောင် : လှလင်

မှာရှိတဲ့ လောဘနဲ့တဏှာမပျောက်သေးဘူး၊ ဒါတွေကို ပယ်
ပါ၊သတ်ပါ၊ တရာဓမ္မဖက်လိုက်စားပါ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင်
ကျင့်ကြံလော့သားဇယ် ”

“ မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ၊
ရတနာသိုက်အကြောင်းသိပါရစေအဘရယ် ”

“ ရတနာတွေဟာ မသမာသူလူမျိုးခြားတွေ သယ်
ယူခဲ့တဲ့သာသနာပိုင်ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဣလို့လဲရနိုင်တော့မှာ မ
ဟုတ်၊ လူတို့မမြင်နိုင်အောင်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ၊ သိုက်ကိုစောင့်
ရှောက်တဲ့အစောင့်အရှောက်များလဲရှိနေပြီ၊ နောင်- ဘုရား
တစ်ဆူပွင့်တော်မူ၍ သာသနာပြန်လည်ထွန်းကားလာချိန်မှ
သာ သာသနာပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်ပြန်၍ပေါ် ထွန်းလာလိမ့်မည်၊
ဣလျှင်လည်းအချည်းနှီးသာဖြစ်မည်၊ ဣဖေရုန်မကြိုးစားနှင့်
တော့ ”

ကိုဘလှမော်ရင်မှာ နှမော့စိတ်ဖြင့်ဆွတ်ကျင်သွားမိ
လေသည်။

သူ၏အတွင်းစိတ်ကို သူတော်စင်အဘက ရိပ်မိသိရှိ
ပုံရပေသည်။

“ လောဘကိုသတ်၊ လောဘကိုသတ်သားမောင် ”

“ အဘဟာ ဘယ်သူပါလဲ၊ သိပါရစေအဘ ”

အဘက မဖြေဆိုပဲ ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်နေလေသည်။

ကိုဘလှမော်က အဘရုပ်သွင်ကို သေချာကြည့်
လိုက်၏။ သူကအဖြေတစ်ခုခုရသွားကာ သူတော်စင်ကိုမေး
လျှောက်လိုက်လေသည်။

“ အဘဟာ အဘကိုလူတွေစိတ်ကူးနဲ့ပုံဖော်ပြီးရေး
ဆွဲထားတဲ့ပန်းချီကားတွေ၊ ထုလုပ်ထားတဲ့ရုပ်ထုတွေထက်
အဆပေါင်းများစွာပိုပြီး ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ပြည့်စုံပါပေ
တယ်၊ အဘဟာ ဘိုးဘိုးအောင်ဟုတ်ပါသလား ”

အဘက သူ့မေးခွန်းကိုတိုက်ရိုက်ပြန်မဖြေပဲ ဆုံးမ
စကားစွက်၍မိန့်ကြားလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

“ အဘဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာအရေးမကြီး၊ အဘ မိန့်မှာချက်များသာ အဆီအနှစ်ဖြစ်ပေတယ်၊ အဘမှာခဲသ လို မိမိရဲ့စွမ်းရည်ထူးကိုအသုံးချပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ကျင့်ကြံရစ်ပေတော့သားမောင် ”

အဘ၏ မှာကြားချက်အဆုံးတွင် ... အဘ၏ရုပ် သဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်းဝေဝါးကာပျောက်ကွယ်သွားလေ သည်။ အဘ၏ခန္ဓာမှ ထွက်ရှိနေသောအလင်းရောင်သည် လည်း ကွယ်ပျောက်ကာ လျှိုက်ဂူထဲ၌ မှောင်နှင့်မဲမဲကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။

ကိုဘလှမော်သည် လျှိုက်ဂူအပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ သည်။

သူ့ကျားကုပ်ကျားခဲလိုက်နေသော ရတနာသိုက်မှာ သာသနာပိုင်သိုက်တစ်ခုအဖြစ် အစောင့်အရှောက်နှင့်ရှိနေပြီ ကိုသိလိုက်ရ၍... စိတ်ထဲမှာနှုမောသလိုခံစားနေရသည်။

သူသည် အဘဆုံးမခဲ့သလို လောဘကိုမသတ်နိုင် သေးပါကလား။

ကိုဘလှမော်သည် သူ၏ဝိညာဉ်ခန္ဓာကို တောထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ... မန္တလေးမြို့ဖက်သို့ပြန်၍လွင့်လာခဲ့လေသည်။

•• •• ••

••

ဆောင် : လှလင်

..... သူမစိတ်များသည် ယခုညတွင်ပို၍ရွှင်လန်းနေလေသည်။ ဝိညာဉ်ခန္ဓာသည်လည်း သွက်လက်ဖြတ်လတ်နေပေ၏။

သူမက တိမ်တိုက်ဖြူဖြူပေါ်ခိုစီးနေရာမှ ဟိုးဖက်အောက်နားရှိ တိမ်ထုတစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ ဝိညာဉ်ခန္ဓာမှာ တိမ်တိုက်ပေါ်သို့ အိကနဲရောက်ရှိတန့်ရပ်သွားလေသည်။ သူမက အကြောင်းမရှိပဲရယ်မောလိုက်၏။ သူမ၏ရယ်မောသံက မြောက်ပြန်လေနှင့်အတူ ကောင်းကင်ကြောဝယ်လွင့် မျောသွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ... အနောက်ဖက်စူးစူးဆီမှ တရွေ့ရွေ့ပျံသန်းလာသောဝိညာဉ်လိပ်ပြာတစ်ခုကို သူမမြင်လိုက်ရလေသည်။ လိပ်ပြာဝိညာဉ်သည် သူမရှိရာဖက်သို့ဦးတည်ပျံသန်းလာလေရာ... တစတစရုပ်လုံးပီပြင်လာလေသည်။

အစတော့ သူမက ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်ဖြစ်နေမည်စိုး၍ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားသေးသည်။ လွင့်မျောလာသောလိပ်ပြာကိုကြည့်လိုက်သည့်အခါ အဖြူရောင်လွလွသဏ္ဍာန်မြင်လိုက်ရ၍ သူမစိတ်အေးသွားလေသည်။

ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်ရိပ်မှာ အဖြူရောင်ဖြစ်လေသည်။

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာနယ်တွင်... လောဘနှင့်အတ္တကိုပယ်သတ်နိုင်၍ စာန်အဘိညာဉ်ရကာ လိပ်ပြာလွှင့်နိုင်သူများရှိသလို ၊ကျင့်ကြံစူးစိုက်မှုတစ်ခုတည်းကြောင့် လိပ်ပြာလွှင့်နိုင်သူများလည်းရှိပါသည်။ အတ္တကိုပယ်နိုင်၍ လိပ်ပြာလွှင့်နိုင်သူတို့၏ဝိညာဉ်မှာ ဖြူစင်သောအဆင်းရှိကာ၊ မနောအာရုံတစ်ခုတည်းကိုနိုင်နင်း၍လိပ်ပြာလွှင့်သူတို့ဝိညာဉ်မှာမူ အညိုရောင်၊အနက်ရောင်အဆင်းများရှိလေသည်။

ရံဖန်ရံခါ သူမ တွေ့ရတတ်သော အောက်လမ်းပညာဖြင့်တိမ်ညွန့်စားရန် ကောင်းကင်ယံသို့တက်လာတတ်သော စုန်း၊ကေဝေများသည် ပိန်းပိတ်အောင်မဲနက်သော အဆင်းမျိုးရှိပါသည်။

ဆောင် : လှလင်

.....
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလောကတွင်... ထိုကဲ့သို့ပင် လိပ်
ပြာလွင်သူ၏အဆင်အတန်းကိုလိုက်၍ အရောင်ကွဲပြားလေ
့ရှိ၏။

လွင်မျောလာသော ဝိညာဉ်ရိပ်မှာ ကိုဘလှမော်
မဟုတ်ပါ၍ သူမစိတ်အေးသွားရလေသည်။

ဝိညာဉ်ရိပ်ဖြူဖြူသည် သူမနှင့်နီးကပ်လာကာ သူမ
ကိုအမြင်တွင် လိပ်ပြာရှင်က ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ သူမ
ရင်မှာ လှိုက်ကနဲခုန်လှုပ်သွားလေ၏။

လိပ်ပြာရှင်မှာ လူသားယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်
လေသည်။

လိပ်ပြာနယ်တွင် သူတော်စင်များ၊ စုန်းကဝေများ၊
အောက်လမ်းဆရာများကိုသာ အတွေ့များရတတ်ပါ၏။ သူ
တော်စင်တို့သည်အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လေ့ရှိကာ ဘာသိဘာ
သာနေတတ်သည်။ စုန်းကဝေများ၊ အောက်လမ်းပညာရှင်များ
မှာလည်း အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ကြရုံမက... လိပ်ပြာအချင်း
ချင်းအနှောက်အယှက်ပေးတတ်ကြပါ၍ သူမဝေးဝေးမှရှောင်
လေ့ရှိပါသည်။

ယခုလို ငယ်ရွယ်သောလူလင်ပျိုတစ်ဦး၏ဝိညာဉ်ကို
လိပ်ပြာလွင်သူတစ်ဦးအဖြစ်တွေ့မြင်ရသည်မှာ ဣပေါးလှပါ
၏။ သူမ၏တစ်သက်တာတွင် သူမနှင့်အသက်ချင်းမတိမ်း
မယိမ်းဖြစ်သောယောက်ျားပျိုတစ်ဦးကို ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့
ဘူးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူလင်ပျိုက မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်ကာ သူမကို
ကြည့်နေသည်။

အဖြူရောင်ဝိညာဉ်၏ ချောမော၍ ယောက်ျားပီသ
သောရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရသောသူမသည် ရင်များတလှုပ်
လှုပ်ခုန်လာလေသည်။

အို... သူဟာ ကျွန်မရဲ့ဖူးစာရှင်များလား။

ဆောင် : လု လ င်

လိပ်ပြာရှင်လုလင်ပျိုက သူမအနီးသို့တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာ၏။ လုလင်ပျို၏မျက်ဝန်းများမှာ အချစ်ရည်များရွန်းလဲနေကာ သူမကိုချစ်စကားဆိုနေသယောင်ရှိပါသည်။

လိပ်ပြာလွှင့်သူအချင်းချင်းတို့သည် စကားပြောရန် မလိုအပ်ပဲ တစ်ဦးသဘောကိုတစ်ဦး အလိုအလျောက်နားလည်ကြပါသည်။ သူမသည် လိပ်ပြာလုလင်ပျိုမှာ သူမမျှော်လင့်စေင်စားခဲ့သော ဖူးစာရှင်အစစ်ဆိုတာနှလုံးသားနှင့်သိလိုက်လေပြီ။

“ နှမငယ် ”

လုလင်ပျိုက သူမနှင့်အနီးဆုံးသို့ ရွေ့မော့လာကာ သူမထံလက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ မောင် ”

သူမက လုလင်ပျိုကမ်းလင့်သောလက်ဆီသို့ သူမလက်ကိုလှမ်းလင့်လိုက်သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် လက်ချင်းဆက်မိသွားကာ နွေးတွေးသောချစ်သွေးများက နှစ်ဦးစလုံး၏ဝိညာဉ်ဆီသို့လွင့်မော့သွားကြလေသည်။

“ အချစ်ရယ် ”

“ အို- မောင် ”

လုလင်က သူမကိုသိမ်းကြိုး၍ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

သူမက အလိုက်သင့်ပင် လုလင်၏ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားကာ လုလင်ကိုသိုင်းဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပွေ့ဖက်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မဝနိုင်အောင်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြလေ၏။

“ အချစ်ရယ်... မောင် အချစ်ကိုရှာဖွေခဲ့တာကြာပါပြီ ”

“ နှမလည်း မောင်ကိုစောင့်မျှော်ရတာမော့လှပါပြီ မောင် ”

ဆောင် : လှလင်

“ မောင်လေ၊ ပင်လယ်ကိုကျော်ပြီး တောတောင် အနံ့ရှာခဲ့တယ်။ နှမ ဒီဖက်ပိုင်းမှာရှိတာ မောင်မသိခဲ့ဘူး ကွယ် ”

“ အို- မောင် ၊ မောင်က ဘယ်ကလဲဟင် ”

“ မောင်က ပုသိမ်နယ် ဟိုင်းကြီးကျွန်းကပါ ”

“ ဟင်- အဝေးကြီးပါလားမောင် ၊ ဒါ့ကြောင့်- နှမတို့မဆုံဆည်းမိတာပဲနော် ”

“ နှမကိုတွေ့နိုးနဲ့ အညာဖက်ကိုဆန်တက်လာခဲ့ တာပဲ၊ အတွေ့နောက်ကျလေခြင်းအချစ်ရယ် ”

“ အတွေ့နောက်ကျတော့ အတိုးချပြီးချစ်ရမှာပေါ့ မောင်ရယ် ”

“ အချစ်က ဘယ်မှာနေသလဲဟင် ”

“ မန္တလေးမြို့မှာပါမောင် ”

“ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မောင်မေမေကိုပြောလိုက် တော့မယ်၊ မေမေကိုပြောပြီး နှမကိုလာပြီးတောင်းရမ်း လှည့်မယ်နော် ”

“ နှမကလဲ အခုညပဲ အမေ့ကိုပြောပြထားပါမယ် မောင် ”

“ ပျော်လိုက်တာအချစ်ရယ် ”

ချစ်သူနှစ်ဦး အနမ်းလေမုန်းတိုင်းထဲဝယ် လွင့်ပဲ့ ပါ သွားကြလေသည်။

သူတို့သည်

ချစ်စကားများတုန့် တင်ပြောဆိုကြသည်။ မမောနိုင် မပန်းနိုင်။

ကောင်းကင်ယံထဲဝယ် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစား ရင်း ပျော်မြူးကြသည်။ မောပန်းဖို့သတိမရ။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ရယ်မောသံသည် ကမ္ဘာမြေအထက် မိုးကောင်းကင်ထဲဝယ် ပျံ့လွင့်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်... ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်သည်...

ကိုဘလှမော်သည် အိမ်အပြန်လမ်းအတိုင်းဝိညာဉ် လွင့်ခဲ့ရာ... တစ်နေရာအရောက် ပျော်မြူးနေသောစုံတွဲကို အမြင်တွင် အံ့ဩသွားလေ၏။

သူက ပို၍သေချာအောင် သူ၏လိပ်ပြာကို ထိုစုံတွဲ အနီးသို့ လျင်မြန်စွာလွင့်ပျံချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ သူက အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသည်တွင် မိန်းကလေးသည် သူချစ် သောမိန်းကလေးဖြစ်နေတာတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကိုဘလှမော်ရင်မှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြေကွဲမှုကို နှင့်နှင့်သီးသီးကြီးခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် သင့်တော်သလား၊ မသင့်တော်သလား မဝေခွဲနိုင်တော့ပဲ မိန်းကလေးကိုရန်တွေ့စွပ်စွဲလိုက်လေ၏။

“ မင်း... မင်း... ရက်စက်လှချည်လားဟင် ”

မိန်းကလေး၏ချစ်သူလုလင်ပျိုသည်... ကိုဘလှမော် ကိုအံ့ဩစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ ကျွန်မကိုရက်စက်တယ်လို့ပြောရအောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မဘာဆိုင်လို့လဲ ”

မိန်းကလေး၏ထိမှန်လွန်းသောစကားကြောင့် ကိုဘ လှမော်ကြောင့်အသွားလေသည်။

“ သူက ဘယ်သူလဲနဲ့မရယ် ”

“ အို- မောင် ၊ အလကားပါ၊ နှမကိုလိုက်လိုက် နှောက်ယှက်နေတဲ့ လေလွင့်လိပ်ပြာကြီးပါ ”

သူ့ကို လေလွင့်လိပ်ပြာလို့ စွပ်စွဲခံလိုက်ရသည် အတွက် ကိုဘလှမော်မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်... သူ သည် စိတ်ဆိုးမိသည်ထက် ဝမ်းနည်းစိတ်ကပိုကာ မိန်းက လေးကို လေပြေဖြင့်တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ဟာ မင်းကိုအရင်ဦးဆုံးတွေ့ ခဲ့သူပါ၊ အရင်ဦးဆုံးချစ်ရေးဆိုထားသူပါမိန်းကလေးရယ် ”

ဆောင် : လှလင်

“ ဂျင်က ကျွန်မရဲ့ဖူးစာဂျင်မှမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ဖူးစာ ဂျင် ကျွန်မရဲ့ချစ်သူကို ကျွန်မတွေ့ပြီ၊ ဒါ- ကျွန်မချစ်သူပဲ ”

“ ဒီမယ်နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ရှာဖွေနေတာကြာပါပြီ၊ ဒေ သချင်းကွာလှမ်းလို့ ဒီနေ့မှဆုံကြရပါတယ်၊ ဆက်ပြီး အ နှောက်အယှက်မပြုဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ”

လှလင်ပျိုက သိမ်မွေ့စွာဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ အို- မောင်ကလဲ၊ တောင်းပန်နေစရာမလိုပါဘူး၊ နျမတို့မှာ ဘာအမှားရှိလို့လဲ၊ သွားကြပါစို့မောင်၊ နှမ မောင်တို့ဒေသကိုလိုက်ပြီးကြည့်ချင်ပါသေးတယ်၊ မောင်တို့ ဒေသရဲ့ရှုခင်းတွေကို နှမကိုလိုက်ပြပါဦး၊ လာပါ၊ သွားကြပါ စို့မောင် ”

မိန်းမငယ်က သူ့ကိုအသိအမှတ်ပင်မပြုတော့ပဲ... သူမ၏ချစ်သူလက်ကိုဆွဲကာ အဝေးသို့ခွာသွားလေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဝိညာဉ်ဖြူနှစ်ခုသည် ပူးကပ်စွာယှဉ် တွဲရင်း သူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှလျင်မြန်စွာ ဝေးကွာသွားလေသည်။

ထိုစဉ်... ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်သည် ဆတ်ကနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ သူ့အမြင်၌ ဝေဝါးသွားသည်။ သူ့ပြန်ရန်အချိန်သင့်ပေပြီ။ အချိန်မှတ် အင်းဖယောင်းတိုင်ကြီးမီးငြိမ်းသွားပေပြီ။ မန္တလေးအိမ်မှာ တော့ သူ့ကိုသတိပေးမည့်တပည့်လေးအောင်ဘုစိန်ရှိမနေ ပေ။ ဝေဖြိုးသော်မှာ သူ၏လိပ်ပြာလွှင့်လုပ်ငန်းကို နား လည်သူမဟုတ်။ ယခုလောက်ဆို... အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ။ ကိုယ်ကိုကိုယ်ချင့်ချိန်ထိမ်းသိမ်းနိုင်မှ တော်ကာကျပေမည်။

သူသည် သူ၏လိပ်ပြာအား မြေကမ္ဘာပေါ်သို့ထိုး စိုက်ဆင်းကာ မူလခန္ဓာကိုယ်ရှိရာသို့လျင်မြန်စွာပျံသန်းခဲ့လေ တော့သည်။

••

ဝေဖြိုးသော်အိပ်ရာမှနိုး၍ အပြင်ထွက်ခဲ့တော့
ညှို့ခန်းထဲမှာထိုင်၍ငိုနေသည်။ ကိုဘလှမော်ကိုမြင်လိုက်ရ
သည်။

တိုင်ကပ်နာရီဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မနက်-နာ
ရီထိုးနေပေပြီ။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ဝေဖြိုးသော်နေမြင်
တဲ့အထိအိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မနေ့ကစနေနေ့ညက ကိုဘ
လှမော်လိပ်ပြာလွှင့်သည်နေ့မို့ သူက ဘုရားခန်းထဲမှာ ခဏ
ထိုင်ကြည့်နေသေးသည်။

ကိုဘလှမော်ကိုကြည့်ရသည်မှာ... ငိုနေတွေဖြစ်
နေသည်မို့ ဝေဖြိုးသော်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်
ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ ငိုနေလှချည်လားကိုဘလှမော် ၊ သိုင်းကစားပြီး
ပလား ”

“ စိတ်မပါလို့ မကစားဖြစ်ပါဘူးကွာ ”

ဗနဲ့စဉ်ပုံမှန်လေ့ကျင့်ခန်းကိုအပျက်ကွက်ခံပြီး ထိုင်
မှိုင်နေတဲ့ကိုဘလှမော်ကိုကြည့်၍ ဝေဖြိုးသော်က ဝေခွဲမရ
ဖြစ်သွားသည်။

“ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲကိုဘလှမော်၊ မျက်နှာ
ညှိုးနေတာသိသာလိုက်တာ ”

“ သူ့မှာ ချစ်သူတွေသွားပြီမောင်ဖြိုးရာ ”

“ ဗျာ ”

ဝေဖြိုးသော်က ရုတ်တရက်နားမလည်နိုင်ပဲရှိနေ၏။

“ ကိုယ်မိန်းကလေးလေ၊ လိပ်ပြာနယ်ထဲက ကိုယ်
ကောင်မလေးပေါ့ ”

ဆောင် : လှလင်

“ ငြော်- သူလား၊ တွေ့လို့လား၊ ညက သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ပေါ့ ”

“ တွေ့ပါတယ်မောင်ဖြိုး၊ သူကတခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့တွဲလို့၊ အဲဒါ သူ့ချစ်သူတဲ့ ”

“ နေပါဦး၊ ဟိုအရင်အခေါက်တွေတုံးကတော့ သူ တစ်ယောက်ထဲပဲတွေ့တာဆို၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးချစ်သူရသွား တာလဲ၊ အဲဒီလူကကော ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲဗျ ”

“ ကိုယ်လဲနားမလည်တော့ပါဘူးမောင်ဖြိုးရာ၊ သူတို့ က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ရှာနေကြတာကြာပြီတဲ့၊ မတွေ့ ကြဘူးပဲနဲ့ ဘာကြောင့်ရှာနေတာလဲ၊ ကိုယ်လဲမသိဘူး ”

“ ခင်ဗျားတော်တော်ခံစားသွားရသလား၊ ထား လိုက်ပါဗျာ၊ တကယ်လူမိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ ရှာချစ်လိုက် စမ်းပါ ”

“ မရဘူးမောင်ဖြိုးရယ်၊ ကိုယ်ကသူ့ကို ကိုယ်ချစ် သူ့အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီးသား၊ ကိုယ်နှလုံးသားက တခြားတစ် ယောက်ကိုပြောင်းချစ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်စိတ်က သာမန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းလဲသိသားပဲ၊ ကိုယ်လေ- သူ့ ကိုတခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့တွဲမြင်လိုက်ရတာ ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်စမ်းပါကွာ ”

ဝေဖြိုးသော်က ကိုဘလှမော်ကိုဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ကိုနိုင်နင်းပါတယ်၊ လိုရာစေစားနိုင်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ကြေကြေကွဲကွဲခံ စားနေရတာတွေ့လိုက်ရတော့... သူ့ခံစားချက်ကိုကိုယ်ချင်း စာမိသွားရသည်။

“ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကိုဘလှမော်၊ ခင်ဗျားက သူ့ကိုနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ထားတာကိုး၊ ကျွန်တော်လဲ ပယင်းကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့တွဲမြင်ရရင် ဒီလိုပဲ ခံစားမိမှာပဲ ”

“ ဘာ- ဘယ်သူ၊ ပယင်း ဟုတ်လား ”

ဆောင် : လှလင်

“ ပယင်းဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချစ်သူပါ။ ပယင်းခင်-တဲ ”

“ ဪ- ဟုတ်လား ”

“ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ် ”

ဝေဖြိုးသော်က မျက်နှာသစ်ရန် ဧည့်ခန်းထဲမှထသွားသည်။

သူငိုင်းတွေနေတာကို ဝေဖြိုးသော်တောင်ရိပ်မိသွားပါပကော။

မနေ့ညကကြုံခဲ့ရတဲ့အတွေ့အကြုံနှစ်ခုက သူ့ရဲ့အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်တွေအားလုံးကိုဝေဝါးသွားစေခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။ ရတနာသိုက်အတွက်လည်း မျှော်လင့်ရန်မရှိတော့။ ချစ်ရသူကလည်း ချစ်သူတွေသွားပြီ။ သူ့မျှော်လင့်တည်ဆောက်ထားသောစိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှ အဓိကအကြောင်းအချက်နှစ်ခုလုံး ပျောက်ပျက်သွားသည်မို့ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင်မျက်နှာပျက်နေခြင်းပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကိုဘလှမော်က ချစ်ရသူမိန်းကလေးအတွက်အားမလျော့သေးပါ။ မိန်းကလေးရဲ့နေအိမ်ကို သူသိထားပြီ။ မိန်းကလေးကိုလည်း လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့လိုစိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ အချစ်ရေးကိစ္စကို ဘာလို့လွယ်လွယ်နဲ့အလျော့ပေးရမှာလဲ။

သူ့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးရဲ့အချစ်ကို မရရအောင်ကြိုးစားမည်။

အိပ်မက်ကမ္ဘာ ဝိညာဉ်လောကထဲမှာမရလဲ... လူသားကမ္ဘာထဲမှာမိန်းကလေးကိုပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပေမည်။

ဝေဖြိုးသော်က မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

ဆောင် : လှလင်

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်မှထွက်ရန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲသို့ ကုလားလေးတစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

“ ဟော- ဆာမိ ”

ဝေဖြိုးသော်က ကုလားလေးကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဆာမိမှာ ဝေဖြိုးသော်ရုံးမှ ရုံးစေလေးဖြစ်ပြီး... စနေ၊တနင်္ဂနွေရက်များမှာ ဝေဖြိုးသော်အိမ်ကိုလာရှင်းပေးနေကျဖြစ်ပါသည်။ လူပျိုတစ်ယောက်ထဲနေတဲ့ဝေဖြိုးသော်အတွက်လည်းအကူအညီရ၊ သူလည်းမုန့်ဖိုးရမို့ အဆင်ပြေနေသည်။

“ ဆာမိက ရုံးက ကျွန်တော်ပြွန်းလေ၊ ရုံးပိတ်ရက် တိုင်း အိမ်လာရှင်းပေးနေကျ ”

ဝေဖြိုးသော်က ဆာမိကို ကိုဘလှမော်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ ဟုတ်လား၊ အဲ- ဘုရားခန်းကိုတော့ မရှင်းစေချင်ဘူးမောင်ဖြိုး၊ ကိုယ်ချထားတဲ့အင်းကွက်တွေ အနေအထားပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ ”

ကိုဘလှမော်က ဝေဖြိုးသော်ကိုရော၊ ဆာမိကိုပါ ပြောလိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ်ဆာမိ၊ မင်း... ဘုရားခန်းထဲဝင်မရှင်းနဲ့၊ ဒီဆရာကြီးပစ္စည်းတွေရှိတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ”

“ မင်း- ဒီဆရာကြီးကိုသိလား၊ နာမည်ကြီးမျက်လှည့်ဆရာဒေဝိန္ဒာဆိုတာ ဒီဆရာကြီးပဲ ”

“ အိုး- ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီးမျက်လှည့်ကြည့်ဘူးတာပေါ့၊ သိပ်ကောင်းတာပဲဆရာ ”

ဆာမိက ကိုဘလှမော်ကို အထင်ကြီးစွာကြည့်ရှင်းပြောလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

“ကဲ- လာ၊ ငါတို့လက်ဖက်ရည်သွားသောက်မလို့၊ မင်းပါလိုက်ခဲ ”

“ ကျွန်တော်သောက်ခဲပြီးပြီဆရာ၊ ဆရာတို့သွားပါ၊ ကျွန်တော်အိမ်ရှင်းထားနှင့်ပါ့မယ် ”

အိမ်ထဲကထွက်ခါနီးမှာ... ကိုဘလှမော်က ဆာမိကို စိတ်မချချ် ဘုရားခန်းကိုသော့ခတ်လိုက်သည်။ စိတ်မချတာ က... ခိုးမှာဝှက်မှာစိုးချ်မဟုတ်၊ လူငယ်ဆိုတော့ စပ်စုပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေကို ဟိုကြည်ဒီကြည် လုပ်နေမှာစိုးချ်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်လာ တော့ ဆာမိတစ်ယောက်ထဲ အိမ်ရှင်းရင်းကျန်ခဲလေသည်။

•• •• ••

••

သည်ကနေ့မနက်... ကိုဘလှမော်သည် မြောက်ပြင်
ဂိုလိပ်ပြာလွင်မိန်းကလေးအိမ်ရှေ့မျက်စောင်းထိုးတွင် ဆိုင်
ကယ်ရပ်ကာ... သစ်ပင်ကိုကွယ်၍ မိန်းကလေးထွက်အလာ
ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ သည်နေ့ တနင်္လာနေ့မို့ မိန်းက
လေးအလုပ်ဆင်းလိမ့်မည်။

သူထင်ထားသည်အတိုင်းပင်... ရနာရီကျော်ကျော်
လောက်တွင် မိန်းကလေး အိမ်ထဲကထွက်လာသည်။ စလင်း
ဘက်ကိုလွှယ်လျှက်၊ လက်တစ်ဖက်က ထမင်းဗူးကိုကိုင်
လျက် ၊

မိန်းကလေးက ဖယ်ရီကားလာကြိုမည်လမ်းထိပ်သို့
လမ်းလျှောက်အသွားမှာ ကိုဘလှမော်က ဆိုင်ကယ်ကိုတ
ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေး
ကိုနောက်ကျောဖက်မှကြည့်ရင်း... ကောင်းကင်တွင် သူတွေ့
ခဲ့သည် မိန်းမပျိုဟုတ်-မဟုတ်ဆန်းစစ်ကြည့်နေမိသည်။

ရုပ်ရည်မှာ... ညအချိန်ကောင်းကင်ထက်မှာတွေ့ရ
တဲ့ရုပ်ရည်အတိုင်းချွတ်ဆွတ်တူနေသည်။ ဆံပင်ပုံစံကအစ
တူပါ၏။ မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်စရာမလိုပဲ
လွင်မြောနေရသည်မို့ မ်းလျှောက်ပုံတူမတူကိုတော့ ဆန်း
စစ်လို့မရပေ။

မိန်းကလေး သည်နေ့ဝတ်ထားသည် ဝတ်စုံမှာ...
လိပ်ပြာလွင်စဉ်က ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံပင်ဖြစ်နေပြန်သည်။
အနက်ရောင်အောက်ခံတွင် အဝါနှင့်အနီစင်းလေးများ ရေး
ချယ်ထားသည့် ပါတိတ်ဆင်ကို အထက်အောက်ဆင်တူဝတ်
ထား၏။

မိန်းကလေးက လမ်းထိပ်အရောက်တွင် ပလက်
ဖောင်းပေါ်၌ရပ်၍ သူမကိုလာကြိုမည် ဖယ်ရီကားကိုစောင့်
နေလေ၏။

ဆောင်းလှလင်

ကိုဘလှမော်က ဆိုင်ကယ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထောက်ထားခဲ့ပြီး မိန်းကလေးနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်၍ခပ်ခွာခွာ ရပ်လိုက်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ သေချာကြည့်လိုက်မှ မိန်းကလေးမှာ လိပ်ပြာလွင်မိန်းမပျိုဆိုတာ ပို၍သေချာသွားလေသည်။

မိန်းကလေးက ကိုဘလှမော်ကို အမှတ်မထင်လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကိုဘလှမော်ရင်မှာ ထိတ်ကနဲခုန်သွားသည်။ သို့သော်... မိန်းကလေး၏အမူအရာမှာတော့ တစက်ကလေးမှထူးခြားမသွားခဲ့ချေ။ ကိုဘလှမော်ဝေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။ မိန်းကလေးဟာလိပ်ပြာလွင်စဉ်က အတွေ့အကြုံတွေကိုမမှတ်မိတော့တဲ့... မသိစိတ်နဲ့လိပ်ပြာလွင်သူဖြစ်နေလေမလား။ သူမသွင်ပြင်က ကိုဘလှမော်ကိုမြင်လိုက်ရ၍ တစ်စုံတခုထူးခြားသွားပုံမပေါ်ပေ။

ထိုစဉ် လမ်းတစ်ဖက်ဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြတ်ကူးလာကာ သူမကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ ဟေး- ပယင်း ၊ ရုံးသွားတော့မလို့လား ”

“ အေးကွ၊ ဖယ်ရီစောင့်နေတာ ”

ပယင်း ၊ ပယင်းတဲ့။ သူ့နာမည်က ပယင်းဆိုပါလား။ ကိုဘလှမော်သည် ပယင်းဆိုသည်အမည်ကို ကြားဖူးသယောင်ရွတ်ဆိုကြည့်လိုက်မိသည်။

ပယင်းဆိုတဲ့နာမည်မျိုးကို မကြာခင်ကပင် ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ဘယ်မှာကြားဖူးတာလဲ။ သူ့စဉ်းစားမရတော့ပေ။

ခဏနေတော့ မိန်းကလေးကိုလာကြိုသည် ဆန်နီပစ်ကပ် ရုံးဖယ်ရီကားရောက်လာသည်။ ပယင်းဆိုသူမိန်းကလေးက နောက်ခန်းတွင်တက်ထိုင်လိုက်၏။ ကားနောက်ခန်းတွင်ပယင်းကဲ့သို့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးပါလာသည်။

ကားက ကျုံးဘေး၁၂လမ်းမှ အနောက်ဖက်သို့ ဆက်မောင်းသွားသည်။

ဆောင် : လှလင်

ကိုဘလှမော်သည် ဆိုင်ကယ်ကိုစက်နှိုးကာ... ပစ်ကပ်ကား၏နောက်မှ ခပ်ခွာခွာလိုက်လာခဲ့သည်။ ပယင်းသည် ကိုဘလှမော်လိုက်လာသည်ကို သတိမပြုမိပေ။ ကားပေါ်မှာပါလာသည် အမျိုးသမီးနှင့်စကားပြောရင်းပါသွား၏။

ဆန်နီကားလေးက အနောက်ဖက်သို့တည်တည်မောင်းသွားရင်း ဓာလမ်းရောက်မှ ဘယ်ဖက်(တောင်ဖက်)သို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။ ဓာလမ်းနှင့်၁၆လမ်းဒေါင်နားတွင် ရပ်စောင့်နေသောဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တင်ခေါ်ခဲ့ပြန်သည်။

ကိုဘလှမော် ဆိုင်ကယ်ဖြင့်နောက်မှ တောက်လျှောက်လိုက်လာသော်လည်း ကားပေါ်မှအမျိုးသမီးများ သတိမပြုမိပုံမရပေ။ သူတို့ဟာသူတို့ စကားတွေပြောရင်း ပါသွားကြသည်။

ဖယ်ဂီကားလေးက ၂၆လမ်းအရောက်တွင် ဘယ်ဖက်(အရှေ့ဖက်)သို့ချိုးကွေ့လိုက်ပြန်သည်။

ပယင်း ၊ ပယင်း ၊ နာမည်ကိုရေရွတ်ကြည်ရင်း... ဒီနာမည်ဘယ်မှာကြားဘူးပါလိမ့်ဟုအဖြေထုတ်ကာ ကိုဘလှမော်က ကားနောက်မှထပ်ချပ်မခွာလိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ကားသည်၂၆ဘီလမ်းအနောက်ဖက်မှ အရှေ့ဖက်သို့ ကူးကာ တည်တည်ကြီးဆက်မောင်းသွား၏။

၆၂လမ်းအရောက်တွင် ညာဖက်(တောင်ဖက်)သို့ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်... ကားရှေ့တခါးတွင် ကပ်ထားသည့် အမှတ်တံဆိပ်လိုဂိုလေးကို ကိုဘလှမော်သတိမပြုမိလိုက်သည်။ လိုဂိုတံဆိပ်က သူ ရင်းရင်းနှီးနှီးမြင်ဘူးနေသော တံဆိပ်မျိုးလေးဖြစ်သည်။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။

ကားသည် ၂၈လမ်းအရောက်တွင် ရုတ်တရက်ညာဖက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်၍... ကိုဘလှမော်က ဆိုင်ကယ်ဘဝိုက်ကိုဖိနှင်းလိုက်ရသည်။ သူက ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးလာ၍ ကားက ညာဖက်သို့ချိုးကွေ့မည်ဆစ်ဂနယ်မီးပြတာကိုမမြင်လိုက်

ဆောင်းလှလင်

မိ။ ကားရုတ်တရက်ချိုးအကွေ့မှာ နောက်မှထပ်ချုပ်ပါလာ သောဆိုင်ကယ်ကအဂျိန်နှင့်မို့ ကားနှင့်နီးကပ်သွားပြီးတိုက်မိ မလိုဖြစ်သွားသည်။

ကိုဘလှမော်သည် ကားသွားသည်လမ်းအတိုင်း ၂၈ လမ်းထဲသို့လိုက်၍ချိုးလိုက်သည်။

ထိုသို့...လမ်းထဲသို့ချိုးကွေ့အဝင်မှာပဲ သူ့ဦးနှောက် ထဲ၌ အသိဉာဏ်အားလုံးလင်းလက်သွားလေသည်။

မောင်ဖြိုး၊ ပယင်း၊ ရုံးတံဆိပ်လိုဂို၊ မောင်ဖြိုးတို့ရုံး ...စသည်အသိများက တွေ့နေသောသူ့ခေါင်းထဲသို့ တန်းစီ ဝင်လာကာ... အဖြေကိုချက်ချင်းရလိုက်လေ၏။

ဝေဖြိုးသော်က သူ့ရုံးမှာ ၂၈လမ်း၌ရှိသည်ဟုပြောဖူး သော်လည်း သူတစ်ခါမှလိုက်မလည်ဖူးပေ။ ယခု... ၂၈လမ်း ထဲကွေ့ဝင်လိုက်မှ မောင်ဖြိုးပြောဖူးသည့် ၂၈လမ်း၆၂၆၃ ကြားဆိုသည် မောင်ဖြိုးရုံးလိပ်စာကို ပြန်မှတ်မိသွားသည်။

တဆက်ထဲပင်... ဖယ်ရီကားအဖုံးမှလိုဂိုမှာလည်း... မောင်ဖြိုးအိမ်မှာ နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရသည်။ မောင်ဖြိုးရုံး သွားလျှင်တပ်သွားနေကျ ရင်ထိုးပေါ်မှတံဆိပ်ဖြစ်နေတာ သတိရသွားပြန်လေသည်။

ထိုအခါမှ... လမ်းတွင်ကြားခဲ့သော ပယင်းဆိုသည့် မိန်းကလေးအမည်သည် မောင်ဖြိုးပြောဘူးသော မောင်ဖြိုး နှင့်လက်ထပ်မည်မိန်းကလေးအမည်ဖြစ်နေတာကို သတိရ လိုက်မိပြန်၏။

တစ်ခုနှင့်တစ်ခုဆက်စပ်၍ ရုတ်တရက်အသိပေါ် လာသောကိုဘလှမော်သည်... ထိတ်ကနဲလန့်သွားလေသည်။ သူသိလိုက်တာတွေဟုတ်မှန်ပါက... သူ့ချစ်နေသောမိန်းက လေးမှာ မောင်ဖြိုးချစ်သူ ပယင်းဖြစ်နေပါပကော။

ကိုဘလှမော်က ဆိုင်ကယ်ကိုအဂျိန်လျှော့လိုက်သည် ရှေ့မှကားကလည်း လမ်းညာဖက်ရှိခြံရှေ့သို့ကွေ့ဝင် လိုက်ကာ ဝန်းတစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ ခြံတခါးပွင့်သွားကာ ကားသည် ခြံထဲသို့မောင်းဝင်သွားလေ၏။

ဆောင်းလှလင်

ထိုအခါ... ခြံထဲတွင်မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းအား
လုံးက ကိုဘလှမော်၏အထင်အမြင်များကို ထောက်ခံချက်
ပေးလိုက်သလိုရှင်လင်းသွားစေတော့၏။

ခြံထဲတွင် မောင်ဖြိုး၏ကိုယ်ပိုင်ကားလေး ရပ်ထား
သည်။ ထိုကားလေးကို ကုလားလေးဆာမိက ဖုန်သုတ်ပေး
နေပါသည်။ သည်ထက်ရှင်လင်းသောမြင်ကွင်းမရှိပါလေ
တော့။

ကိုဘလှမော်သည် ရင်ထဲစို့သလိုဖြစ်သွားကာ...ဆိုင်
ကယ်ကို ဂငယ်ကွေ့ကွေ့၍ လာလမ်းအတိုင်းပြန်လှည့်လိုက်
သည်။

မရွှင်သောစိတ်ဖြင့်... မြို့သစ်ဖက်သို့ဦးတည်ကာ
အိမ်သို့ပြန်လာလိုက်တော့သည်။

•• •• ••

••

ဆောင်းလှလင်

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုဘလှမော်သည် တခါးဖွင့်ဝင်ကာ မောင်ဖြိုး၏အခန်းထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားလိုက်သည်။

မောင်ဖြိုးအခန်းတခါးက သော့မခပ်ပဲ စေ့ရုံစေ့ ထားပါသည်။ သူသည် ဤအိမ်မှာတည်းခိုနေသော်လည်း မောင်ဖြိုးအခန်းထဲသို့တစ်ခါမှမဝင်ခဲ့ဖူးပေ။ ယခုတော့ သူ တိတိကျကျသိချင်နေသော အဖြေတစ်ခုရှိနေ၍ ကာယကံရှင် မသိပဲ အခန်းထဲဝင်ခဲ့မိပေပြီ။

ကိုဘလှမော်က အခန်းပတ်ပတ်လည်ကိုဝေ့ဝဲကြည့် လိုက်သည်။ ပို၍မြင်သာအောင် ပြတင်းတခါးတစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူက မောင်ဖြိုး၏ကုတင်နဘေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ အခါ... တွေ့ပါပြီ။

ကုတင်နဘေးတွင် စာအုပ်တင်သည်ခုံအသေးလေး တစ်ခုရှိနေ၍... ထိုအပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုမှန်ဘောင် သွင်း၍ထောင်ထားသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ပြုံး၍ကြည့်နေသော မိန်းကလေးမှာ ပယင်းခေါ်ပယင်းခင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဘလှမော်သည် ကုတင်နှင့်လက်တကမ်းအကွာရှိ ခုံလေးပေါ်မှ ပယင်း၏ဓာတ်ပုံလေးကိုယူကြည့်လိုက်သည်။ ပယင်းခင်ဟာ လိပ်ပြာလွင်ရင်း သူနှင့်မိုးကောင်းကင်မှာဆုံ ခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးအစစ်ပါပဲ။ ဖြစ်ရလေကွယ် ။

ကိုဘလှမော်သည် သူ့ကိုယ်သူပဲသနားရမလား၊ ဝေဖြိုးသော်နှင့်ပယင်းခင်ကိုပဲသနားရမလား... ဝေခွဲမရဖြစ်နေ တော့သည်။ ဖြစ်ရပုံက ဘယ်သူ့မှာမှအပြစ်မရှိပဲ ကြုံလာရ တဲ့အဖြစ်တွေရယ်လေ။

မောင်ဖြိုးသည် သူ့ချစ်သူကိုသတိရတိုင်း အလွယ် တကူယူကြည့်နိုင်ဖို့ ပယင်းခင်ဓာတ်ပုံကလေးကိုလက်တစ် ကမ်းအကွာမှာထားပုံရသည်။ ပယင်းခင်ကို သိပ်ချစ်တဲ့အ ကြောင်းတွေ သူ့ကိုပြောဘူးသည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း မောင်ဖြိုးရယ်။

ဆောင်းလှလင်

သူသည် တစ်ပါးသူကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုခိုးချောင်ခိုး
ဝှက်ဝင်ကြည်ပြီးမှတော့ မထူးတော့ပြီမို့... ပယင်းဓာတ်ပုံ
လေးကိုမှန်ဘောင်ကြားမှထုတ်ယူလိုက်သည်။ ချစ်သူချင်းပေး
တဲ့ဓာတ်ပုံတွေမှာ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောတွင် စာရေးပေးတတ်
ကြတာမို့... နောက်ကျောမှာ စာပါ-မပါလှန်ကြည့်လိုက်
သည်။

အသက်တမျှချစ်ရတဲ့...
မောင်အတွက်...
ထာဝရသတိရဖို့...
သိပ်ချစ်တဲ့...
ပယင်း

ပယင်းလက်ရေးနှင့်ရေးထားသည် စာများကိုတွေ့
လိုက်ရလေတော့သည်။

ကိုဘလှမော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံလေးကို မှန်ဘောင်ထဲနေရာတကျပြန်သွင်း
ရင်း နေရာမပျက်ပြန်ထားလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကိုပြန်ပိတ်၍ မောင်ဖြိုးအခန်းထဲမှ
ထွက်ခဲ့၏။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ။

ကိုဘလှမော်သည်ညှော်ခန်းထဲတွင်တိုင်ရင်း အတွေး
ထဲ၌နစ်မြောနေမိသည်။

ဆောင်း : လှလင်

ပယင်းခင်သည် သူလိပ်ပြာလွင်္ဂရာတွင် တွေ့ဆုံခဲ့သည်မိန်းကလေးဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ။

သည်မိန်းကလေးသည် ဤမျှငယ်သောအသက်အရွယ်ဖြင့် လိပ်ပြာလွင်္ဂကျင့်စဉ်ကို ဘယ်လိုများတတ်မြောက်နေပါလိမ့်။ ဘယ်ဆရာကများ သင်ပေးခဲ့ပါလိမ့်။

ပယင်းခင်၏လိပ်ပြာလွင်္ဂခရီးစဉ်အပေါ် သံသယဝင်စရာအချက်ရှိပါသေးသည်။ သူမသည် သူမ၏လိပ်ပြာလွင်္ဂခရီးစဉ်ကို နဂိုမူလအခြေအနေတွင် မှတ်မိသိရှိခြင်းရောဂိုပါရဲ့လား။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... လမ်းတွင် ကိုဘလှမော်ကို ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်စဉ်က ပယင်းခင်၏အမူအရာသည်ဘာမှထူးခြားမသွားခဲ့၊ ကိုဘလှမော်ကိုမသိသယောင်ရှိနေသည်။ ဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်းဆိုပါက အတော်ပင်ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်မိန်းကလေးဖြစ်လိမ့်မည်။

နောက်တစ်ချက်က... သူမတွင် ချစ်သူဝေဖွိုးသော်ရှိနေပြီးဖြစ်ပါလျက် လိပ်ပြာလောကတွင် အခြားချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေပြန်ခြင်းပင်။

ပယင်းခင်သည် မသိစိတ်နှင့်လိပ်ပြာလွင်္ဂနေသူပင်လား။

ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကြောင့်မဟုတ်ပဲ... အိပ်မက်မက်ရင်းလိပ်ပြာလွင်္ဂသွားရာမှ ဝိညာဉ်လောကတွင် သီးခြားလိပ်ပြာကိုယ်က ကျင်လည်ကျက်စားနေခြင်းမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ လိပ်ပြာလွင်္ဂနေစဉ်တွင် မူရင်းဘဝကိုမမှတ်မိသလို၊ သာမန်လူပယင်းခင်အဖြစ်နေထိုင်စဉ်မှာလည်း လိပ်ပြာလွင်္ဂဘဝကိုမေ့နေခြင်းမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်။

သိစိဖြင့် ပယင်းခင်အဖြစ်တစ်ဘဝ၊ မသိစိတ်ဖြင့် လိပ်ပြာနယ်တွင်တစ်ဘဝကျင်လည်သော ထူးခြားသည်မိန်းကလေးမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အိပ်မက်မက်ပြီး... အိပ်ရင်းထလမ်းလျှောက်သည့်လူများတွင် ထိုအဖြစ်မျိုးကြုံရလေ့ရှိပါသည်။ အိပ်မက်မှ

ဆောင်းလှလင်

.....
လန်နိုးလာသည်အခါ ဘာမှမမှတ်မိတော့သောဝေဒနာသည်
တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ပယင်းခင်သည်လည်း ဝိညာဉ်တစ်ခုထဲက ဘဝနှစ်
မျိုးတွင် ကျင်လည်နေသောမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
လိမ့်မည်။ သာမန်လူအဖြစ်တစ်ဘဝ၊ အိပ်မက်ဘုံသားအဖြစ်
တစ်ဘဝ။

ကိုဘလှမော်က ရင်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်
သည်။

သူထင်မြင်သလိုမှန်ခဲ့လျှင်... ပယင်းခင်အကြောင်း
ကို ဝေဖြိုးသော်သိအောင်ဖွင့်ပြောသင့်ပါသလား၊ ဝေခွဲမရ
ပေ။

တစ်ဖက်ကလည်း... သူသည် ပယင်းခင်ကို စွဲစွဲ
လန်းလန်းချစ်နေမိပြန်သည်။

သူကတော့...လူ့ဘဝမှာလည်း ဝေဖြိုးသော်ရှိနေပြီး
ဖြစ်၍ ပယင်းခင်၏အချစ်ကိုမရနိုင်၊လိပ်ပြာလောကမှာလည်း
ပယင်းခင်မှာချစ်သူရှိနေပြီးဖြစ်၍ သူ့အချစ်ကိုလက်မခံ။ သူ
သည်အချစ်ရေးမှာ အဖက်ဖက်က ကံဆိုးသူပင်ဖြစ်တော့၏။

သူ၏စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲမှ ရတနာသိုက်မှာလမ်း
စပျောက်ခဲ့ပြီ။ အချစ်ရေးမှာလည်း အရှုံးပေးရဦးမည်ဆို
လျှင် သူလူတစ်ယောက်အဖြစ်ရှင်သန်နေဖို့ပင်မကောင်း
တော့။

ပယင်းခင်ကို သူ့လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ လူ့
လောကမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိညာဉ်လောကမှာဖြစ်ဖြစ်... ပယင်းခင်
အချစ်ကို ရကိုရမှဖြစ်လိမ့်မည်။

•• •• ••

••

ဝေဖြိုးသော်သည် ရုံးမှပြန်အလာတွင်... ကိုဘလှ
မော်ကိုအိမ်မှာတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားသည်။ ယခင်နေ့
များက သည်အချိန်ဆို ကိုဘလှမော် ဆိုင်ကယ်ဖြင့်အပြင်
ထွက်လို့ကောင်းတုံးမဟုတ်လား။ မိုးချုပ်မှပြန်လာလေ့ရှိ
သည်။

“ ဒီနေ့ အစောကြီးပြန်ရောက်လို့ပါလားကိုဘလှ
မော် ”

ဝေဖြိုးသော်ကနှုတ်ဆက်ရင်း... နေ့ခင်းကကိုဘလှ
မော်တပည့်လေး ရန်ကုန်ကဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်းကိုပြော
ပြလိုက်သည်။

“ နေ့လည်က ကျွန်တော်ဟဲန်းဖုန်းထဲကို ဖုန်းဝင်
လာတယ်ကိုဘလှမော်၊ ရန်ကုန်က ခင်ဗျားတပည့်အောင်ဘု
စိန်တဲ ”

“ ဟေ-ဟုတ်လား ”

“ အဲဒါ- ညနေပြန်ဆက်ပေးဖို့မှာသွားတယ်၊ရော-
ကိုဘလှမော်၊ ကျွန်တော်ဖုန်းနဲ့ပဲဆက်လိုက် ”

ဝေဖြိုးသော်က သူ့ကိုယ်ပိုင် လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို
လက်ဆွဲအိပ်ထဲမှထုတ်ကာ ကိုဘလှမော်ကိုကမ်းပေးလိုက်
သည်။

“ ကျေးဇူးပဲမောင်ဖြိုး ”

ဝေဖြိုးသော် အိမ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ ကိုဘလှမော်
ကရန်ကုန်ကိုဖုန်းခေါ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်း : လှလင်

ဝေဖြိုးသော်အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ကိုဘလှမော် တယ်လီဖုန်းပြောပြီးလေပြီ။

ကိုဘလှမော်က တယ်လီဖုန်းကို ဝေဖြိုးသော်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ ပွဲတစ်ပွဲလာဌားလို့ ကိုယ်တပည့်ကဖုန်းဆက်တာ မောင်ဖြိုး ”

“ ဪ... ”

“ ပွဲက ဒီမန္တလေးမှာပဲကွာ ကိုယ်လက်ခံခိုင်းလိုက် တယ် ”

“ မန္တလေးမှာ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတယ်အသစ်ဖွင့်ပွဲတဲ့၊ ရုပ်သေးတို့ မြန်မာအကတို့နဲ့တွဲပြီး ကိုယ်မျက်လှည့်ပွဲဖျော်ပြေရမှာ၊ နာရီ ဝက်စာပဲ ”

“ ခင်ဗျားအဖွဲ့သားတွေ မန္တလေးလိုက်လာရမှာ ပေါ့ ”

“ သုံးယောက်ပဲလိုက်လာဖို့မှာလိုက်တယ်၊ မိန်းက လေးတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်၊ ပွဲက နာရီ ဝက်စာပဲဆိုတော့ အကောင်းဆုံးပြကွက်တစ်ကွက်ပဲပြတော့ မယ်လေ ”

“ လုပ်စမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ကိုဘလှမော်မျက် လှည့်ပွဲ ခုမှကြည့်ဖူးရတော့မှာပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုကြည့်စေချင်တယ်မောင်ဖြိုး၊ မင်းအမျိုးသမီးကိုလည်း ဖိတ်လိုက်ပါလားကွာ ”

ပယင်းကိုပါဖိတ်ခိုင်းလိုက်၍ ဝေဖြိုးသော်စိတ်ထဲမှာ ခုကနဲဖြစ်သွားသေးသည်။ ကိုဘလှမော်ရှာနေတဲ့မိန်းကလေး အိမ်ဟာ... ယင်းတို့အိမ်နဲ့တူနေ၍ သူ့ရင်ထဲမှာဖြစ်နေသော သံသယကပြန်နိုးကြွလာသည်။

ဆောင်းလှလင်

“... အင်း- သူလည်းစိတ်ဝင်စားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့အတူတူလာကြည့်မှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရှာနေတဲ့မိန်းကလေးတွေပြီလား ”

ကိုဘလှမော်က ထိုကိစ္စကိုစိတ်မဝင်စားတော့သယောင်အမူအရာဖြင့် ကျွတ်-ကနဲစုတ်သတ်ရင်း...

“ မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ တော်ပါပြီ၊ ရှာမတွေ့လို့စိတ်ကုန်ပါပြီ။ သူ့မှာလည်းချစ်သူရှိနေပြီပဲ။ ဟိုတယ်ဖွင့်ပွဲမှာမျက်လှည့်ပြပြီးရင် ကိုယ်လဲရန်ကုန်ပြန်တော့မယ် ”

သူ့စကားကြောင့် ဝေဖြိုးသော်စိတ်အေးသွားရသည်။

ကိုဘလှမော်က ပယင်းကိစ္စမှာ ဝေဖြိုးသော်နှင့် ပတ်သက်လာစရာအကြောင်းများရှိပါ၍... ကြိုတင်ပြီးလမ်းစဖျောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟိုတယ်ပွဲက ဘယ်နေ့လဲဗျ ”

“ လဆန်းငါးရက်နေ့ဖွင့်ပွဲတဲ့။ နိုင်ငံခြားသားပရိသတ်ကိုဦးစားပေးပြီးဖိတ်ထားတယ်ပြောတယ်။ မင်းနဲ့မင်းအမျိုးသမီးက ကိုယ်ရဲ့ဗွီအိုင်ပီညွှန်သည်ပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ရဲ့ အကောင်းဆုံးပြကွက် မှော်ဝင်ပန်းချီကား ဆိုတဲ့ပြကွက်နဲ့ဖျော်ဖြေမယ်မောင်ဖြိုး ”

“ မှော်ဝင်ပန်းချီကား ”

•• •• ••

••

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ၊ မဒရပ်မြို့ ။

ညသန်းခေါင်ယံအချိန်၊

မဒရပ်မြို့စွန်တစ်နေရာရှိ မစ္စတာအာမက်၏ခြံကျယ်
ကြီးပတ်ဝန်းကျင်သည်... မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးပြီး၊ အဝေးပြေး
လမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့်... ကိုယ်ပိုင်လမ်းကလေးအတိုင်းချိုးဝင်
ရသည်မို့... သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာအထီး
တည်းရှိနေလေသည်။

ခြံအလည်တည်တည်ရှိသုံးထပ်တိုက်ကြီးမှာ... လျှပ်
စစ်မီးများပိတ်ထားသည်အတွက် မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေလေ
သည်။

ခြံကျယ်ကြီး၏ဒေါင်လေးဒေါင်မှ လုံခြုံရေးမျှော်စင်
လေးခုတွင်... တာဝန်ကျလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက သေနတ်
ကိုယ်စီဖြင့်စောင့်ကြပ်နေကြ၏။ မျှော်စင်ပေါ်မှလှမ်း၍ထိုး
လိုက်သော ဆုံလည်ဆလိုက်မီးရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တ
ခွင်ကို အလှည့်ကျမီးရောင်ထိုးပြလျှက်ရှိ၏။

ခြံထဲတွင်လွတ်ထားသော ဒိုဘာမင်ခွေးကြီး ၆-
ကောင်မှာ ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် ဟိုမှသည်မှလမ်းသလား
ရင်း သွားကြီးတွေပြဲ၍၊ လျှာကြီးတွေတစ်လစ်ထွက်ကာ...
တဟဲဟဲ-တဟင်းဟင်းဖြင့်မြည်သံပေးလျှက်ရှိသည်။

သုံးထပ်တိုက်ကြီး၏ဒေါင်လေးဒေါင်တွင် လက်နက်
ကိုင်လုံခြုံရေးများကင်းလှည့်စောင့်ကြပ်နေကြသေးသည်။
သုံးထပ်တိုက်ကြီး၏အမိုးပေါ်တွင်လည်း လက်နက်ကိုင်အ
စောင့်နှစ်ဦးရှိနေပြန်သေးသည်။

အစောင့်အကြပ်မျိုးစုံ ချထားသော သူဌေးကြီး
အာမက်၏ခြံအနီးဆီသို့... တစ်ကိုယ်လုံးမည်းနက်သော သား
ရေထည်များကိုအသားကပ်ဝတ်ဆင်ထားသည် လူတစ်ဦး တ
ဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာလျှက်ရှိသည်။

ဆောင် : လှလင်

ညလူသည် ပေါ့ပါး၍သွက်လက်သောခြေလှမ်းများ
ဖြင့် အသံထွက်စေပဲ သစ်ပင်များကိုအကာအကွယ်ယူရင်း
ခြံကြီးဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာကပ်လာလျက်ရှိသည်။

ခွေးတစ်ကောင်သည် နှာခေါင်းကိုရှုံ့ပွ-ရှုံ့ပွလုပ်
ရင်း လူနံ့ရသည်အတွက် ခြံစည်းရိုးဖက်သို့သံသယဖြင့်
လှည့်ကြည့်မာန်ဖီလိုက်သည်။ ညလူသည် လျင်မြန်စွာပင်
သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ပေါ့ပါးစွာခိုတက်သွားလေသည်။

ညလူက သူ၏ဘောင်းဘီအိပ်ထဲမှ ခပ်လုံးလုံးအရာ
များကိုယူကာ အုတ်ခြံစည်းရိုးအတွင်းဖက်ဆီသို့လွှဲပစ်လိုက်
သည်။ ဆလိုက်မီး အခြားဖက်သို့ထိုးနေစဉ်အချိန်ကိုက်ကာ
သစ်ရွက်များကိုအကာအကွယ်ယူရင်း ခြံစည်းရိုးတလျှောက်
ဇိမ်ပြေနပြေတစ်ခုချင်းလှမ်း၍ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအရာများမှာ အထူးစီမံထားသောအစာများဖြစ်၍
ခွေးများကိုဆွဲဆောင်နိုင်ရန် ဖော်စပ်ထားသောအစာများဖြစ်
ပါသည်။ ဂေါ်လီလုံးလောက်သာအရွယ်ပြီး စားမိလျှင် ၅မိ
နစ်ခန့်အတွင်းမှာအိပ်ပျော်သွားစေသောအိပ်ဆေးများ ရော
နှောထားပါ၏။

ခွေးအချို့က အစာနံ့ကိုရသွားကာ အစာလုံးများကို
ဟပ်၍စားလိုက်သည်။

အစာလုံးမှာ သေးသည့်အတွက် တစ်ချက်ဟပ်ရုံနှင့်
ပါးစပ်ထဲရောက်သွားပြီး ဝါးရန်မလိုပဲပျော်ဝင်သွားရန်စီမံထား
သည့်အတွက် ခွေးအချို့အစာစားလိုက်သည်ကို အစောင့်
များမမြင်လိုက်ကြချေ။

အစာစားမိသောခွေးသုံးကောင်သည် ခဏချင်းပင်
ငိုက်မြည်းလာကာ ချောင်အကွယ်ရှိသည်နေရာသို့ မသိမသာ
ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ညလူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။
သူက နိုင်လွန်ကြိုးမျှင်မျှင်လေးဖြင့်ထိပ်တွင်ချည်
ထားသော သံချိတ်ကို

ဆောင် : လှလင်

အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ပစ်တင်လိုက်လေ သည်။ သံချိန်က
အုတ်တံတိုင်းထိပ်ကိုချိတ်မိသွား၏။

ညလူသည် သေးသွယ်သော်လည်းခိုင်ခန့်သောနိုင်
လွန်ကြိုးကိုအားပြုကာ အုတ်တံတိုင်းကိုခြေဖြင့်ထောက်၍
တံတိုင်းထိပ်ထိတက်သွားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆလိုက်မီးရောင်သည် သူ့ဂိုဏ်းဖက်
သို့လှည့်လာကာ စူးစူးဝါးဝါးထိုးလိုက်လေသည်။ ညလူက
ကြိုးကိုခိုကာ ခေါင်းကိုပု၍ကွယ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ အုတ်တံတိုင်းအပြင်ဖက်တွင်သာရှိသေးသည်မို့ အ
စောင့်များမြင်ကွင်းတွင် ညလူသည်မပေါ်လွင်ပဲရှိနေ၏။

ဆလိုက်မီး အခြားဖက်သို့ရွေ့လျားသွားသည်နှင့်
ညလူက အုတ်တံတိုင်းပေါ်ခေါင်းပြု၍ ခြံအတွင်းဖက်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်လာသော လုံခြုံရေးအ
စောင့်နှစ်ယောက်ဆုံမိအပြီး... ကျောခိုင်း၍ဆက်လျှောက်အ
သွားမှာ သူကအုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာခုန်ချလိုက်လေ
သည်။

အုတ်တံတိုင်းနှင့်ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် အခုနက
သူပစ်သွင်းထားသည့်အစာလုံးကိုစားမိထားသော ခွေးကြီးတ
ကောင်က အိပ်ဆေးတန်ခိုးဖြင့်အိပ်ပျော်နေလေသည်။ ခြံ
စည်းရိုးနှင့်တိုက်အိမ်ကြီးကြားမှာ ဘာအကာအရံမှမရှိပဲဟင်း
လင်းကြီးဖြစ်ပါ၏။ ဤအတိုင်းနေလျှင် သူ့ကိုထီးထီးကြီးမြင်
တွေ့သွားနိုင်သည်။

ညလူက လျင်မြန်စွာပင် ခွေးကြီးအနားသို့သွားကာ
ခွေးကြီးဘေးတွင်လှဲအိပ်ချလိုက်လေသည်။ ခွေးနက်ကြီးနှင့်
အနက်ရောင်ဝတ်လူသားမှာ မြေကြီးပေါ်တွင်အမှောင်ရိပ်ထဲ
၌ရောနှောသွားလေသည်။

ဆောင်း : လှလင်

မစ္စတာအာမက်သည် ကွန်ပျူတာမော်နီတာတွင်ပေါ်လာသည်ရှုခင်းများကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

ခြံအနံ့ကိုကွန်ယက်ဆက်သွယ်ထားသည် ကွန်ပျူတာမှတစ်ဆင့် သူ၏ခြံထဲသို့ညလူချည်းနင်းဝင်ရောက်လာပုံများကို အစအဆုံးမြင်နေရပါသည်။

အာမက်သည် သူ့အခန်းထဲမှတဖဝါးမခွာပဲ ခြံပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်ပျက်နေသည် အဖြစ်အပျက်များကို... ကွန်ပျူတာမှတစ်ဆင့်ကြည့်ရင်း ပိယိစ္စာချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည် သူ့ခိုး၏အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... သူ၏လုံခြုံရေးအစောင့်များကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

သူ့ခိုးညလူက ခွေးနှင့်အတူရော၍ မြေကြီးပေါ်လဲလျောင်းနေရာ ညလူရောက်နေကြောင်းကို အစောင့်များ မရိပ်မိကြချေ။

ခဏအကြာတွင် တစ်ဖက်ဒေါင်းမှ အစောင့်က ညလူရှိသည်ဖက်သို့လျှောက်လာသည်။ အစောင့်သည်အိပ်နေသောခွေးကိုအမြင်တွင် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခွေးနှင့်အတူရောနှောနေသော မဲပြောင်ပြောင်အရာကိုအမြင်တွင် အစောင့်ကအံ့ဩကာ အသံတစ်ချက်ထွက်သွားသည်။

အစောင့်သည် တစ်စုံတစ်ခုတုံ့ပြန်ရန်အချိန်မရလိုက်ပဲ ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲသို့ ညလူ၏ဦးခေါင်းနှင့်ပြင်းထန်စွာဝင်ဆောင်ခြင်းခံလိုက်ရလေသည်။

အွတ်-ကနဲ အသံတစ်ချက်မြည်ကာ အစောင့်လဲကျသွားလေသည်။

ညလူသည်... လျင်မြန်စွာပင် အစောင့်၏ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကိုချွတ်၊ လဲကျနေသောအစောင့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ခွေးကိုမတင်ကာ... ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်၊ အစောင့်၏ဦးထုပ်ကို

ဆောင်း : လှလင်

ယူဆောင်းပြီး သေနတ်ကိုပါယူ၍ ထိုနေရာမှာခပ်တည်တည် ရပ်နေလိုက်သည်။

ဆလိုက်မီးရောင်ရောက်လာသည်အချိန်တွင် သူက ဆလိုက်မီးကိုနောက်ကျောခိုင်းရပ်နေကာ ခွေးချင်းအစောင့်ကိုခြေကား၍ကွယ်ပေးထားလိုက်သည်။

တခဏသာဖြတ်သွားသော ဆလိုက်မီးရောင် အပျောက်တွင် သူ့ခြေလှမ်းများက တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ဦးတည် လိုက်လေသည်။

တိုက်အိမ်ဘေးအရောက်တွင် ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအစောင့်တစ်ဦးကို ဦးထုပ်ကိုခပ်ငိုက်ငိုက် ပြင်ဆောင်းလိုက်၏။

အစောင့်သည် သူ့ကိုလွန်သွားပြီးမှသံသယဝင်ကာ နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ ဘယ်လဲ ”

“ သေးပေါက် ”

သူကပါးစပ်ထဲတွေ့ရာပြန်ဖြေရင်း... တိုက်အိမ်ကြီး၏ပေါ်တီကိုအောက်ဆီသို့လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

“ ဟေ့လူ၊ အိမ်သာကဟိုဖက်မှာ၊ ဟင်-ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား... ”

အစောင့်စကားမဆုံးလိုက်၊ အခြေအနေမဟန်တော့၍ သူက အစောင့်ကိုပါးစပ်ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

မည်ကဲ့သို့လုပ်လိုက်သည်မသိ။ အစောင့်မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

သူက အစောင့်ကိုယ်ကို ချိုင်းမှမပြီး... တိုက်အိမ်၏ဒေါင်ချိုးအကွယ်တွင် ထိုင်ရက်အနေအထားဖြင့်မို့ပေးထားလိုက်သည်။

“ တော်လောက်ပါပြီ ”

အသံနှင့်အတူ... သူ့ဂိုရာသို့ စူးဝါးသောမီးရောင်တခုထိုးကျလာသည်။

ဆောင်းလှလင်

..... သူက မျက်စိကျိန်းသွားကာ မျက်နှာရှေ့သို့လက်ဖြင့် ကာလိုက်၏။

မီးဖြင့်လှမ်းထိုး၍ သူ့ဆီလျှောက်လာသူက တိုက် ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး မစွတာအာမက်ကိုယ်တိုင်ပင်တည်း။

အာမက်ကြီးက သူ့ခိုးကိုလက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူ့ခိုးက သူ၏ညာလက်ဖြင့်ပြန်၍ လက်ချင်းဆုပ် ကိုင်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ မင်းကိုချီးကျူးပါတယ် ”

အာမက်ကပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ လက်ခုပ်သံတဖျောင်းဖျောင်းထွက်လာ သည်။ လက်ခုပ်တီးရင်းထွက်လာသူမှာ အာမက်၏ကိုယ်ရေး အတွင်းရေးမှူးသက်တော်စောင့်ဖြစ်သူ ဗာသီးဖြစ်လေသည်။

“ ကျွန်တော်လူကို သဘောကျရဲ့လားဆရာ ”

ဗာသီးက အာမက်ကိုမေးလိုက်သည်။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲအသံများကြောင့် အစောင့်အားလုံး သူတို့အနားရောက်လာကြလေသည်။

လုံခြုံရေးအစောင့်များသည် အိမ်ထဲသို့ရောက်နေ သောလူစိမ်းချင်အတူ သူဌေးကိုယ်တိုင်နှင့်သူဌေး၏သက် တော်စောင့်ကိုပါတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်

အာမက်ကြီးက အစောင့်များကိုစူးရှသောမျက်လုံး များဖြင့်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ မင်းတို့ ဘာအသုံးကျသလဲ၊ ဒီမှာ လူစိမ်းကအိမ် ထဲအထိရောက်နေပြီ၊ မင်းတို့ဘာသိလဲ ”

အစောင့်များမှာ လူစိမ်းကိုမှင်သက်စွာကြည့်ရင်း... ကြောက်စိတ်ဖြင့်ဒူးချင်းရိုက်နေကြလေသည်။ သူဌေးအာမက် ၏ အပြစ်ပေးခြင်းခံရပေတော့မည်။ အသေးငယ်ဆုံးပြစ် ဒါဏ်က အလုပ်မှထုတ်ပစ်ခြင်း။

“ ခွေးကောင်တွေ၊ မင်းတို့-ပေါ်တက်-သွားရင် တောင်သိမှာမှုတ်ဖူး၊ သွား၊ ငါ့ရှေ့ကထွက်သွားကြစမ်း ”

ညလူသည် အာမက်ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးသည့်စာမေး
ပွဲကိုထူးချွန်စွာအောင်မြင်သွားလေပြီ။

အာမက်နှင့်ဗာသီးက ညလူကို အာမက်၏သီးသန့်
ဆွေးနွေးခန်းထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

“ ဒါ ကျွန်တော်ရှာဖွေထားတဲ့လူပါပဲဆရာ၊ ဖောက်
ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာလုပ်ငန်းအတွက် အသင့်
တော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါပဲ ”

ဗာသီးက ညလူကို အာမက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“ အိမ်ထဲရောက်တဲ့အထိဝင်လာနိုင်တဲ့ အရည်အ
ချင်းကိုတော့ သဘောကျသွားပြီ၊ ငါ့လုပ်ငန်းနဲ့အသင့်တော်
ဆုံးလို့ ဘာလို့ပြောနိုင်တာလဲ ”

“ သူဟာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ထိ မြန်မာနိုင်ငံ
မှာနေခဲ့ဖူးလို့ပါ။ မြန်မာပြည်မှာလည်းကျွမ်းကျင်တယ်၊ မြန်
မာစကားလည်းတတ်တယ်၊ မြန်မာနာမည်က မောင်တင်လို့
ခေါ်ပါတယ် ”

“ ဂွတ်၊ ဗဲရီးဂွတ်ဗာသီး၊ မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်၊
မင်းကိုဘောက်ဆူးပေးရဦးမယ် ”

ဗာသီးက အလုပ်ရှင်၏ချီးကျူးခံလိုက်ရ၍ ကြေနပ်
သွားလေသည်။

အာမက်က ညလူမောင်တင်ကိုကြည့်၍ တစ်ဆက်
တည်းပြောလိုက်သည်။

“ လုပ်ရမယ်အလုပ်က မြန်မာပြည်ထဲမှာရှိတဲ့
ရတနာမြေပုံတစ်ခုကို ရအောင်ယူပေးဖို့ပဲ ၊ လုပ်နိုင်ပါ့မ
လား ”

“ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်နဲ့သက်သေပြတတ်တဲ့လူ
တစ်ယောက်ပါ ”

ဆောင်းလှလင်

“ ကြိုက်သွားပြီ၊ လိုအပ်ရင် လူချင်းယှဉ်ပြိုင်ဖို့လို
ရင်လိုမယ်၊ တို့ပြိုင်ဖက်ဟာ နှယ်နှယ်ရရလူမဟုတ်ဖူး၊ စိတ်
ညှို့ပညာတွေ၊

မျက်လှည့်ပညာတွေတတ်တဲ့မှော်ပညာရှင်တစ် ယောက်ပဲ၊
နောက်ဆုံးကြားရတဲ့သတင်းအရ သူဟာအထက်
မြန်မာပြည်က မန္တလေးမှာရောက်နေတယ် ”

“ ရန်ကုန်ရော၊ မန္တလေးပါ ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်ပါ
တယ်ဆပ် ”

“ ကောင်းပြီ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအသေးစိတ်ဆွေးနွေးကြ
စို့ ”

•• •• ••

ဟိုတယ်ဖွင့်ပဲ့ည။

Evening in Mandalay အီးဗနင်းအင်မန္တလေး
ဟိုတယ်အား ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဘေး၌စီမံဆောက်လုပ်ထား

ဆောင် : လှလင်

လေသည်။ မြစ်၏ရှုခင်းကို အပေါ်စီးမှမြင်နိုင်ပြီး... နေဝင်
ချိန်အလှကိုခံစားနိုင်သော အနေအထားတွင် တည်ရှိပါ၏။
ဤဟိုတယ်တွင်တည်းခိုသူနိုင်ငံခြားသားများအား နေဝင်ချိန်
ရှုခင်းကို သီးခြားသွားရောက်ကြည့်ရှုရန်မလိုအောင် စီစဉ်
ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖွင့်ပွဲကို မြစ်ကမ်းနဖူးမြက်ခင်းပြင်တွင်စီစဉ်ထားပေ
သည်။

ဖျော်ဖြေရေးစင်မြင်က မြစ်ကိုဘေးစောင်းတိုက်အ
နေအထားတွင်ရှိနေသည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ရှိ ငါးယောက်စားပွဲဝိုင်းများတွင်
ထိုင်နေသည် ညော်ပရိုသတ်အများစုမှာ နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်
ပါသည်။ ဟိုတယ်တာဝန်ရှိသူများက မန္တလေးရှိအခြားဟို
တယ်များတွင် လတ်တလောတည်းခိုနေသည် နိုင်ငံခြားသား
များအားလုံးကို ဖိတ်ကြားထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဟိုတယ်ဈေးကွက်မှာ နိုင်ငံခြားခရီးသည်များကိုပစ်
မှတ်ထားသည်အတွက်... ဖွင့်ပွဲကို ကြော်ငြာအနေဖြင့်တပါ
တည်းဆွဲဆောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေဖြိုးသော်နှင့်ပယင်းတို့က နိုင်ငံခြားသားလင်မ
ယားစုံတွဲနှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးကျသည်စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူ
မိကြသည်။ အတူထိုင်သောစုံတွဲမှာ အီတလီလူမျိုးလင်မ
ယားဖြစ်နေသည်။

ညနေခင်းခြောက်နာရီခွဲတွင် ဖျော်ဖြေရေးအစီအ
စဉ်စတင်ပါ၏။

မြန်မာအကများဖြင့် ဦးဆုံးဖျော်ဖြေသည်။

ခလေးထုံးစံမတူသူများ၏ ရင်ထဲကို အလွယ်တကူ
ရောက်နိုင်သည် သွက်လက်မြူးကြွ၍ခံစားလွယ်သောအက
များဖြင့်ဖျော်ဖြေသွားပါသည်။

စစချင်း နတ်ကတော်ယိမ်း၊ ထို့နောက် ကရင်ဒုံး
ယိမ်း၊ သင်္ကြန်ယိမ်း၊ သန်းသန်းဆင့်၏ မလေးလက်ခတ်သံ
သီချင်းဖြင့်ယိမ်းတစ်ယိမ်း၊ ကိုအံ့ကြီး၏ စစ်ကိုင်းတောင် သီ

ဆောင်းလှလင်

ချင်းဖြင့်ယိမ်းတစ်ယိမ်း။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဦးရွှေရိုးဒေါ်
မိုးအကဖြင့်ဖျော်ဖြေပါသည်။

အစီအစဉ်ကြေငြာသူက ဦးရွှေရိုးအကပေါ်ပေါက်
လာပုံကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရှင်းပြသည်။ ဦးရွှေရိုးနှင့်တွဲ
ဖက်နိုင်ရန် ဒေါ်မိုးအကကိုထပ်မံတီထွင်ခဲ့ကြောင်းရှင်းပြကာ
အစီအစဉ်ကိုတင်ဆက်လေသည်။

ဦးရွှေရိုးအကမှာ ဦးရွှေရိုးတစ်ယောက်ထဲနှင့်ပင်
ရယ်ပြုံးဖွယ်ဖြစ်နေရာမှ... ဒေါ်မိုးကိုပါတွဲဖက်ပေးလိုက်သည်။
အခါ မြူးကြွ၍ရယ်စရာကောင်းသောကကွက်များကိုနိုင်ငံခြား
သားများ တဝါးဝါးပွဲကျမဆုံးရှိလေသည်။

အိတလီမကြီးက ဝေဖြိုးသော်နှင့်ပယင်းဖက်သို့
လှည့်၍-

“ မင်းတို့ဗမာတွေဟာ တော်တော်ပျော်တတ်တဲ့လူ
မျိုးပဲ ”

-ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ယောက်ျားကြီးကတော့-

“ ရွှေရိုးဟာ ဗမာချာလီချက်ပလင်ပဲ ”

-ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။

ဒုတိယပိုင်းအစီအစဉ်မှာ ရုပ်သေးအစီအစဉ်ဖြစ်
လေသည်။

ရုပ်သေးပွဲကို မန္တလေး၏ထိပ်တန်းရုပ်သေးပညာရှင်
ဒေါ်မမနိုင်နှင့်အဖွဲ့က ဖျော်ဖြေသွားပါသည်။ ဒေါ်မမနိုင်မှာ
ကိုယ်တိုင်အင်္ဂလိပ်စာဆရာမမို့ မြန်မာ့ရုပ်သေးအကြောင်းကို
အင်္ဂလိပ်လို ရေလည်စွာရှင်းပြသေးသည်။

ရုပ်သေးပွဲသည်လည်း ပရိသတ်ရင်ကိုခိုက်အောင်
ဖန်တီးသွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တတိယပိုင်းနှင့် နောက်ဆုံးအစီအစဉ်မှာ ဆရာ
ဒေဝိန္ဒ၏ မျက်လှည့်ပွဲအစီအစဉ်။

ဆောင်း : လှလင်

ဝေဖြိုးသော်သည် ကိုဘလှမော်အတွက်ရင်ခုန်သွား မိလေသည်။ စိုးရိမ်၍လည်းသွားသည်။ အရင်အစီအစဉ်နှစ် ခုမှာ ပရိသတ်ဩဘာသံလျှံနေအောင်ရလိုက်ခြင်းက နောက် ဆုံးဖျော်ဖြေရမည်သူအတွက် ရင်ထိတ်ဖွယ်ကောင်းလှလေ သည်။ ပထမအစီအစဉ်များကို မကျော်လွန်သည်တိုင် မမီရုံ နှင့်ပင် ကွဲပြီ။ အလွန်သတိထားရပါသည်။

ပြီးတော့... မြန်မာ့သဘင်အကနှင့်ကြီးဆွဲရုပ်သေး တို့မှာ မြန်မာတို့၏ကိုယ်ပိုင်အနုပညာပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ ကောင်းဖို့ပဲလိုသည်။ မျက်လှည့်ကတော့... အနုပညာလို့လဲ မဆိုသာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဖျော်ဖြေရေးပစ္စည်းလဲမဟုတ်။ တစ်ကမ္ဘာ လုံးနှင့်ပတ်သက်သော ဖျော့ဖြေပွဲတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ကိုဘ လှမော်သည် ကမ္ဘာ့အဆင့်မီမျက်လှည့်ပွဲများလို ဆွဲဆောင် မှုရှိအောင်ပြုနိုင်ပါမည်လား။ ပရိသတ်မှာ ကမ္ဘာပတ်နေသူ နိုင်ငံခြားသားကအများစုဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဝေဖြိုးသော်သည်ကိုဘ လှမော်အတွက် ကိုယ်စားရင်ခုန်နေမိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ဒေဝိန္ဒ၏ဖျော်ဖြေမှုကို နောက် ဆုံးမှာထားသည်ဆိုကတည်းက ပွဲစီစဉ်သူများက ကိုဘလှ မော်ကို ယုံကြည်လို့ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒေဝိန္ဒ၏မျက်လှည့်ပွဲအစီအစဉ်စတင်ပါလေပြီ။ ကတ္တီပါကားလိပ်အနီကြီးဂျေ့ကို ဆရာဒေဝိန္ဒထွက် လာသည်။

ကိုဘလှမော်သည် တိုက်ပုံအင်္ကျီအပြူရောင်နှင့် ရ ခိုင်ပုဆိုးအနီရောင်ကိုဝတ်ဆင်ထား၏။ မိတ်ကပ်အနည်းငယ် လူးထားသည်။ မြန်မာဆန်ဆန်နှင့်ယောက်ျားပီပီသသချော မောနေပါ၏။

ဆောင် : လှလင်

သူက စကားပြောခွက်တွေမှာရပ်လိုက်ကာ ပရိသတ် ကိုနှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်လေသည်။

“ မင်္ဂလာပါ ”

သည်တစ်ခွန်းသာမြန်မာလိုပြောပြီး ဆက်လက်၍ အင်္ဂလိပ်လိုပြောဆိုသွားလေသည်။ ကိုဘလှမော်၏ အင်္ဂလိပ် ဘာသာလေယူလေသိမ်းနှင့် စကားလုံးရွေးချယ်ပုံတို့မှာ အ တော်အဆင့်မြင့်နေ၍ ဝေဖြိုးသော်အထင်ကြီးသွားရလေ သည်။

ကိုဘလှမော်က မျက်လှည့်ပညာအကြောင်းကို နိဒါန်းချီးပြီး ပရိသတ်ကိုပြောပြနေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မျက်လှည့်ပညာများဂွေပဝေသဏီ ကပင်ထွန်းကားခဲ့ပုံ၊ သို့သော်- မျက်လှည့်ပညာရှင်အများစု မှာ ဆရာစားချန်၍ပညာကိုမဖြန့်ဝေသည်အပြင်- စုန်း ယောင်ယောင်၊ကဝေယောင်ယောင် လူထုကိုထင်မြင်စေ၍... ချိန်းချောက်လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့သောကြောင့် ပညာများ တိမ်ကောသွားရပုံ၊ ယခုအခါ... သူသည် မြန်မာ့ရှေးဟောင်း မျက်လှည့်၊လက်လှည့်ပညာများကိုရှာဖွေ၍ စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုနေကြောင်းနှင့် သူ့အားအဆင့်မြင့်မျက်လှည့်ပညာများ သင်ကြားပေးခဲ့သော အိန္ဒိယပစ္စလက်ဆရာကြီးနာယရန်း အားဂါရဝပြုပါကြောင်း ဆရာကျေးဇူးကိုထုတ်ဖော်ပြောကြား သွားခဲ့သည်။

“ ယနေ့ပွဲမှာ ကျွန်တော်ရဲ့နောက်ဆုံးတီထွင်ထား တဲ့ပြုကွက်တစ်ခုကိုဖော်ပြသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ ပြုကွက်အ မည်က မှော်ဝင်ပန်းချီကား လို့ခေါ်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာ... စမ်းချောင်းကလေးနဘေးမှာ ရေအိုးလေးနဲ့ရေခပ်နေတဲ့ မြန်မာတောသူလုံမပျိုလေးနဲ့ အစာရှာဖွဲ့စမ်းချောင်းထဲမှာရပ် စောင့်နေတဲ့ ဂျှင်းတစ်ကောင်ပုံပါတဲ့ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ကို ပရိသတ်များမြင်တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းချီကားကြီးဟာ ဘယ်လိုမှော်ဓာတ်တွေဝင်ပြီး ဘယ်လိုအသက်ဝင်လှုပ်ရှား လာတယ်ဆိုတာကို ကြည့်ကြပါစို့ခင်ဗျား ”

ကတ္တီပါကားလိပ်အနီကြီးက ပြည်းညှင်းစွာပွင့်သွားသည်။

စင်ပေါ်မှမြင်ကွင်းက နောက်ခံပိတ်ကားအဖြူတစ်ခုသာရှိသည်။

စင်၏ဘယ်ဖက်ဒေါင်မှနေ၍ လူငယ်နှစ်ယောက်က ပန်းချီကားချပ်ကြီးတစ်ခုကို တွန်း၍ယူလာလေသည်။ ပန်းချီကားကြီးမှာ အလျား၁၂ပေ၊အနံ၉ပေခန့်ရှိပြီး၊ ဇာတ်စင်နှင့်အပြည်မျှကြီးမားလှပါ၏။

ပန်းချီကားကို ရှေ့မှဆွဲလာသူမှာ... ကိုဘလှမော်၏ တပည့်လေးအောင်ဘုစိန်ဖြစ်ပါသည်။ နေ့လည်ခင်းက သူ့အဖွဲ့သားသုံးယောက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးထား၍ အောင်ဘုစိန်ကိုဝေဖြိုးသော်သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုပွဲကို ကိုဘလှမော်ဦးဆောင်၍ အောင်ဘုစိန်ရယ်၊ မေစန္ဒီပျိုဆိုသည်မိန်းကလေးရယ်၊ တောက်ထိန်လင်းဆိုသည်လူငယ်လေးရယ်... လေးယောက်ထဲက ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ဘုစိန်တို့ တွန်းယူ၍ရွေ့လာသောပန်းချီကားထဲတွင်... စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုပုံကို ရှေ့ဖက်အကျဆုံး၌ရေးဆွဲထားလေသည်။ ထိုစမ်းချောင်းထဲသို့... ရေအိုးလေးကိုချကာ တင်ပလွဲထိုင်ရင်း ရေငုံ့ခပ်ဟန်ပြင်နေသော မိန်းမပျိုလေးပုံကိုရေးဆွဲထားလေသည်။ မိန်းမပျို၏ပုံမှာ ပကတိလူ၏အရွယ်အစားအတိုင်းရေးဆွဲထားပါ၏။

ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းမပျိုပုံမှာ... နေ့လည်ကသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးထားသည် တစ်ဦးတည်းသောအဖွဲ့ဝင်မိန်းကလေးဖြစ်သည် မေစန္ဒီပျို၏ပုံဖြစ်နေတာတွေ့ရလေသည်။

စမ်းချောင်း၏အစပ်တွင် ခြေတစ်ဖက်ထောက်၍ ရပ်နေသောဗျိုင်းတစ်ကောင်၏ပုံကိုပါရေးဆွဲထားသည်ကိုတွေ့ရပါ၏။ နောက်ခံရှုခင်းကတော့ အပြာရောင်ကောင်းကင်

ဆောင်း : လှလင်

..... တွင် တိမ်ဖြူများရွေ့လျားနေပုံဖြစ်သည်။ ညနေခင်းရှုခင်း အဖြစ် အရောင်ခပ်ပြေပြေရေးဆွဲထားပါ၏။

အောင်ဘုစိန်တို့က ပန်းချီကားကြီးကို စင်၏အ လည်တည်တည်လောက်တွင်နေရာချလိုက်သည်။

အောင်ဘုစိန်သည် စကားပြောမိုက်ခွက်ရှေ့သို့ထွက် လာကာ ပရိသတ်ကို စကားပြောလိုက်သည်။

“ ရွှေပွဲလာပရိသတ်များခင်ဗျား၊ ပရိသတ်များမြင် တွေ့ရတဲ့အတိုင်း ညနေနေဝင်ဆည်းဆာမှာ ရေခပ်လာတဲ့ လုံမပျိုလေးနဲ့ စမ်းချောင်းထဲမှာအစာကောက်ဖို့ ငါးစောင် နေတဲ့ဗျိုင်းကလေးတစ်ကောင်ကို ပန်းချီကားထဲမှာတွေ့ရမှာ ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒါဟာ ပန်းချီကားအစစ်ပါ။ လက် ရာမြောက်တဲ့ပန်းချီကားစစ်စစ်တစ်ချပ်ပါ။ ပန်းချီကားတစ်ချပ် သာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်လက်တွေ့ပြပါမယ်ခင်ဗျား ”

အောင်ဘုစိန်က ဗမာလိုပြောပြီး... နိုင်ငံခြားသား ပရိသတ်အတွက်ရည်ရွယ်ကာ အင်္ဂလိပ်လိုအတိုချုပ်ပြော လိုက်သည်။

“ It’s real painting , Look ! ”

အောင်ဘုစိန်နှင့်တောက်ထိန်လင်းက ပန်းချီကား ကြီးကိုမကာ ဆုံလည်လှည့်၍ပြလိုက်သည်။ ပန်းချီကား နောက်တွင် အံ့ဝှက်များ ၊ ပုန်းခိုနေသောလူများမပါကြောင်း သိသာအောင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပန်းချီကားမှာ ပတ္တမြားကိုသစ်သားဘောင်တွင်ကျက် ၍ ရေးဆွဲထားသောသာမန်ပန်းချီကားသာဖြစ်ကြောင်း ပရိ သတ်အားလုံးမြင်တွေ့ကြရလေသည်။

ပန်းချီကားကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ ရှေ့ရော၊နောက်ရော ပြကာ နဂိုအတိုင်းနေရာတကျပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ ဟောဒီပန်းချီကားကြီးကိုအသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ အောင် ဖန်တီးပြမယ်သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မျက်လှည့် ဆရာအကျော်အမော် ဆရာကြီးဒေဝိနွဲ့ပဲဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ဆောင်းလှလင်

..... ဆိုင်းအဖွဲ့က ဘင်သံကိုကျယ်လောင်စွာတီးပေး
လိုက်သည်။

စင်၏ဘယ်ဖက်ဒေါင့်မှ ဆရာကြီးဒေဝိန္ဒထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ဒေဝိန္ဒသည်မိတ်ဆက်စကားပြောစဉ်က မြန်မာဝတ်
စုံနှင့်မဟုတ်တော့ပေ။ အနီရောင်အသားကပ်ပိုးဘောင်းဘီ
နှင့်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ အသားကပ်ဝတ်စုံဖြစ်၍ သူ
၏ယောက်ျားပီသသော အဖုအထစ်အချိုးအစားတို့က ကြား
ရွားစွာပေါ်လွင်နေလေသည်။ အနီရောင်ဝတ်စုံအပေါ်တွင်မှ
မြေဖျားအထိရှည်လျားသော ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ရင်ပတ်ဟ၍
ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ လက်ထဲတွင်နှင့်တံကဲ့သို့တုတ်တစ်
ချောင်းကိုကိုင်ထားသည်။

ဘင်သံနှင့်ယကွင်းသံက စည်းချက်ညီစွာနှင့် ျယ်
လောင်စွာထွက်ပေါ်နေ၏။

အောင်ဘုစိန်က ဆရာဒေဝိန္ဒရှေ့သို့သွားကာ ရို
သေစွာဦးညွှတ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ ဆရာခင်ဗျား၊ ပန်းချီကားထဲကလုံမလေးနဲ့ဗျိုင်း
ကလေးတို့ဟာ ဒီအတိုင်းပုံသေသရုပ်ပြနေရလို့ ညှောင်းညှာ
နေကြပါပြီ၊ တိမ်တိုက်တွေကလည်း လေထဲမှာလွင့်မောက်
ခုန်ချင်နေပါပြီ၊ သူတို့ကို ညှောင်းအညှာဆန့်နိုင်အောင်
ခေတ္တခဏမျှ အသက်ဝင်အောင်ဖန်တီးပေးပါခင်ဗျား ”

ဒေဝိန္ဒက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍-

“ အိမ်း- အိမ်း- ”

ဒေဝိန္ဒက ပန်းချီကားရှေ့တွင်ရပ်ကာ နှင်တံဖြင့်
ညွှန်ရင်း နှုတ်မှတုတ်တုတ်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ အပ်ချလောင်း... အပ်ချလောင်း... ... + + +
- - - x x x * * * % % % ”

ဘာတွေမှန်းမသိ၊ အတော်ကြာရွတ်နေ၏။

“ အပ်ချလောင်း... အပ်ချလောင်း... ”

ဆောင်း : လှလင်

အပ်ချလောင်းဆိုတာလဲ ဘာအဓိပ္ပါယ်၊ဘာ ဘာသာ စကားလဲမသိ။ မျက်လှည့်ဆရာတိုင်းရွတ်နေကျ အာလုပ်သံ ဖြစ်သည်။

“ အပ်ချလောင်း... ”

ဒေဝိန္ဒက ပန်းချီကားရှေ့မှအနည်းငယ်ခွာကာ ဝတ် ရုံဘေးအိပ်ထဲမှ အရာအချို့ကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုအရာ များနှင့်ပန်းချီကားကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်အခါ...

မီးခိုးလုံးများလျှံတက်လာကာ စင်တစ်ခုလုံးမီးခိုးများ ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

မီးခိုးများလွင်ပျယ်သွားသည်အခါ...

ပန်းချီကားကြီးပြန်ပေါ်လာသည်။ ပန်းချီကားသည် ယခင်ကအတိုင်းပင်။ ဘာမှမပြောင်းလဲသေး။

သို့သော်... ဒေဝိန္ဒကအမိန့်ပေးလိုက်သည်အခါ တွင်ကား...

“ ဆင်းခဲလော့ ၊ ဆင်းခဲလော့ ၊ အပြင်ထွက်ခဲ လော့ ”

ပန်းချီကားထဲမှမိန်းကလေးက ထိုင်နေရာမှထရပ် လိုက်သည်။ ပကတိလူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပေပြီ။

ဗျိုင်းသည် အတောင်ကိုတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ခတ်လိုက် လေသည်။

တိမ်တိုက်များသည် ဘယ်မှညာသို့ရွေလျားကာပန်း ချီကားဘောင်ထဲမှထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးက ရေအိုးလေးကိုပိုက်ကာ ပန်းချီကား ဘောင်ထဲမှထွက်၍ ဇာတ်စင်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ဆင်းလိုက် သည်။

“ အိုး ”

“ ဟင် ”

“ ဟာ ”

ဆောင်းလှလင်

ပရိသတ်ထဲမှ အာမေဇိုင်သံများလျှို့ထွက်လာလေသည်။

လက်ခုပ်သံများလည်း တဖျောင်းဖျောင်းထွက်လာ၏။ ဗျိုင်းသည်အတောင်ခတ်၍ပျံဝဲကာ ဇာတ်စင်အပြင် အထိပျံသန်းသွားသည်။ ဗျိုင်းကလေးက ပွဲခင်းတဝိုက်တွင် မိုးကောင်းကင်မှ တစ်ပတ်ပတ်၍ပျံသန်းပြလိုက်ရာ... ဧည့်သည်များသည် ဗျိုင်းနောက်သို့လည်၍ လိုက်ကြည့်မိရတော့သည်။

ဗျိုင်းကလေးသည် အလည်နားရှိစားပွဲတစ်လုံးပေါ် ထိုးဆင်း၍ နားလိုက်လေသည်။

“ Oh! God . This is a real bird ”

ထိုစားပွဲရှိ အင်္ဂလိပ်မကြီးက “ အလိုတော်၊ ငှက်အစစ်ကြီးပါလား ”-ဟု အလန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ ဟဲ့- ကောင်မလေး ”

အောင်ဘုစိန်က မိုက်ခွက်နားကပ်၍အော်လိုက်ရာ ပရိသတ်များအာရုံက စင်ပေါ်ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

“ ဟဲ့- ကောင်မလေး ”

“ ဘာတုန်းတော့ ”

“ နင် လူအစစ်ပါနော် ”

“ အို- ရှင်မမြင်ဘူးလား၊ လူမှ လူအစစ်ရှင်၊ ကြည့်ပါလား ”

“ ပန်းချီကားထဲကထွက်လာတဲ့လူဆိုတော့ နင် ကိုယ်လုံးကြီးက ချပ်ပြားကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့နော် ”

“ အို- ဘဲနဲ့ချပ်ပြားရမှာလဲ၊ ဟော-ကြည့်- မော်ဒယ်တွေထက်တောင်လှသေးတယ် ”

မိန်းကလေးက ရေအိုးလေးကို ခါးတွင်ထစ်၍တင်ကာ ကိုယ်လုံးကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်သည်။ တီးလုံးကနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသောသံစဉ်တစ်ခုကိုတီးပေးလိုက်ရာ မိန်းက

ဆောင် : လှလင်

..... လေးကသံစဉ်အတိုင်း ကိုယ်လုံးလေးကိုလှည့်ပတ်ပြလိုက် ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ ဟယ်- နင့်ကိုယ်လုံးက ချပ်ပြားကြီးမဟုတ်တာ တော့တွေ့ပါပြီ၊ နင်လူအစစ်ပါနော် ”

“ လူအစစ်ပေါ့တော် ”

“ ဒါဆို အဝတ်အစားတွေဖုံးထားတဲ့အောက်မှာ တကယ်လူ့အသားအရေတွေရှိတယ်ပေါ့ ”

“ ရှိတာပေါ့ရှင် ”

“ ငါမယုံဘူးဟယ်၊ ကိုင်ကြည့်ရမှယုံမယ် ”

မိန်းကလေးက ရေအိုးထဲမှရေများဖြင့် အောင်ဘု စိန်ကိုလောင်းချလိုက်သည်။ အောင်ဘုစိန်တစ်ကိုယ်လုံးရွဲရွဲစို သွားလေ၏။

ပရိသတ်ထဲမှ ရယ်မောသံများထွက်လာလေသည်။

အောင်ဘုစိန်က လူရွှင်တော်အဖြစ်အသုံးခံရင်း ... မိန်းမပျိုနှင့်ဗျိုင်းသတ္တဝါမှာ စက်ရုပ်များမဟုတ်ကြောင်း သက်သေထူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကဲ- ကဲ- ကျွန်မလည်းအညောင်းပြေပြီ၊ ပန်းချီ ကားထဲကိုပြန်တော့မယ် ”

“ နေပါဦးဟယ်၊ ငါ နင်နဲ့မခွဲခိုင်သေးလို့ပါ ”

“ အို- ရှင်တို့လူတွေလိုနေရတာ အဘိဇ္ဇာများ တယ်၊ အခုတောင် ကျွန်မကိုယ်ထဲကို လောဘ၊ဒေါသစိတ် တွေဝင်လာသလိုလိုဖြစ်နေပြီရှင်၊ ပန်းချီကားထဲမှာအေးအေး ချမ်းချမ်းနေရတာကောင်းပါတယ်၊ ပြန်တော့မယ်ရှင် ”

“ ပြန်ချင်ရင် နင့်ကိုအသက်ဝင်အောင်လုပ်ထားတဲ့ မှော်ဆရာကြီးကိုပြောပေတော့ ”

မိန်းကလေးက စင်ဒေါင်တွင်လက်ပိုက်၍ ဟန်ပါပါ ရပ်နေသော ဆရာကြီးဒေဝိန္ဒရေ့သို့သွား၍ပြောလိုက်သည်။

“ ဆရာကြီးရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ကျွန်မအဖော်ဗျိုင်းလေး ကို ပန်ချီကားထဲပြန်ပို့ပေးပါတော့ရှင် ”

ဆောင်းလှလင်

“အိမ်း- အိမ်း- အိမ်း- ”

ဒေဝိန္ဒက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သဘော တူဟန်ပြလိုက်သည်။

“ အပ်ချလောင်း- အပ်ချလောင်း- ပြန်ပေလော့၊ ပြန်ပေလော့- ကိုယ်နေရာကိုယ်ပြန်ပေလော့ ”

ဒေဝိန္ဒကအရင်အတိုင်းပင် အိပ်ထဲမှအလုံးလေးများ ကိုထုတ်ယူကာ ပန်းချီကားဆီပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ မီးခိုးလုံး များ စင်တစ်ခုလုံးဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်၏စားပွဲပေါ်တွင်နားနေသော ဗျိုင်း ကလေးသည် စင်ဆီသို့ထပြန်သွားကာ မီးခိုးလုံးကြားထဲဝင် သွားလေသည်။

ခဏအကြာ...

မီးခိုးများလွင့်ပျယ်သွားချိန်မှာတော့...

ပန်းချီကားကြီးသည် နဂိုအတိုင်း သူ့နေရာနှင့်သူ့ ဂိုဏ်းကို တွေ့လိုက်ကြရတော့၏။ မိန်းမပျိုကလေးရေခပ် ရန် အိုးကလေးကိုပြင်လျှက် ၊ ဗျိုင်းကလေး ခြေတစ်ဖက် ထောက်ရပ်လျှက် ၊ မိုးတိမ်များလည်း သူ့နေရာသူပြန် ရောက်နေပေပြီ။

လက်ခုပ်သံများ မစဲနိုင်အောင်ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

“ အမလေး၊ သွားပါပြီ၊ သွားပါပြီ၊ ခုတော့- အရပ်ပြန်ဖြစ်သွားပါရောလားအချစ်လေးရဲ့၊ တကယ်အရပ် ရောဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုင်ကြည့်ဦးမှ ”

အောင်ဘုစိန်က ဟာသဆန်ဆန်ငိုချင်းချရင်း ပိတ် ကားပေါ်မှမိန်းကလေးပုံကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပိတ်ကားကို ပွတ်သပ်ပြသည်။

“ အမလေး၊ တကယ်ပန်းချီကားပြန်ဖြစ်သွားပါ ရောလားဗျ၊ ဟာ-ဟာ ”

အောင်ဘုစိန်၏ ငိုချင်းချသံနှင့်အတူ ကတ္တီပါကား လိပ်ကြီးမှာ တရွေရွေပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

ဆောင် : လှလင်

လက်ခုပ်သံများ ဆူညံစွာထွက်လာပြန်လေ၏။

ပြကွက်ကို မျက်လှည့်ပြကွက်မှန်းလည်းသိသည်။ မျက်လှည့်ဖြစ်၍ နောက်ကွယ်တွင်လုပ်ကြံပြင်ဆင်ထားသော ဆင်ကွက်များရှိမှန်းလည်းသိသည်။ သို့သော်... မည်ကဲ့သို့ လှည့်စားလိုက်သည်ကိုမသိအောင် ပိယိစွာပြသနိုင်ခြင်းအပေါ် ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ဩဘာပေးကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တနည်းအားဖြင့်... ပိယိစွာအလိမ်ခံလိုက်ရခြင်းအပေါ် ပီတိဖြစ်ရသော ထူးဆန်းသည်ခံစားချက်တစ်ခုပေတည်း။

ကိုဘလှမော်တို့အဖွဲ့သားလေးယောက်က ကတ္တီပါကားလိပ်ဂျေ့သို့ တန်းစီထွက်လာကြသည်။ ဒေဝိန္ဒ၊မေစန္ဒီပျို၊ တောက်ထိန်လင်းနှင့်အောင်ဘုစိန်။

လေးယောက်လုံးက ပရိသတ်ကိုဦးညွှတ်ဂါရဝပြုကာ နှုတ်မှ တပြိုင်တည်းပြောလိုက်ကြသည်။

“ အားပေးမှုကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်/ခင်ဗျား ”

လက်ခုပ်သံများ တဖန်ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

ဝေဖြိုးသော်လည်း အားရစွာလက်ခုပ်တီးလိုက်၏။ သူ၏စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ပြေလျော့ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။ သည်ပွဲမှာ ကိုဘလှမော်သရဖူဆောင်းလိုက်နိုင်ပေပြီ။

ပယင်းက အများနှင့်ရော၍လက်ခုပ်တီးအားပေးကာ ဝေဖြိုးသော်ဖက်လှည့်၍ပြောလိုက်၏။

“ မောင်လူကြီးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ”

“ မဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းတာပါ။တော်တာပါပယင်းရဲ့ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ၊ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ မောင်တို့ သူ့ကိုသွားနှုတ်ဆက်ရအောင်၊ ပြီးရင်... ပြန်ကြစို့လေ ”

•• •• ••

••

စင်နောက်တွင်... ကိုဘလှမော်အနား၌ လူများဝိုင်း
အုံနေကြလေသည်။ ဒေဝိန္ဒကိုဝိုင်း၍ချီမွန်းစကားပြောနေသူ၊
အမှတ်တရလက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းနေသူများမှာ နိုင်ငံခြားသား
အများစုဖြစ်နေ၏။

ဝေဖြိုးသော်နှင့်ပယင်းက ကိုဘလှမော် အနားသို့
ချက်ချင်းမကပ်နိုင်သေးပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်စောင့်နေရ
သည်။

ကိုဘလှမော်က
သူတို့စုံတွဲကိုလှမ်းမြင်သွားကာလက် မြောက်ပြသည်။

“ မောင်ဖြိုး၊ ပြန်တော့မလားကွ ”

ဝေဖြိုးသော်ကို လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း
ကိုဘလှမော်မျက်လုံးများက ပယင်းဆီမှာသာ။

ကိုဘလှမော်က သူတို့စုံတွဲရှိရာသို့လျှောက်လာလေ
သည်။

ဝေဖြိုးသော်က ပယင်းကို ကိုဘလှမော်နှင့်မိတ်
ဆက်ပေးလိုက်ရ၏။

“ ပယင်း၊ ဆရာဒေဝိန္ဒက မောင်အိမ်မှာတည်းနေ
တဲ့ကိုဘလှမော်ပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ပယင်းက ဦးခေါင်းညွတ်ပြုပြီးအသိအမှတ်ပြုသည်။

“ ကိုဘလှမော် ၊ ဒါ ကျွန်တော်အမျိုးသမီးပယင်း
ခင်ပါ ”

ကိုဘလှမော်က လက်ကမ်းလိုက်သည်။ ပယင်းမလွဲ
သာပဲ လက်ချင်းဆုပ်နှုတ်ဆက်လိုက်ရ၏။

ဆောင်းလှလင်

“ ခုမှပဲဆုံရတော့တယ် ၊ မပယင်းခင်နဲ့ ”

ကိုဘလှမော်က အဓိပ္ပါယ်ပါစွာပြောလိုက်လေသည်။

ပယင်း၏အမူအရာကပြောင်းလဲမသွားသည့်အတွက် အံ့ဩသွားရသည်။ လိပ်ပြာနယ်မှာဆုံခဲ့ဘူးတာကို တကယ်မမှတ်မိတာလား၊ န်ဆောင်နေတာလား၊ ဝေခွဲရခက်လှသည်။

“ ခင်ဗျား တစ်ခါတည်း အိမ်ပြန်လိုက်မလား ကိုဘလှမော် ”

“ ကိုယ်ဒီည၊ ဒီမှာပဲ အဖွဲ့သားတွေနဲ့အိပ်လိုက်တော့မယ်၊ မနက်ဖန်ညနေမှ ပြန်ခဲ့မယ်မောင်ဖြိုး ”

“ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ပြန်တော့မယ် ”

“ ပြန်ပါဦးမယ်ရှင် ”

ပယင်းက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ ဂွတ်နိုက်၊ မပယင်းခင် ”

ပယင်းခင်အိမ်ကိုလိုက်ပို့သော အပြန်လမ်းတွင်... ပယင်းက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့်စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်။

“ ဒေဝိန္ဒရဲ့ပညာတွေကိုတော့လေးစားပါတယ်၊ ကိုဘလှမော်ဆိုတဲ့လူကြီးကိုတော့မကြိုက်ဖူး ”

“ ဟင် ”

ဝေဖြိုးသော်က ကားမောင်းနေရင်း ပယင်းဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ မျက်လှည့်ပညာတော့တော်ပါရဲ့၊ သူ့ရဲ့ကြည့်ပုံကြီးတွေကို ပယင်းမကြိုက်ဖူး ”

ဝေဖြိုးသော်ရင်တွင် ကိုဘလှမော်ပြောဘူးသော လိပ်ပြာလွင်မိန်းကလေးသံသယက ပြန်ဝင်လာပြန်လေ၏။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲပယင်း ”

“ ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့မပြောတတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုပယင်း ခင်လို့မရဘူး ”

ဆောင်းလှလင်

“ ပယင်း သူ့ကို အရင်ကတွေ့ဖူးသလားဟင် ”

ဝေဖြိုးသော်က သွေးတိုးစမ်း၍မေးလိုက်သည်။

“ ငဲ့အင်း ၊ သူ့မျက်လှည့်ပွဲတွေ မကြည့်ဖူးပါဘူး”

ပယင်းအဖြေက ရိုးရိုးသားသားအဖြေလား၊ သွယ်ဝိုက်ငြင်းဆိုသောအဖြေလားမသိပေ။

“ သူ မန္တလေးကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင် ၊ မောင်အိမ်မှာရောက်နေတာကြာပြီမှတ်လား ”

“ အဲ- အိမ်မက်ထဲက မိန်းကလေးကိုလာရှာတာ တဲ့ ”

ပယင်းက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်သည်။

“ ကြောင်လိုက်တာနော်၊ သူ့ပုံက နော်မယ်မဟုတ်ဖူး ”

“ အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးကိုရှာလို့မတွေ့ပါဘူး တဲ့၊ သူမကြာခင်ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာပါ ”

“ အိပ်မက်ထဲကလူပါဆိုမှ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရှာလို့ တွေ့မှာလဲမောင်ရယ်၊ မောင်လူကြီးက အရူးကြီးထင်ပါရဲ့၊ ပညာတွေအတတ်လွန်ပြီးရူးနေတဲ့ ပညာတတ်အရူးမျိုးလေ”

ပယင်းထင်မြင်ချက်ကိုအံ့ဩစွာကြားနာလိုက်ရသည်။

ပယင်းတို့အိမ်နားရောက်လာ၍ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်တော့။ စကားစပြတ်သွားရလေသည်။

•• •• ••

••

ယနေ့နေ့လည်ခင်းတွင်... ရုံးကို အစ်ကိုနေမျိုး ဇော်ဆီက တယ်လီဖုန်းဝင်လာသည်။

ဆောင်းလှလင်

လာမည်အပတ်ထဲမှာ မန္တလေးသို့လာမည်အကြောင်းအကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်သည်။

“ ညီတို့မင်္ဂလာကိစ္စလည်း မိန်းကလေးဖက်နဲ့တစ်ခါတည်းပြောဆိုခဲ့မယ်ညီ၊ ပယင်းမိဘတွေကိုကြိုပြောထားပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါကိုကို ”

“ မမတို့လင်မယားလည်းပါမှာဆိုတော့ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့ကွာ ”

“ ဗျာ- မမတို့လည်းလိုက်လာမှာလား ”

အစ်မကြီးမေမျိုးမော်တို့လင်မယားပါပါလာမည်ဆို၍ ဝေဖြိုးသော်ဝမ်းသာသွား၏။ မိဘများမရှိတဲ့နောက်မှာ ဒီအစ်ကိုနဲ့အစ်မသာ သူ့အတွက်မိဘအရာထားအားကိုးခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

“ မမမျိုးက သူ့သားနှစ်ယောက်ကို မိတ္တီလာပြန်ရှင်ပြုပေးမှာကွာ၊ ပြီးရင်- မန္တလေးတက်ပြီး မင်းတို့စေ့စပ်ပွဲကို တစ်ခါထဲလိုက်လုပ်ပေးမှာ ”

“ ဪ- အဲ့လိုလား ”

မေမျိုးမော်ယောက်ျား ကိုသက်ကိုက မိတ္တီလာဇာတိဖြစ်သည်။ မေမျိုးမော်တို့က သားယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ထွန်းကားရာ အသက်၁၀နှစ်နှင့်၉-နှစ်အရွယ်များရှိနေကြပါပြီ။

တူလေးနှစ်ယောက်ကို သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်တွင်မိတ္တီလာမှာ ကိုရင်ဝတ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။

“ ကိုကိုက မန္တလေးကိုအရင်လာခဲ့မယ်၊ ပြီးမှ-ညီနဲ့အတူ မိတ္တီလာကို သွားကြတာပေါ့၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ကိုရင်ဝတ်ပေးပြီးမှ ပိတ်ရက်တစ်ရက်ရက်မှာ ညီတို့စေ့စပ်ပွဲလုပ်လိုက်လေ ”

ဆောင် : လှလင်

“ အဆင်ပြေတာပေါ့ကိုကို၊ ညီလည်းရုံးကလူကြီးတွေကိုပြောထားလိုက်ပါမယ်၊ ပယင်းမိဘတွေလည်းကြိုပြောထားမယ်၊ ကိုကိုဘယ်နေ့လောက်ရောက်မလဲ ”

“ စနေ၊တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ရက်ပေါ့ကွာ၊ ဘာနဲ့လာဖြစ်မယ်မသိသေးဘူး၊ လာရင်ညီကိုကြိုဖုန်းဆက်မယ်လေ ”

ကိုကိုလာမယ်အကြောင်းကို ပယင်းကိုခေါ်၍ပြောပြလိုက်သည်။

“ ကိုကိုနဲ့ မမကြီးတို့လင်မယားပါ ပါလာလိမ့်မယ်ပယင်း၊ စေ့စပ်ပွဲနဲ့လက်ထပ်ဖို့ရက်ရွေးဖို့တစ်ခါထဲလုပ်ကြတာပေါ့၊ ပယင်းအဖေနဲ့အမေကိုလည်း ကြိုပြောထားလိုက်ဦးနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါမောင် ”

ပယင်း မောင်အခန်းထဲကထွက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာမတင်မကျကြီးဖြစ်နေသည်။တကယ်တော့ ပယင်းနဲ့မောင်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မောင်ဖက်ကစီစဉ်နေတာတွေအတွက် ပယင်းဝမ်းသာဖို့ကောင်းပါသည်။

ဒါပေမယ့်...မေမေနဲ့ညကပဲ ဒီအကြောင်းဆွေးနွေးဖြစ်ရာ မေမေပြောထားသောစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပယင်းစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မေမေဒေါ်တင်တင်ကြီးက ပြောခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ထဲမှာ ၂-မင်္ဂလာမလုပ်ကောင်းဘူးတဲ့။

ဆိုလိုသည်မှာ... တစ်နှစ်အတွင်း မိသားစုတစ်ခုထဲ၌ မင်္ဂလာဆောင်နှစ်ခုမလုပ်ကောင်းဘူးဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

•• •• ••

••

သောကြာနေ့ညမှာ... ကိုဘလှမော်လိပ်ပြာလွင်ခဲ
သည်။

သည်တစ်ခေါက်တော့ လိပ်ပြာလွင်မိန်းကလေးနှင့်
ပတ်သက်၍ အပြီးအပြတ်ဖြေရှင်းတော့မည်ဟု သူကဆုံး
ဖြတ်ထားပါ၏။

လိပ်ပြာလွင်မိန်းကလေးမှာ ပယင်းခင်ဖြစ်ကြောင်း
သူအသေအချာသိခဲ့ရပြီ။ ပယင်းခင်ဟာ သာမန်လူအဖြစ်
တစ်ဘဝ၊ လိပ်ပြာနယ်မှာတစ်ဘဝ ဘာကြောင့်ကျင်လည်နေ
ရသလဲ။ ဝေဖြိုးသော်ဆိုတဲ့ချစ်သူရှိပါရက် လိပ်ပြာနယ်မှာ
ဘာကြောင့်ချစ်သူတစ်ယောက်ထပ်ထားရတာလဲ။ ဒါတွေကို
ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် သူလုပ်တော့မည်။

ကိုဘလှမော်၏လိပ်ပြာ ကောင်းကင်ထဲရောက်တော့
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးရှင်းနေ၏။ ပယင်းခင်၏လိပ်ပြာကို မ
တွေ့ရသေးပေ။

သူ၏ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် ကောင်းကင်ထဲဝယ်တည်
ငြိမ်စွာရပ်ရင်း... ပယင်းခင်အလာကိုစောင့်နေမိ၏။

ခဏကြာတော့... အောက်ဖက်မှတရွေ့ရွေ့တက်လာ
သည့် လိပ်ပြာဖြူဖြူတစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

သူကတိမ်မဲညိုတစ်အုပ်ထဲ တိုးဝင်ကိုယ်ရောင်
ဖျောက်ရင်း ချောင်းကြည့်နေခဲ့ရာ လိပ်ပြာရှင်မှာ ပယင်း
ခင်ဖြစ်နေတာတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ပယင်းခင်သည်ဟိုတယ်
ဖွင့်ပွဲညက ဝတ်စားခဲ့သည့်အတိုင်း ပြင်ဆင်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ သည်မိန်းကလေးဟာ ပယင်းခင်အစစ်ပဲဆို
တာ ပိုသေချာသွားလေသည်။

ကိုဘလှမော်က တိမ်မဲအုပ်ထဲမှထွက်ခဲ့ကာ ပယင်း
ခင်ရှိရာသို့ရွေ့လျားသွားလိုက်သည်။

“ ပယင်းခင် ”

ဆောင်းလှလင်

ချစ်သူလာရာလမ်းဖြစ်သည်။ တောင်ဖက်အရပ်ဆီ သို့မျှော်ကြည့်နေသောမိန်းကလေးသည် ကိုဘလှမော်ခေါ်သံ ကြောင့်လန့်သွားမိ၏။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမနှင့်မျှိုသောလိပ်ပြာတေလေကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ စိတ် ညစ်သွားလေသည်။

“ ပယင်းခင် ”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည်သွင်ပြင်များ ပေါ်လွင်သွား၏။

“ ဘာ- ဂျင်ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် ”

“ ပယင်းခင် ”

သူမက ခွက်ထိုးခွက်လန်ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။

“ မင်း ဘာရယ်တာလဲပယင်းခင် ”

မိန်းကလေးက ရယ်ဂျိန်ကိုသတ်ရင်းပြန်ပြောလိုက် ၏။

“ ကျွန်မကိုပယင်းခင်ပါလို့ ဂျင်ဘာကြောင့်စွတ်စွဲရ တာလဲ ”

“ မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလို့လဲပယင်းခင်၊ မင်းရုပ် ရည်၊ မင်းအပြင်အဆင်တွေက ပယင်းခင်ဆိုတာရှင်းနေတာ ပဲ ”

“ ဟီ- ဟီ- ဟီ- ”

သူမက သရော်တော်တော်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ မင်းဟာပယင်းခင်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင်ရောသိ ရဲ့လားဟင် ”

“ ဂျင်က ဘာလို့မေးတာလဲ ”

“ မင်းရဲ့မူလခန္ဓာကိုမေ့နေသလားလို့ပါ။ မေ့နေ ရင်သတိရအောင် ငါကသတိပေးတာပါပယင်းခင် ”

“ တော်စမ်းပါဂျင်၊ ဂျင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မကိုလာနှောက်ယှက်နေရတာလဲကိုဘလှမော် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဆိုင်ပါသော်ကောမပယင်းခင်ရယ်၊ မင်းဟာ ဝေ
ဖြိုးသော်ဆိုတဲ့ချစ်သူရှိနေပါရက်နဲ့ လိပ်ပြာဘဝမှာချစ်သူတစ်
ယောက်ထပ်ထားတယ်၊ ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ ဒါဟာမိန်းက
လေးတစ်ယောက်ရဲ့သစ္စာလား၊ ပြောပါဦးပယင်းခင်၊ လိပ်ပြာ
လွှင့်ကျင့်စဉ်ကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်မြောက်တဲ့ မြန်မာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်မျိုးလုပ်
သင့်သလား ”

“ ကိုဘလှမော် ”

မိန်းကလေးက သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ လေသံ
ပြတ်ပြတ်ဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“ ဂျင်ပြောတာတစ်ခုမှမဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်မပယင်းခင်
မဟုတ်ဘူးရှင် ”

“ ဘာကွ ”

“ ကျွန်မဟာ ပယင်းခင်မဟုတ်ပါဘူး ”

“ မင်းပြောင်ငြင်းတတ်သားပဲ၊ ဒီမယ်ပယင်းခင်၊
မင်းဟာမြေကြီးပေါ်မှာတစ်ဘဝ၊ ကောင်းကင်ထဲမှာတစ်ဘဝ
ကျင့်လည်ချင်တာလား၊ ဒီလိုဖြင့် မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူတစ်
ခုလုပ်ရအောင် ”

“ ဘာရှင် ”

“ မင်းရဲ့လိပ်ပြာဘဝကို မောင်ဖြိုးသိအောင်ငါပြန်
မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်- မင်းရဲ့လိပ်ပြာဘဝချစ်သူကို အ
ဆက်ဖြတ်ရမယ် ”

“ ဟင် ”

“ လိပ်ပြာဘဝမှာ မင်းငါနဲ့ပေါင်းသင်းပါ၊ ဒီလိုဆို
မင်းဘဝလုံခြုံစေရမယ်၊ လူ့ဘဝမှာမောင်ဖြိုးနဲ့အေးအေးချမ်း
ချမ်းနေပါ၊ ညမှာတော့ လိပ်ပြာဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုပေါင်းသင်း
ပါပယင်းခင် ”

“ ဂျင်အရူးပဲ ”

ဆောင် : လှလင်

“ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်ပယင်းခင်၊ မင်းကအရူး လို့စွပ်စွဲတော့လည်း ကိုယ်ဟာအချစ်ရူးပါ ”

“ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ”

မိန်းကလေး၏ဟားတိုက်ရယ်မောသံမှာ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံးယုံ့လွင့်သွားလေသည်။

“ ဂျင်ဟာဂျင် ရူးချင်သလိုသာရူးနေ၊ ကျွန်မဂျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဟော- ဟိုမှာ ကျွန်မချစ်သူလာပြီ ”

မိန်းကလေးက တောင်ဖက်အရပ်ဆီမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဝိညာဉ်ဖြူတစ်ခုက တောင်အရပ်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့ နှင့်လွင့်မောလာနေသည်။

“ ကျွန်မနဲ့ကျွန်မချစ်သူဟာ မကြာခင်လက်ထပ် တော့မှာဂျင်၊ လူကြီးတွေကိုဖွင့်ပြောပြီးပြီ၊ ဂျင် မနှောက် ယှက်ပါနဲ့တော့၊ ဂျင် ဘာလုပ်လုပ်ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ဘူး ”

မိန်းကလေးက ပြောရင်း... သူ့ချစ်သူဂိုဏ်းသို့လွင့် မောသွားလေသည်။

ဝိညာဉ်ဖြူနှစ်ခုသည် လက်ချင်းချိတ်တွဲရင်းပေါင်း စပ်မိသွား၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏လိပ်ပြာနှစ်ခုက ပို၍ဝေးကွာ သောမိုးကောင်းကင်အထက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တက်သွားကြ လေသည်။

ကိုဘလှမော်သည် ပယင်းခင်တို့ဝိညာဉ်ပျောက်ကွယ် သွားရာသို့မျက်စိတဆုံးမျှော်ကြည့်ရင်း လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲ၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူ့အတွက် လိပ်ပြာနယ်မှာ အချိန်ကုန်လွင့်မော နေလို့လဲအဓိပ္ပါယ်မရှိတော့။ သူ့မျှော်လင်ဂှာဖွေခဲ့သည်ရတ နာသိုက်သည်လည်း လမ်းဆုံးခဲ့ပြီ။ အချစ်ရေးမှာလည်းရှုံး နိမ့်ခဲ့ရပြီ။

ဆောင်း : လှလင်

..... ပယင်းခင်ကလည်း သူ့ဘာလုပ်လုပ် ဂရုမစိုက်ပါဟု
စိမ်ခေါ်သွားခဲ့၏။

သူ့အတွက် ကောင်းကင်ထဲမှာ လိပ်ပြာတစ်ကောင်
အပြစ်လွင့်မျောနေရန်အဓိပ္ပါယ်မရှိပါလေတော့။

သူက အိမ်ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ... မရွှင်သော
နှလုံးဖြင့် မူလခန္ဓာရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ပျံသန်းခိုဝင်ခဲ့တော့
သည်။

ကိုဘလှမော်ပြန်လည်နိုးထလာသည်အချိန်တွင် အ
ချိန်မှတ်ဖယောင်းတိုင်ကြီးပင်တောက်လောင်ဆဲရှိ၏။

သူက ပက်လက်လဲလျောင်းနေရာမှ ငြင်သာစွာထ
လိုက်သည်။

အိပ်ရာဘေးရှိအင်းကွက်များကို မနင်းမိအောင်အ
သာကျော်၍ ထွက်လိုက်သည်။

သူသည် လိပ်ပြာနယ်တွင် ပယင်းခင်၏လိပ်ပြာနှင့်
အခြေအတင်ပြောဆိုငြင်းခုံခဲ့သည်များကိုပြန်တွေးရင်း စိတ်
တွေ့ယောက်ယက်ခတ်နေရသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်... ပယင်းခင်သည် မူလခန္ဓာ
ကိုမေ့လျော့နေသောဝိညာဉ်တစ်ကောင်မဟုတ်တော့ပေ။ သူ
မသည်ပယင်းခင်အပြစ် ဝေဖြိုးသော်နှင့်ချစ်ရည်မျှနေပါ
လျှက်၊ သိသိကြီးနှင့်ပင် လိပ်ပြာနယ်မှာချစ်သူတစ်ယောက်
ထားသောမိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

မောင်ဖြိုးဖက်မှ မခံချင်ဖြစ်မိသလို၊ ပယင်းခင်၏
စိတ်ထားကိုလည်း အံ့သြမိပေသည်။

သို့သော်- သူသည် ပယင်းခင်ကိုမုန်းလို့မရပေ။
လူသားမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူး၊ရည်းစားပင်မထား
ခဲ့ဖူးသော သူသည်... ဝိညာဉ်အနေနှင့်ဆုံရသောမိန်းကလေး
ကိုမှ အသည်းစွဲချစ်နေမိ၏။ အချစ်ဆိုတာဆန်းကြယ်လှချည်
လား။

ဆောင်းလှလင်

ကံဆိုးချင်တော့ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိသောမိသားစုထဲက ဝေဖြိုးသော်နှင့်ပတ်သက်နေ သေးသည်။

သူသည် ပယင်းခင်အကြောင်းကို မောင်ဖြိုးသိ အောင်ပြန်ပြောရကောင်းမလား၊ ဥပက္ခာပြုရကောင်းမလား အဖြေရှာမရဖြစ်နေ၏။

ပယင်းခင်ကိုရော သူ့စွန့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လားဟု... သူ့နှ လုံးသားသူ ပြန်မေးကြည့်သည်အခါ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဆိုတဲ့ အဖြေသာထွက်လေသည်။

အို... ယင်းခင်ကိုယ်တိုင်က သစ္စာမတည်တဲ့မိန်းက လေးပဲ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးတဲ့။ နှလုံးသား အလိုကို သူလိုက်လျောလိုက်တော့မည်။ ပယင်းခင်နှင့်ဘယ် လိုဘဝမျိုးမှာဖြစ်စေ ပေါင်းနိုင်အောင်သူကြိုးစားတော့မည်။

ကိုယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါမောင်ဖြိုးရယ်။

သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုခိုင်ခိုင်မာမာချလိုက်လေ၏။

•• •• ••

••

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့မှာပင် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တော့သည်။

သူသည် မောင်ဖြိုးနှင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုအတူ သွားလိုက်သေးသည်။

မောင်ဖြိုးကို သူကချည်း စကားတွေဖောင်လောက် အောင်ပြောနေလိုက်၏။ မျက်လှည့်ပညာအကြောင်း၊စိတ်ညို့ ပညာအကြောင်း မောင်ဖြိုးစိတ်ဝင်စားအောင် သူ့ကျွမ်းကျင် သည့်အကြောင်းများကို စီကာပတ်ကုံးပြောပြနေခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စခဲ့သောစကားဝိုင်းမှာ အပြန် လမ်းအထိမပြတ်သေးချေ။ သူကပြောသူ၊ မောင်ဖြိုးက နား ထောင်သူ။

မောင်ဖြိုး၏အာရုံအားလုံး သူ့စကားထဲ စူးစိုက်စိတ် ဝင်စားလာသည်အခါ သူက သူ့လုပ်ငန်းကိုစလေတော့၏။

“ မောင်ဖြိုး ”

“ ခင်ဗျား ”

“ ဒီနေ့ဟာစနေနေ့ဆိုတော့ မင်းရုံးအားတဲ့နေ့ပဲ၊ မင်းဟာ တစ်ရုံးလုံးကို ပြန်ချုပ်ရတဲ့လူဆိုတော့ ရုံးဖွင့်ရက် တွေမှာ စိတ်ရောကိုယ်ရော နားမရဘူး၊ ဒီတော့... ဒီနေ့လို ရုံးပိတ်ရက်မျိုးမှာ အေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပြီး နားယူသင့် တယ် ”

မောင်ဖြိုးက သူ့ကို ပြူးကြောင်သောမျက်လုံးများ ဖြင့်ပြန်ကြည့်နေသည်။

မောင်ဖြိုးသည် သူ၏ညို့ချက်တွင်မိသွားလေပြီ။

သူက သူ၏စိတ်ညို့ပညာကို အစွမ်းကုန်အသုံးချ လိုက်သည်။

“ မောင်ဖြိုး၊ မင်းအိပ်ရမယ် ”

ဆောင်းလှလင်

မောင်ဖြိုးသည် သူ့ကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးများမှေးစင်းလာသည်။

“ မင်းအိပ်ရမယ်၊ မင်းအိပ်ရာပေါ်သွားပြီး တစ်နေ့လုံးချစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်နေရမယ်မောင်ဖြိုး၊ ထ-ထ- မင်းခန်းထဲကိုသွား ”

မောင်ဖြိုးက အိပ်မက်မှယောင်၍လမ်းလျှောက်သူလို ထိုင်နေရာမှ ဒဿိးဒယိုင်ထရပ်လိုက်သည်။

“ သွား-သွား- မင်းအခန်းထဲကိုသွား ”

မောင်ဖြိုး စိတ်အာရုံပျက်မသွားစေရန်... သူက မောင်ဖြိုးရှေ့မှနေ၍ နောက်ပြန်အနေအထားလမ်းလျှောက်ကာ မောင်ဖြိုးကိုအိပ်ခန်းဆီညှို့၍ ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း မပြတ်တန်းအမိန့်ပေးနေ၏။

“ မင်းအိပ်ချင်နေပြီ၊ လာလိုက်ခဲ့ ”

မောင်ဖြိုးသည် အခန်းထဲရောက်သည်အထိ သူ့ကို ဝီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်း ပါလာ၏။

“ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းသိပ်အိပ်ချင်နေပြီ၊ မင်းကုတင်ပေါ်တက်၊ အိပ်ရာပေါ်လဲလိုက်မောင်ဖြိုး ”

မောင်ဖြိုးက သူ့အမိန့်အတိုင်းနာခံစွာလိုက်လုပ်နေ၏။

ကုတင်ပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်သော မောင်ဖြိုးကို သူကလက်ညှိုးဖြင့်ထိုးရင်း ဆက်၍အမိန့်ပေးသည်။

“ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ ဟောဒီလက်ညှိုးကိုကြည့်စမ်း၊ ကြည့်နေ၊ ကြည့်နေ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းအိပ်ချင်နေပြီ၊ အိပ်ပျော်တော့မယ်၊ အိပ်ပစ်လိုက်၊ အိပ်ပစ်လိုက်၊ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပစ်လိုက်စမ်း ”

သူ့လက်ညှိုးကိုစိုက်ကြည့်နေသော မောင်ဖြိုး၏ မျက်လုံးများသည် မှေးစင်းလာကာ... လေးလံပိကျလာသော မျက်ခွံ၏အားကို မတွန်းလှန်နိုင်တော့ပေ။

ဆောင်းလှလင်

“ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းအိပ်ချင်နေပြီ၊ မျက်စိမှိတ်၊ မျက်စိမှိတ်၊ မျက်စိကိုမှိတ်လိုက် ”

မောင်ဖြိုးမျက်လုံးများပိတ်သွားလေပြီ။

“ အိပ်၊ အိပ်၊ အိပ်၊ စိတ်ချလက်ချအိပ် ”

သူက ဘေးမှဆက်၍ပြောပေးနေသည်။

“ အိပ်တော့၊ အိပ်တော့၊ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်လိုက်တော့မောင်ဖြိုး ”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ချော့သိပ်သလိုမျိုး ဖြည်းဖြည်းညှင်းညှင်းသာပြောပေးနေလိုက်သည်။ အခါ မောင်ဖြိုးသည် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်ခြင်းအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေ၏။

သူက သေချာအောင် ကုတင်ဘေးမှမလှုပ်မယှက်ရပ်ကြည့်နေသေးသည်။

မောင်ဖြိုးကား တကယ်ပင်အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

ခဏနေတော့... အိပ်မောကျသူတို့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ဟလာကာ ပါးစပ်နှင့်ပါအသက်ရှူရင်း အအိပ်ကမ္ဘာ၌နှစ်မော့သွားလေသည်။

ကိုဘလှမော်က ခြင်ထောင်ကိုအသာအယာချ၍... အနားစများကိုအိပ်ရာအောက်သို့သွင်းပေးလိုက်သည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို အနည်းဆုံးသုံနာရီလောက် အိပ်မောကျနေပေလိမ့်မည်။

ကိုဘလှမော်က စာရေးစားပွဲပေါ်မှ စာရေးစက္ကူကဒ်ကိုယူ၍ စာတစ်စောင်အမြန်ရေးလိုက်၏။

စာကိုခေါက်၍... ပယင်းဓာတ်ပုံတင်ထားသည်စားပွဲလေးပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်နှင့်ဖိထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့... သူကလိုအပ်သည်များကို သွက်လက်စွာပင်လှုပ်ရှားလိုက်ပါ၏။

ဆောင် : လှလင်

ဘုရားခန်းထဲမှ သူ၏အင်းကွက်များကိုသိမ်းသည်။
လိပ်ပြာလွင်္ဂရာတွင်သုံးသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးကို ပါ
အောင်ဂရုစိုက်ကာ သားရေအိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားများကိုတော့ တန်းပေါ်တွင်လှမ်းထား
သောဖွတ်ပြီး အဝတ်နှစ်စုံကိုပဲ ကမန်းကတန်းထည့်ယူခဲ့
တော့သည်။

သူ ဒီအိမ်မှခွာတော့မည်။

ကိုဘလှမော်က ဝေဖြိုးသော်အိပ်ပျော်နေသည့်အ
ခန်းထဲသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ဖြိုးက နှစ်နှစ်
ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်နေရာ ကိုယ်ကိုလူးလွန်၍ တစ်ဖက်သို့
ပင်စောင်းလိုက်သေးသည်။

ကိုယ်ကို ခွင်လွတ်ပေတာမောင်ဖြိုးရေ။

သူက အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့ကာ တိုင်တွင်ချိတ်ထား
သောကားသော့ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

ဆက်တီစားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် မောင်ဖြိုး၏ဟဲန်း
ဖုန်းလေးကိုမြင်မှသတိရကာ ဖုန်းခလုတ်ကိုပိတ်ပစ်ခဲ့လိုက်
သည်။ မတော်တဆ တစ်နေရာမှ ဖုန်းခေါ်ပါက ဖုန်းမြည်
သံကြောင့် မောင်ဖြိုးနိုးသွားနိုင်ပါသည်။ ခလုတ်ကိုပိတ်ပစ်ခဲ့
တော့ စိတ်ချသွားရ၏။

သူ၏ဆိုင်ကယ်ကို အိမ်ထဲသို့သွင်းထားခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်တခါးမကြီးကို အတွင်းဂျက်ချ၍ပိတ်ပေးထားခဲ့
လိုက်သည်။ မောင်ဖြိုးနိုးလျှင် အတွင်းမှတခါးကို အလွယ်
တကူဖွင့်နိုင်သည်။ အပြင်မှလူကတော့ သော့ရှိမှဖွင့်ဝင်နိုင်
ပေမည်။

ကိုဘလှမော်သည် သူ့ပစ္စည်းများကို ကားနောက်
အဖုံးကိုဖွင့်၍ထည့်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။

ကားစက်ကိုနှိုးကြည့်သည်အခါ... ဆီဂိတ်က ဆီအ
ပြည့်နီးပါးရှိနေသည်အမှတ်အသားပြနေ၍ စိတ်ကြေနှပ်သွား
ရသည်။

ဆောင်းလှလင်

သူသည်နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အိမ်ကလေးကို နှုတ်ဆက်ကြည့်ကြည့်ကာ ဝေဖြိုးသော်၏ကားကိုအပိုင်စီးမောင်းနှင်ရင်း အိမ်းဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

•• •• ••

••

ကိုဘလှမော်မောင်းလာသည်ကားကလေး ပယင်းတို့အိမ်ရှေ့ရောက်သည်အချိန်တွင် နံနက်၁၁နာရီရှိပေပြီ။

ပယင်းက အိမ်ရှေ့ရေတွင်းကလေးတွင်အဝတ်များ ဖွတ်ရန် ဆပ်ပြာရည်စိမ်ထားသောအဝတ်လုံကိုပိုက်၍ထွက်လာသည်။

ကိုဖြိုး၏ကားလေး အိမ်ရှေ့ ရပ်လိုက်တာတွေ့ပြီး ကားပေါ်မှ ကိုဘလှမော်ဆင်းလာသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်အခါ ပယင်းအံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

ကိုဘလှမော်က ခပ်တည်တည်ပင် ခြံထဲဝင်လာခဲ့သည်။ သူက အရေးတကြီးအသွင်မျိုး ဟန်လုပ်ထား၏။

“ ဟော- မပယင်းခင် ”

“ ကိုဘလှမော်ပါလား ”

“ မောင်ဖြိုးနေမကောင်းလို့လာခေါ်တာပါ မပယင်းခင် ”

“ ဂှင် ”

ပယင်းခင်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ကိုယ်ချစ်သူနေမကောင်းဘူးကြားရရုံနှင့် ပျာသွားရသည်မှာ မိန်းမသားသဘာဝဖြစ်လေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရှေ့နောက်မစဉ်းစားခဲ့မိခြင်းက အမှားတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း နောင်မှ ပယင်းသိရတော့သည်။

ဆောင်းလှလင်

“ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မနေ့ကညနေအထိ အကောင်းကြီးပါ ”

“ ညက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ထိုင်တာ မိုးချုပ်သွားလို့ အအေးမိသွားတာထင်ပါရဲ့၊ မပယင်းခင်ကိုပြောခိုင်းလိုက်လို့ ကျွန်တော်လာပြောတာ ”

“ ပယင်းတစ်ခါထဲလိုက်ခဲ့မယ်၊ ခဏနေ ”

ပယင်းက အဝတ်လုံကိုရေတွင်းဘောင်ဘေးတွင် ချခဲ့ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ကမန်းကတန်းအဝတ်အစား လဲ၍ပြန်ထွက်လာသည်။

သည်လိုကျတော့လည်း မောင်ဖြိုးအတွက်စိုးရိမ်ရှာသားပါလား။ ညက သူနှင့်မိုးကောင်းကင်ပေါ်တွင် အခြေအတင်စကားများခဲ့တာ သူမဟုတ်သယောင်ပင်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းလှချည်လားပယင်းခင်ရယ်။

ဒါမှမဟုတ်- ပယင်းခင်အဖြစ်နဲ့ ဝိညာဉ်လွင်ဘဝကို တကယ်မမှတ်မိတော့တာလား။

ပယင်းခင်က ရှေ့ခန်းတခါးကိုဖွင့်၍ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုဘလှမော် မောင်းသူနေရာဝင်ထိုင်ကာ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကားကို၂လမ်းအတိုင်းအရှေ့ဖက်လာ၊ ကျုံးလမ်းမကိုချိုး၊ နန်းရှေ့အရပ်ဖက်ထပ်ချိုးပြီး... ၆၂လမ်းအတိုင်း မောင်းလာသည်အထိ ပယင်းဘာမှသံသယမဝင်သေး။ သည်လမ်းသည် ကိုဖြိုးအိမ်ရှိရာမြို့သစ်အိမ်သို့သွားသည်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

ကိုဘလှမော်က ကားကိုပြင်ဦးလွင်အထိ အပြင်းမောင်းသွားပြီး ပယင်းကိုခိုးယူသွားရန်ကြံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူက သိပ္ပံလမ်းအရောက်တွင် ဘယ်ဖက်သို့ချိုးကာ တည်တည်ကြီးမောင်းလာခဲ့သည်။

ဆောင်း : လှလင်

ဝေဖြိုးသော်အိမ်ဂိုဏ်းလမ်းချိုးကိုလွန်၍ မောင်းလာ သည်အခါ ပယင်းကသတိပေးလိုက်သည်။

“ ကွေ့ရမှာလေကိုဘလှမော် ”

“ ရှေ့မှာ ဓာတ်ဆီသွားတည်မလို့ ”

ကိုဖြိုးနေမကောင်းဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဓာတ်ဆီ ထည့်ဖို့အရေးကြီးနေတဲ့ကိုဘလှမော်ကို ပယင်းစိတ်ထဲက မျက်သွားမိသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောတော့ပဲ လိုက်လာ ခဲ့သည်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်တွေရှေ့နားမှာ တန်းစီလျှက်ရှိသည်။

ကိုဘလှမော်က လီဗာကိုဖိနှင်းလိုက်ကာ ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

ဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်းအကျော်တွင် လမ်းသစ်ဖောက် ကာ နှစ်လမ်းသွားလုပ်ပေးထားသည်မို့ ကားများလွတ်လပ် စွာသွားလာနိုင်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားကိုရှောင်စရာမ လိုတော့။

ကိုဘလှမော်၏ကားလေးသည် ရှေ့မှကားများကို တစ်စီးပြီးတစ်စီးကျော်တက်ခဲ့၏။ ဓာတ်ဆီဆိုင်များကိုလည်း ကျော်လွန်၍လာခဲ့လေသည်။

“ ဆီက ဘယ်ဆိုင်မှာထည့်မှာလဲ ကိုဘလှမော် ”

ကိုဘလှမော်က ပယင်းအမေးကိုပြန်မပြောပေ။ကား ကိုသာဖိမောင်းနေ၏။

ပယင်းသံသယဝင်လာကာ... ဆီဂိတ်အဝိုင်းလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆီအပြည့်နီးပါးရှိကြောင်း မြားအ မှတ်အသားပြုလျက်ရှိ၏။

“ ကိုဘလှမော်၊ ရှင်ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကားထဲမှာ ဆီရှိသားပဲ ”

ကိုဘလှမော်က ဘာမှပြန်မပြော။ ပြုံးလျှက်ကား ကိုသာဆက်မောင်းနေလေသည်။

“ ကိုဘလှမော်၊ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကားကိုရပ်ပါ၊ ပြန်လှည့်ပါ ”

ဆောင်းလှလင်

..... ကိုဘလှမော်က ပယင်းဂိုဏ်းသို့ စေ့၍ကြည့်လိုက်
ကာ တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

“ ကိုယ် မင်းကိုခိုးလာတာပယင်းခင် ”

“ ဘာ ”

“ မင်းကို ကိုယ်ခေါ်လာခဲ့ပြီ၊ မင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကိုရော၊
လူခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ ကိုယ်ပဲပိုင်စေရမယ်ပယင်းခင် ”

“ အမလေး၊ ဂျင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဂျင်နဲ့
ကျွန်မ ဘာဆိုင်လို့လဲ ”

“ ဆိုင်ပါသော်ကောပယင်းခင်၊ မင်းကိုလူကိုယ်တိုင်
မတွေ့ရခင်ကတည်းက

လိပ်ပြာလွင်ရင်းချစ်ရေးဆိုထားတဲ့သူ ပဲ၊ ဆိုင်တာပေါ့၊
မင်းရဲ့လိပ်ပြာချစ်သူဟာလဲ ကိုယ်နောက်မှ တွေ့တဲ့သူပါ ”

“ မဟုတ်ဖူး၊ ဂျင်မှားနေပြီ ”

“ မရတော့ဘူး ပယင်းခင်၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊
တကယ်တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လိပ်ပြာလွင်နိုင်သူ
အချင်းချင်းလည်းဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ မောင်ဖြိုးထက်ပိုပြီး
မင်းနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ဖူးစာဂျင်ပါ ”

“ ကိုဘလှမော်၊ဂျင်ပြောတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဖူး၊
ရပ်၊ ရပ်၊ ကားကိုရပ်ပါ ”

ကိုဘလှမော်က ခေါင်းကို ခါရမ်းပြလိုက်သည်။ တ
ဇွတ်ထိုးလုပ်တော့မယ်ပုံ။

ပယင်းစဉ်းစားရပါပြီ။ ပယင်းအဖို့ အဖြစ်မှန်တွေ
အားလုံးကိုဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်ကျလာပါပြီ။

သို့ရာတွင် ကိုဘလှမော်သည် ပယင်းစကားကို
လွယ်လွယ်နှင့်လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

ပယင်းသည် မိုက်မိုက်မဲမဲပင် စွန့်စားကာ မထင်
မှတ်သောအပြုအမူတစ်ခုကို ရုတ်တရက်လျင်မြန်စွာလုပ်ချ
လိုက်သည်။

ဆောင် : လှလင်

သူမနှင့်ကိုဘလှမော်ကြားရှိ ဂီယာအုံမှ ဂီယာတံကို နံပါတ်နှစ်သို့ချိန်းပစ်လိုက်ကာ... ကားစတီယာရင်ကိုညာဖက် သို့အတင်းတွန်းလှည့်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားသည် ရှေ့သို့တိုက်ထိုး တည်တည်ပြေးနေရာ မှ လမ်း၏ညာဖက်သို့ချော်ထွက်သွားလေသည်။ ကားက လမ်းဘေးမြေပြန့်သို့စောင်းလျှက် ဆင်းသွားကာ ရှေ့မှသစ် ပင်ကြီးဆီသို့ဦးတည်သွားနေပါ၏။

“ ဟင်- မင်း- မင်း- ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ”

ကိုဘလှမော်သည် အလန့်တကြားအော်ရင်း ကား ဘရိတ်ကိုဆောင်နင်းလိုက်ရသည်။

ကားက သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေ၏။

“ အား ”

ပယင်းက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။

ကိုဘလှမော် အချိန်မီဘရိတ်နင်းလိုက်နိုင်၍ ကား သည်သစ်ပင်နှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ ရပ်သွားသည်။

“ မင်း- မိုက်လှချည်လား၊ ကံကောင်းလို့ပယင်း ခင်ရယ် ”

ပယင်းက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်မျက်နှာကိုကွယ် ထားသည့်လက်ဖဝါးချစ်ဖက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။ ကားသည် သစ်ပင်ရှေ့တည်တည်တွင်ရပ်လျှက်။

ပယင်းက သတိဝင်လာကာ ကားတခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်သည်။

“ ဟေ- ပယင်းခင် ”

ကိုဘလှမော်သည် သူ့ဖက်မှ ကားတခါးကိုဖွင့်ဆင်း ရင်း ပယင်းကိုလှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ ပယင်းခင် ၊ မပြေးနဲ့ ”

ကိုဘလှမော်၏ ဩဇာပါသောအသံကြောင့် ပယင်း တို့ကနဲကြောင်၍ရပ်သွားသည်။

ဆောင်းလှလင်

“ ပယင်းခင် ၊ မင်း ငါ့မျက်လုံးကိုကြည့်စမ်း ”
ပယင်းခင် ၊ မင်း ငါ့မျက်လုံးကိုကြည့်စမ်း ”

ကိုဘလှမော် သူမကို စိတ်ညှို့တော့မယ်ဆိုတာသိ
လိုက်သည်။

ပယင်းက မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။မခံဘူး၊
မခံဘူး၊ ငါစိတ်ညှို့မခံဘူး။

“ ပယင်းခင် ၊ မင်းငါ့ကိုကြည့်စမ်း ”

“ ကိုဘလှမော်၊ ဂျင် ကျွန်မကိုစိတ်ညှို့ဖို့မကြိုးစား
နဲ့၊ ကျွန်မပြောတာကိုဂျင်နားထောင်ဦး၊ ဂျင်နဲ့လိပ်ပြာလွင့်
ရင်းတွေ့တဲ့မိန်းကလေးဟာ ကျွန်မမဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်မမဟုတ်
ဖူးရှင် ”

သူမက မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ရင်းအော်ပစ်လိုက်သည်။

“ မင်းညာတာ ”

“ ကျွန်မညာဘူး၊ ဂျင်သေချာနားထောင်ပါ၊ ဂျင်နဲ့
တွေ့တာ ကျွန်မညီမပဲ ”

“ ဘာ ”

“ သူဟာ ကျွန်မညီမ ”

“ မင်းမှာ ညီအစ်မမှမရှိပဲ ၊ ငါသိပြီးပြီ ”

“ ဂျိတယ်၊ သူဟာကျွန်မညီမ၊ နာမည်ကသလင်းခင်
ဒါပေမယ့် သူဟာလူမဟုတ်ဖူး ”

“ ဘာ ”

“ သလင်းခင်ဟာ လူအစစ်မဟုတ်ဖူး၊ လူခြောက်
ရှင်၊ လူခြောက် “ သလင်းခင်ဟာ လူအစစ်မဟုတ်ဖူး၊
လူခြောက် ရှင်၊ လူခြောက် ”

•• •• ••

••

နေမျိုးဇော်စီးလာသော ဒဂုံမန်းရထားသည် မန္တလေးဘူတာသို့ နောက်ကျမှဆိုက်လာပါ၏။ မန္တလေးဘူတာရောက်တော့ နေ့လည်၁၂နာရီရှိနေပြီ။

အရှိန်သေလုဆဲရထားပေါ်မှခေါင်းပြုကာ လာကြိုမည်ညီဖြစ်သူဝေဖြိုးသော်ကို နေမျိုးဇော်ရှာကြည့်သေးသည်။

ရထားပေါ်မှ သူဆင်းလာပြီး... ဘူတာထဲမှာလူကျဲသွားသည်ထိ ဝေဖြိုးသော်ကိုရှာသော်လည်း မတွေ့နိုင်ချေ။ မနေ့ကညာနေပိုင်း ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှနေ၍ ဒဂုံ-မန်းရထားနှင့်သူလိုက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဝေဖြိုးသော်ကိုဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားခဲ့သေးသည်။ ဝေဖြိုးသော်ကိုယ်တိုင်ရုံးမှဖုန်းလက်ခံစကားပြောခဲ့ပါ၏။ ဘူတာမှာလာကြိုနေမည်ဟုလည်းပြောခဲ့သည်။

သူက သောကြာနေ့ညနေမှာ ရန်ကုန်မှထွက်လာရာ... မန္တလေးရောက်နေသည့် ဤစနေနေ့သည် ဝေဖြိုးသော်ရုံးအားရက်ဖြစ်ပါ၏။ ဘာလို့လာမကြိုပါလိမ့်။

ရထားနောက်ကျလိုများ တစ်နေရာထွက်သွားသလားဟုတွေးမိကာ ဘူတာရှေ့တွင်ရပ်စောင့်နေသေးသည်။

သည်နေ့ မန္တလေးမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆုံကြပြီး မနက်ဖန်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မိတ္တီလာကိုဝေဖြိုးသော်၏ကားနှင့်သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ မေမျိုးမော်၏သားများရှင်ပြုမှာ မနက်ဖန်တွင် မိတ္တီလာ၌လုပ်မည်ဖြစ်၏။

ဆောင်း : လှလင်

နေမျိုးဇော်သည် စောင့်နေရတာစိတ်မရှည်တော့ပဲ အများသုံးတယ်လီဖုန်းမှနေ၍ ဝေဖြိုးသော်၏လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကိုခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှပြန်မထူးပါပေ။

နေမျိုးဇော်သည်စောင့်မနေတော့ပဲ... တက်စီတစ်စီးငှားကာ ဝေဖြိုးသော်အိမ်သို့လာခဲ့လေတော့သည်။

•• •• ••

••

“ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်ပယင်းခင် ”

“ ကျွန်မမှာ လူခြောက်ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ကိုဖြိုးကိုတောင်ဖွင့်ပြောမထားဘူး၊ ဂွင်နဲ့ လိပ်ပြာလွင်ရင်းတွေ့တဲ့မိန်းကလေးဟာ ကျွန်မညီမသလင်းခင်ပါ။ လူခြောက်တွေဟာ ညဖက်တွေမှာလိပ်ပြာလွင်ပြီး လှုပ်ရှားကြတယ်ကိုဘလှမော်၊ သူတို့ဟာ အမေနဲ့ပဲဆက်သွယ်လို့ရတယ်၊ အမေနဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ဆက်သွယ်ကြတယ်၊ သလင်းခင်နဲ့ဂွင်နဲ့လိပ်ပြာလွင်ရင်းတွေ့ကြတာကို ကျွန်မသိပြီးသားပါ။ သလင်းခင်က အမေ့ကိုအိပ်မက်ထဲမှာပြန်ပြောပြတယ်၊ အမေကကျွန်မကိုပြန်ပြောပြလို့ ကျွန်မသိထားပြီးပါပြီကိုဘလှမော် ”

“ မင်း တကယ်ပြောနေတာလားပယင်းခင် ”

“ ဂွင်ယုံအောင်ကျွန်မသက်သေပြပါ့မယ်၊ သလင်းခင်ရဲ့ချစ်သူဆိုတာလဲ သူ့လိုပဲလူခြောက်ပါကိုဘလှမော်၊သူတို့လူခြောက်အချင်းချင်းမေတ္တာမျှတဲ့အထဲမှာ ဂွင်ကသက်သက်ဝင်ရှုပ်နေတာ၊ ဂွင်ဟာ အစစအရာရာလည်ပတ်ပါရက်နဲ့ သလင်းခင်ကိုလူခြောက်မှန်းမသိတာ အံ့ပါရဲ့ဂွင် ”

ဆောင် : လှလင်

“ ကိုယ်က ဝိညာဉ်အနေနဲ့ပဲမြင်ရတာကိုး၊ ဘယ်ကွဲ
ပြားမလဲပယင်းခင်၊ ဒါပေမယ့်- သူဟာ မင်းနဲ့သိပ်တူတယ်”

“ ညီအစ်မကိုးရှင်၊ ကျွန်မကတော့ သလင်းခင်ကို
တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး၊ အမေနဲ့ကတော့အိပ်မက်ထဲမှာဆက်
သွယ်လို့ရတယ်လေ၊အမေကလည်း သလင်းခင်ဟာကျွန်မနဲ့
သိပ်တူတဲ့အကြောင်း ခဏခဏပြောတယ် ”

သူက ပယင်းခင်ဟုနာမည်တပ်ခေါ်လိုက်သည့်အ
ချိန်တွင် ဟားတိုက်ရယ်မောခဲ့သော ဝိညာဉ်မိန်းကလေး
သဏ္ဍာန်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ မင်းပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေပါနော် ”

ကိုဘလှမော်က ဇဝဇဝါဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ ကျွန်မသက်သေပြမယ်၊ ကျွန်မညီမသလင်းခင်
လူခြောက်ကလေးကို ရှင့်ကိုပြပါမယ်၊ ကားပေါ်တက်ပါ၊
ကားနောက်ခန်းကတက်ပါကိုဘလှမော်၊ ကားကိုကျွန်မမောင်း
မယ်၊ ရှင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်မကို စိတ်ညှို့ဖို့
မကြိုးစားပါနဲ့ ”

•• •• ••

••

နေမျိုးဇော်သည် တက်စီကားအိမ်ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်နှင့်... အိမ်ထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပုံမှန်မဟုတ်သော အိမ်အနေအထားကိုမြင်လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

ခြံဝင်းတခါးမှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။

ကားဂိုဒေါင်တခါးမှာလည်း ပွင့်နေကာ တိုက်အိမ်လေးကိုတော့ တခါးပိတ်ထားပါသည်။ ဝေဖြိုးသော်သည် အပြင်ထွက်အသွားမှာ ခြံတခါးနှင့်ဂိုဒေါင်တခါးကိုမပိတ်ခဲ့ဘူးလား။ သူ့ညီလေးသည် နမော်နမဲ့နိုင်သောလူငယ်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

နေမျိုးဇော်က ကားခရုင်းပေးပြီး တက်စီပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

ပွင့်နေသောခြံဝင်းတခါးမှ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။

တိုက်အိမ်တခါးမှာ အတွင်းထဲမှပိတ်ထားတာတွေ့ရ၏။

အတွင်းထဲမှာ လူရှိမည်။ ဝေဖြိုးသော်လား၊ ဘလှမော်လား။

နေမျိုးဇော်က တခါးကိုဆွဲလှုပ်ကာ အိမ်အတွင်းသို့ ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ညီလေး၊ ညီလေး ၊ မောင်ဖြိုး၊ ဟေး- ဘလှမော် ၊ ဘလှမော်ရော ဂိုလား ”

အတွင်းထဲမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရချေ။

နေမျိုးဇော်စိတ်ထဲမှာ ထင်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သည်အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား။ ဘလှမော်ရောက်နေသည့်အတွက်ပို၍ စိုးရိမ်သွားရပါသည်။ ဘလှမော်အကြောင်း

ဆောင်းလှလင်

သူသိသည်။ ဒီကောင်က သူ့အတွက်သာကြည့်တတ်သည် အတ္တသမား ၊ ပြီးတော့- ဂမ္ဘီရပညာရှင် ။ ဘလှမော်သည် ခင်လဲခင်စရာကောင်း၍၊ ချစ်လဲချစ်စရာကောင်းသော သူ ငယ်ချင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

သူသည် အိမ်ထဲကိုလှမ်းခေါ်မရ၍ အိမ်ဘေးမှပတ် ကာလျှောက်ခဲ့သည်။

ဝေဖြိုးသော်အခန်းရှိသည်ဖက်အရောက်တွင် မှန်တ ခါးမှအတွင်းဖက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ဝေဖြိုးသော်ကုတင်တွင် ခြင်ထောင်ချထားသည်။

သူကမှန်ချပ်နားကပ်ပြီး သေချာချောင်းကြည့်လိုက် သည်အခါ...

ကုတင်ပေါ်တွင်အိပ်ပျော်နေသော ဝေဖြိုးသော်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“ ညီ၊ ညီ၊ ညီလေး ”

သူက တခါးနား ပါးစပ်ဖြင့်ကပ်ကာခေါ်ကြည့်သည်

“ ညီလေး၊ မောင်ဖြိုး၊ ညီ ”

မောင်ဖြိုးက မကြားပါချေ။

ဒါ ပုံမှန်မဟုတ်။

အချိန်က နေ့လည်ခင်း၁၂နာရီကျော်။ အိပ်ချိန်မ ဟုတ်။ ဝေဖြိုးသော်သည် နေ့လည်နေ့ခင်းအိပ်တတ်သူလဲ မဟုတ်ပေ။

နေမျိုးဇော်သည် ညီအတွက်စိတ်ပူသွားကာ...အနား ရှိခဲ့လုံးတစ်လုံးကိုကောက်ယူလိုက်သည်။

မှန်ပြတင်းတခါးကို ခဲဖြင့်ထုလိုက်သည်အခါ မှန် ကွဲသွားလေသည်။

•• •• ••

••

ပယင်းခင်က အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် သူ့အတွက် နေရာသပ်သပ်လုပ်ပေးထားသော လူ့ခြောက်ကလေးကိုယူ၍ အပြင်ထွက်လာသည်။

တစ်ထွာခန့်ရှိ လူပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံပါသော လူ့ခြောက်ကလေးကို... ကိုဘလှမော်လက်ထဲ တည့်လိုက်သည်။

“ အဲဒါ ကျွန်မညီမသလင်းခင်ပါပဲ ကိုဘလှမော် ”

ကိုဘလှမော်သည် လူ့ခြောက်မလေးကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်ပေါ်တင်၎င်း အံ့ဩစိတ်ဖြင့်လက်များတဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

လူ့ခြောက်ကလေးကို သူ့အရွယ်အစားအတိုင်း အဝတ်အစားချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ပေးထားပါ၏။ လူ့ခြောက်မလေး ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် လောလောဆယ်ဝတ်ဆင်ထားသောအဝတ် အစားမှာ မနေ့ညက သူနှင့်လိပ်ပြာကမ္ဘာတွင်တွေ့ခဲ့စဉ်က အဝတ်အစားအတိုင်းဖြစ်သည်။ ထိုဝတ်စုံသည်... ပယင်းခင် သူ၏မျက်လှည့်ပွဲလာကြည့်စဉ်က ဝတ်ခဲ့သည့်ဝတ်စုံနှင့်အား လုံးတူညီနေပါ၏။

“ ဒါ- ဒါ- အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အဝတ်အစားကအစတူနေတော့ ကိုယ်က မင်းလို့ပဲထင်ခဲ့မိတာပေါ့ ပယင်းခင်ရယ် ”

“ ကျွန်မ ဝတ်စုံအသစ်တစ်စုံချုပ်တိုင်း သူ့ကိုလဲ ချုပ်ပေးတယ်၊ ကျွန်မတို့မျက်မြင်မှာ သူဟာအသက်မရှိတဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်အခြောက်ကလေးဖြစ်ပေမယ့် သူ့မှာဝိညာဉ်ရှိပါတယ်ကို ဘလှမော်၊ သူဟာ အမေနဲ့ဆက်သွယ်နိုင်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲ မှာအမေနဲ့စကားပြောနိုင်တယ်၊ သူ့လိပ်ပြာဟာ သူနဲ့ဘဝတူ

ဆောင်းလှလင်

.....
တွေ့ရှိတဲ့ လိပ်ပြာဝိညာဉ်နယ်မှာ လူတစ်ယောက်လိုသွားလာ
လှုပ်ရှားနိုင်တာကိုတာ ကိုဘလုမော်လက်တွေ့ပဲ၊ ရှင်ကကျွန်
မထက်ပိုသိပါတယ်လေ ”

ကိုဘလုမော်က လက်ဖဝါးပေါ်မှ လူခြောက်က
လေးကိုမရဲတရဲငုံကြည့်လိုက်သည်။

လူခြောက်မလေးသည် တကယ်လူများအတိုင်း
ခေါင်း၊ ခြေလက်အင်္ဂါအစုံနှင့် လက်များခြေများတွင်လည်း
လက်ချောင်းခြေချောင်းငါးချောင်းစီအစုံအလင်နှင့်ဖြစ်ရုံမက
လက်သည်းလေးများပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ခေါင်းတွင်လဲ
ဆံပင်ခပ်ကျဲကျဲအချို့ရှိနေပါ၏။

သူမ၏အကြောများကို ပါးလွှာသောအရေပြားအား
ဖောက်၍မြင်နေရပါ၏။

ထိုစဉ်... ဘုရားခန်းထဲမှ ဒေါ်တင်တင်ကြီးထွက်
လာသည်။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက ကိုဘလုမော်ကိုကြည့်၍မေး
လိုက်သည်။

“ သူက ဘယ်သူလဲသမီး ”

“ ကိုဘလုမော်ဆိုတာ သူပေါ့အမေ၊ သလင်းခင်
ကိုလိုက်နှောက်ယှက်တယ်ဆိုတဲ့ လိပ်ပြာတေလေကြီးဟာသူ
ပါပဲ ”

“ အို ”

“ သူက လိပ်ပြာလွှင့်ရင်းတွေ့ခဲ့တဲ့သလင်းခင်ကို
သမီးလိုထင်နေတယ်အမေ၊ သမီးက သလင်းခင်ကိုပြုပြီး
သမီးမဟုတ်တဲ့အကြောင်းရှင်းပြနေတာပါ ”

“ ဪ... မင်းကိုး ”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက ကိုဘလုမော်ကိုခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ တို့များသမီးလေးဟာ လူခြောက်မလေးပါကွယ်၊
လူသားနဲ့ပေါင်းဖက်လို့မရနိုင်ပါဘူး၊ မောင်ရင့်အကြောင်းကို

ဆောင်းလှလင်

..... သမီးလေးက အဒေါ်ကိုပြောပြပါတယ်။ သူ့မှာ သူတို့လိုလူ
ခြောက်ချင်း ဘဝတူချစ်သူတွေ့သွားပြီကွဲ့။ ညက အိပ်မက်
ပေးရင်းပြောသွားတယ်။ သူ့ချစ်သူကောင်လေးရဲ့မိဘတွေ မ
ကြာခင်လာပြီးတောင်းရမ်းကြလိမ့်မယ် ”

“ ဗျာ ”

“ မောင်ရင် အံ့ဩနေသလား ”

“ တကယ်ကိုအံ့ဩမိပါတယ်အဒေါ်ရယ် ”

“ အင်း... သမီးတို့လိုလူခြောက်တွေဟာ ဣပေါး
လွန်းတော့ အံ့ဩစရာဖြစ်ရတာပေါ့ကွယ်။ တကယ်တော့...
သူတို့ဟာ ခန္ဓာကိုယ်မဖွံ့ထွားမအောင်မြင်လို့ အသက်နဲ့ယှဉ်
တွဲပြီး လူဖြစ်မလာရပေမယ့်... ဝိညာဉ်ရှိတဲ့လူသားတွေပါ။
မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ကောင်းကျိုးပေးတဲ့ကလေးတွေ
ပါကွယ် ”

သမီးပယင်းခင်ကိုမွေးပြီး ၂နှစ်အကြာတွင်... ဒေါ်
တင်တင်ကြီး၌ နောက်ထပ်ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့သည်။

ကိုယ်ဝန်သည် တစတစ ရင့်လာခဲ့သော်လည်း...
ရ-လအရွယ်မှစ၍ ကိုယ်ဝန်မှာဆက်၍မကြီးတော့သည့်အ
ပြင် ချပ်ချ်-ချပ်ချ်သွားလေသည်။ နေ့စေ့လစေ့အချိန်ရှိ
သည့်အခါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ဦးနှင့်ပင်မတူတော့ပဲ သာ
မန်ဗိုက်အတိုင်းသာရှိနေတော့သည်။

သို့သော်- အချိန်ကျသည့်အခါ ဒေါ်တင်တင်ကြီး
သည်ကလေးငယ်ကိုမွေးဖွားလာခဲ့ပါ၏။

ကလေးကအသက်ပါမလာ။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတော့
စုံပါသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ တစ်ထွာခန့်မျှသာအရွယ်ရှိ
ပါ၏။

ဆောင်း : လှလင်

..... အတွေ့အကြုံရှိသော အရပ်ထဲမှလူကြီးများက... ကလေးအသေမွေးခြင်းမဟုတ်၊ လူ့ခြောက်မွေးခြင်းဖြစ်သည် ဟုပြောကြသည်။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးသည် အသက်မပါပဲသေးငယ်နေ သည်မှအပ ပုပ်သိုးဆွေးမြေ့မသွားသောကလေးငယ်၏ခန္ဓာ ကိုယ်ကို သံယောဇဉ်တွယ်ကာ မပစ်ရက်ပဲရှိလေ၏။ ကိုယ် ရင်သွေးမို့ သမီးတစ်ယောက်လို့ပဲမှတ်ယူနေခဲ့၏။လူ့ခြောက် မွေးသည်ဆိုသည် လူအများအပြောကိုလည်း ယုံကြည်နေခဲ့ ၏။

လူ့ခြောက်များသည် မိဘများကိုကောင်းကျိုးပေး တတ်ကြောင်း၊ လူ့ခြောက်မွေးလျှင် ကြီးပွားချမ်းသာတတ် ကြောင်း... ကြားဖူးနားဝရှိထား၍ အကျိုးပေးလိမ့်မည်ဟုလဲ မျှော်လင့်နေမိသည်။

ဆေးပညာအရဆိုပါမူ လူ့ခြောက်ကို Fetus padyrpaceus ဟုခေါ်၍... သန္ဓေသားသည် အမိဝမ်းတွင်း မှာပင်သေဆုံးသွားပြီး ခြောက်ကပ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်သေးကွေး သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မအောင်မြင်သောသန္ဓေသားအဖြစ်မှတ် ယူကြပါ၏။

ဆေးမှတ်တမ်းများအရ ကလေးမွေးဖွားခြင်းအကြိမ် တစ်သန်းတွင် တစ်ကြိမ်သာ လူ့ခြောက်မွေးဖွားတတ်ပါ၏။

ယခုခေတ်တွင် Fetus padyrpaceus မွေးလျှင် ဆေးရုံတွင်ဖြစ်ပါက ချက်ချင်းစွန့်ပစ်ကြပါသည်။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးကတော့ မြန်မာ့လူမှုအဖွဲ့အစည်း အတွင်းမှ အရိုးစွဲနေသောယုံကြည်မှုများကြောင့် လူ့ခြောက် ကိုတကယ်သမီးလေးလိုဆက်ပြီး ထိမ်းသိမ်းထားခဲ့သည်။

လူ့ခြောက်ကလေး၏အရေပြားများမှာ ပါးလွှာပြီး အတွင်းမှ အရိုးနှင့်အကြောများကိုမြင်နေရပါသည်။ သလင်း ကျောက်တစ်ခုသဖွယ်ဖောက်မြင်နေရပါ၍ “ သလင်းခင် ”

ဆောင်း : လှလင်

ဟုပင်နာမည်မှည့်ပေးလိုက်သည်။ သမီးကြီးပယင်းခင်နှင့်လဲ
နာမည်ချင်းဆင်တူသွားလေ၏။

လူခြောက်များသည် မိသားစုနှင့်ဆက်သွယ်သည်အ
ခါ အမေမှတစ်ဆင့်ဆက်သွယ်သည်။ အမေမှတစ်ပါး အခြား
မည်သူနှင့်မှမဆက်သွယ်ပါ။

အမေနှင့်ဆက်သွယ်ရာ၌ ညအိပ်ချိန်တွင် မိခင်ဖြစ်
သူကို အိပ်မက်ပေး၍စကားပြောကြသည်ဆို၏။ အိပ်မက်ထဲ
မှာပင် လူခြောက်သည် အပြင်မှာအသက်ရှင်လျှက်ရှိနိုင်
သည်အရွယ်အတိုင်း တစစကြီးပြင်းလာကြသည်ဟုဆို၏။

အချို့လူခြောက်တို့မှာ အိပ်မက်မပေးကြ၍ မွေးက
တည်းက ဝိညာဉ်ပါမလာခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ အိပ်မက်ပေး
၍အသက်ရှင်ကြောင်းသိရသည်လူခြောက်များမှာ သူ့ကံတ
ရားအတိုင်းအသက်ရှည်ကြလေသည်။ အချို့လူခြောက်တို့မှာ
၆လတစ်နှစ်အသက်ရှည်ကြသည်။တချို့က လူပျိုဖော်၊အပျို
ဖော်ဝင်သည်ထိနေရသည်။

မှတ်တမ်းစာအုပ်ပါဆောင်းပါးများအရ အသက်၄၂
နှစ်အရွယ်အထိ မိဘကိုဆေးဆရာအဖြစ်လုပ်ကျွေးနေဆဲ
လူခြောက်တစ်ဦးရှိပါသည်။ လူနာကို မည်သို့မည်ပုံဆေးကု
ပါဟု မိခင်ကိုအိပ်မက်ထဲတွင်ညွှန်ကြားပြီး ဆေးကုခိုင်းခြင်း
ဖြစ်သည်။ အချို့လူခြောက်များက လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့်၊
အချို့က ကုန်သည်ပွဲစားအဖြစ် မိဘကိုလုပ်ကျွေးတတ်ကြ၏။

လယ်သမားအဖြစ်လုပ်ကျွေးသောလူခြောက်၏ မိဘ
များလယ်မှာ အထူးလုပ်ဆောင်ထွန်ယက်စရာမလိုပဲ အ
ထွက်ကောင်း၍ သီးနှံများများရတတ်သည်။ ကုန်သည်ပွဲစား
အဖြစ် လုပ်ကျွေးသောလူခြောက်မှာ ဘယ်ကုန်ပစ္စည်းကို
လှောင်၍ ဘယ်နေရာဘယ်မြို့မှာသွားရောင်းပါဟု မိခင်မှ
တစ်ဆင့်ညွှန်ကြားတတ်ပါသည်။

ဆောင်း : လှလင်

လူခြောက်များမှာ ကွယ်လွန်သေဆုံးခြင်းလည်းရှိကြပါသည်။

သူတို့ကွယ်လွန်လျှင် သေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း မိခင်ကိုအိပ်မက်ထဲတွင်ပြောပြနှုတ်ဆက်သည်။ နောက်ထပ် အိပ်မက်မမက်တော့။ သူတို့ရုပ်အလောင်းကို မည်သည့်နေရာတွင် မည်သို့မည်ပုံစွန့်ပစ်ပါဟုလည်းမှာကြားတတ်ကြသည်။

အရွယ်ရောက်လာသောလူခြောက်များသည် အိမ်ရာထူထောင်ခြင်းလည်းပြုကြပါ၏။ သူတို့၏ဝိညာဉ်နယ်တွင် လူခြောက်အချင်းချင်းတွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ကြသည်။ လူခြောက်ယောက်ျားလေးက မိခင်ကို သူ့ချစ်သူအား သွားရောက်တောင်းရမ်းပေးရန် နေရပ်လိပ်စာအတိအကျပြောပြ၍ စေလွှတ်တတ်ကြသည်။ လူခြောက်ယောက်ျားလေးမိဘများက သွားရောက်တောင်းရမ်းသည်အခါ ထိုအိမ်တွင် တကယ်ပင် လူခြောက်မိန်းကလေးတစ်ဦး ရှိနေကြောင်းတွေ့ရတတ်ပါ၏။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးသည် လူခြောက်သမီးလေးကို ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်ဆိုသောမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဆက်၍ မွေးခဲ့သည်။

လူခြောက်မလေး၆-လအရွယ်တွင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးအား အိပ်မက်ထဲတွင် စတင်ဆက်သွယ်ခဲ့ပါ၏။

ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏ခင်ပွန်းဦးသောင်းခင်က ထိုကိစ္စများကိုသိပ်အယုံအကြည်မရှိခဲ့ပေ။ အိပ်မက်ပေးသည်ဆိုရာ၌လည်း လူခြောက်များဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည် ကြားဖူးနားဝစကားများကိုစိတ်စွဲလမ်းမှုဖြင့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေခြင်းဟုသာယူဆခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ... သလင်းခင်၂-နှစ်အရွယ်၌ ထီထိုးရန်အိပ်မက်ပေးပြောကြားခဲ့ရာ ထီပေါက်ခဲ့လေသည်။ သလင်းခင်က ဘယ်နေရာဘယ်ဆိုင်မှာထိုးပါဟုအထိအကျညွှန်ကြားခဲ့သည်အတိုင်းထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍... ဒေါ်တင်တင်ကြီးသည် သလင်းခင်ကိုသက်ရှိလူသားသမီးငယ်သဖွယ်ထားခဲ့သည်။ သလင်း

ဆောင်းလှလင်

ခင်အတွက် အခန်းတစ်ခုဆောက်လုပ်ပေးသည်။ အိပ်ရာ၊ ကု
တင်ပရိဘာဂနှင့် စာကြည့်စားပွဲများပါသော အခန်းတစ်ခန်း
ဖြစ်လေသည်။ ပစ္စည်းကိရိယာတွေအားလုံးကတော့ သလင်း
ခင်အရွယ်နှင့်လိုက်ဖက်သော သေးသေးကလေးတွေ။

အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း သမီးကြီးပယင်းခင်ကို
တစ်စုံချုပ်ပေးတိုင်း သလင်းခင်အတွက်ပါ တစ်စုံချုပ်ပေး
သည်။

သလင်းခင်အရွယ်ရောက်လာသည်အခါ... အိပ်မက်
ထဲတွင်တွေ့ရသည့်ပုံစံမှာ ပယင်းခင်နှင့် ချွတ်ဆွတ်တူနေ
သည်။ ဩ... သက်ရှိသာမန်လူသားသာဖြစ်လျှင် ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်ကို အမှာလို့ပင်ထင်ကြပေမည်။

သလင်းခင်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ဒေါ်တင်တင်ကြီး
ကိုဥပုသ်သီလဆောက်တည်ဖို့နှင့် ယောဂီဝတ်ကိုသာထာဝရ
ဝတ်ဆင်ပါဟုပြောကြားခဲ့သည်။ ပြီး... လူနာများကိုဆေးကု
ပေးဖို့လည်းတိုက်တွန်းခဲ့သည်။

ဆေးကုသပုံကုသနည်းများကို သလင်းခင်က
အိပ်မက်ထဲမှတစ်ဆင့်ညွှန်ကြားမည်ဖြစ်သည်။

ထိုအိပ်မက်မက်ပြီးနောက်မှစ၍... ဒေါ်တင်တင်ကြီး
သည် ဦးသောင်းခင်ကိုလင်မယားလိုမဆက်ဆံတော့။ အိပ်
ရာခွဲအိပ်သည်။ ယောဂီအဝတ်အစားချင့်ပဲနေသည်။ လူနာ
များကိုလက်ခံ၍ ဆေးကုသပေးတော့သည်။

ကိုယ်တိုင်တိုက်ရိုက်ကုနိုင်ခြင်းမဟုတ်ပဲ၊ လူခြောက်
သမီး၏ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် တစ်ဆင့်ကုရခြင်းဖြစ်၍ မနော
ဖြင့်ကုသည် “မနောမယဆရာမ” ဟုဘွဲ့မည်ခံလိုက်သည်။

ဝေဒနာရှင်များ ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏ ကုသမှုဖြင့်
ပျောက်ကင်းခဲ့ပါသည်။ သလင်းခင်သည် ယခင်ဘဝက
မြန်မာဗိန္ဒောဆရာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်းလှလင်

စီးပွားတက်လာသောမိသားစုသည် တံခွန်တိုင်တွင်
နေရာမှ မြောက်ပြင်တွင်မြေကွက်ဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်ကာ
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ နေရာသစ်မှလူများက ဒေါ်တင်တင်ကြီး
တို့မှာ လူခြောက်သမီးငယ်ရှိကြောင်းမသိကြပါ။

ဦးသောင်းခင်လည်း မူလတန်းပြဆရာအလုပ်မှ
ထွက်ကာ ဈေးချိုထဲတွင်ရွှေဆိုင်ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။

သလင်းခင်သည် ယခု အသက်၁၉နှစ်ရှိပါပြီ။

အိပ်မက်ဘုံတွင် သူနှင့်ဘဝတူချစ်သူကိုလည်းတွေ့ခဲ့
ပြီ။ သူ့ချစ်သူမောင်လူမွှေးမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဟိုင်းကြီး
ကျွန်းမှဟုသိရသည်။ ဒေသချင်းအလှမ်းကွာသော်လည်း...
သူတို့လူခြောက်အချင်းချင်းကတော့ လိပ်ပြာနယ်မှာဆုံဆည်း
ကာချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်ပတ်နေလျှင် မောင်လူမွှေး၏မိဘများ
မန္တလေးရောက်လာကာ လာရောက်တောင်းရမ်းကြလိမ့်မည်။
သူနှင့်သူ့ချစ်သူ သဘောတူညီပြီးဖြစ်ကြောင်း သလင်းခင်က
အိပ်မက်ထဲတွင် ဒေါ်တင်တင်ကြီးကိုပြောပြခဲ့ပါသည်။

“ တကယ်တော့ သမီးလေးသလင်းခင်တို့ဟာ
အိပ်မက်ဘုံသားတွေပါကွယ် ”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက အကြောင်းစုံပြောပြပြီး...ကိုဘ
လှမော်ထံ လက်ကမ်းလိုက်သည်။

ကိုဘလှမော်က လူခြောက်ကလေးကို ဒါ သူသိပ်
ချစ်ရတဲ့မိန်းကလေးအစစ်ပါလားဟု အံ့ဩစိတ်ဖြင့်ငုံ့ကြည့်
ပြီး... ဒေါ်တင်တင်ကြီးထံလှမ်းပေးလိုက်၏။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက သလင်းခင်ကလေးကို တယု
တယလှမ်းယူရင်းပွေ့ချီထားလိုက်သည်။

“ သမီးလေးသလင်းခင်ဟာ အဒေါ်နဲ့အိပ်မက်ထဲ
မှာအဆက်အသွယ်ရတယ်ဆိုတာ သူ့အဖေကိုသောင်းခင်က

ဆောင် : လှလင်

မယ့်ဘူးကွဲ့၊ အဒေါ်ကိုစိတ်အစွဲအလမ်းကြီးပြီး ကြောင်နေ တယ်လို့ထင်နေတာ၊ အဒေါ်ဆေးကုလို့ပျောက်ကင်းတာတွေ ကိုလည်း တိုက်ဆိုင်တာလို့ သူကထင်နေတာ၊ မောင်ရင်က သလင်းခင်နဲ့လိပ်ပြာဘဝမှာဆုံဘူးတယ်ဆိုတော့... အဒေါ် သမီးလေးသလင်းခင်တကယ်ရှိကြောင်း သက်သေရသွားတာ ပေါ့ကွယ် ”

“ သလင်းခင်ဟာ တကယ်ရှိပါတယ်အဒေါ် ”

“ အေးလေ၊ ဟော၊ မကြာခင် မောင်လူမွှေးရဲ့ မိဘတွေက လာတောင်းရမ်းကြဦးမယ်၊ သူတို့ရောက်လာပြီ ဆိုရင် လူခြောက်တွေဟာ အိပ်မက်ဘုံမှာ သူတို့ဘဝလှုပ် ဂျားနေကြတယ်ဆိုတာ သက်သေတစ်ခုပေါ့၊ ဟိုင်းကြီးကျွန်း လိုနေရာမျိုးက ဒီမန္တလေးမြောက်ပြင်မှာ လူခြောက်မလေး ရှိတယ်ဆိုတာ လူသာမန်က ဘယ်သိနိုင်မှာတုန်းကွယ်၊ ဟုတ် တယ်မှတ်လား ”

“ အော- သူတို့ရောက်လာကြတော့မှာကိုး ”

“ ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးလေးက သူနဲ့ဘဝတူ မောင်လူမွှေးနဲ့အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်တဲ့၊ ဟောဒီသမီးကြီး ပယင်းခင်ကလည်း ဒီသီတင်းကျွတ်ရင် မောင်ဝေဖြိုးသော်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာဆိုတော့ အဒေါ်မှာ ပြောရသေးတယ် ၊ တစ်နှစ်ထဲမှာ ၂-မင်္ဂလာမလုပ်ကောင်းဘူးလို့ ”

•• •• ••

••

“ ညီလေး၊ မောင်ဖြိုး၊ မောင်ဖြိုး၊ ညီ ”

နေမျိုးဇော်က မှန်ကွဲအနားကပ်၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

နေမျိုးဇော်၏အသံကြောင့် ဝေဖြိုးသော်အိပ်ပျော် နေရာမှ လူးလွန်လာသည်။

နေမျိုးဇော်က ခပ်ရွယ်ရွယ်ခဲတစ်လုံးကိုကောက်ယူ ကာ ဝေဖြိုးသော်၏ခြင်ထောင်ဆီပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

အသံများကြောင့် ဝေဖြိုးသော်အိပ်ရာမှနိုးသွားပါပြီ။

ဝေဖြိုးသော်က ယောင်တောင်တောင်ထထိုင်ရင်း ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ ညီ ၊ မောင်ဖြိုး ”

“ ဟင် ၊ ကိုကို ”

ပြတင်းပေါက်မှန်ကွဲများမှ မျက်နှာအပ်၍ကြည့်နေ သောနေမျိုးဇော်ကိုမြင်လိုက်ရမှ ဝေဖြိုးသော်သတိဝင်လာ၏။ သူ အချိန်မတော်ကြီး အိပ်ပျော်သွားတာပါလား။

“ ထစမ်းညီ၊ ကိုကိုကိုတခါးဖွင့်ပေးစမ်း ”

“ ဟာ-ကိုကို၊ ညီ ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့် ”

ဝေဖြိုးသော်က ကုတင်ပေါ်မှလျင်မြန်စွာထလိုက် သည်။

ပြတင်းတခါးဆီပြေးသွားရင်း တခါးပေါက်ကိုဖွင့် လိုက်၏။

ဆောင် : လှလင်

“ ကိုကို၊ ညီကို ကိုဘလှမော်အိပ်မွေ့ချသွားတာ၊ ညီမှတ်မိပြီ ”

“ ဟာကွာ၊ ဒီကောင် ”

“ ညီသိပ်ပန်းနေလို့အနားယူပါဆိုပြီး အိပ်ခိုင်းတာ ကိုကို၊ ညီကိုစိတ်ညှိုးပြီးအိပ်ခိုင်းတာ ”

“ ကဲ- အိမ်ရှေ့ကတခါးမကြီးဖွင့်ကွာ၊ ဒီကောင် ဘာယုတ်မာသွားသလဲမသိဘူး ”

“ ဟင် ”

ဝေဖြိုးသော်က အိမ်ရှေ့ဖက်ပြေးသွားကာ တခါးမကြီးကိုအတွင်းဖက်မှဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

နေမျိုးဇော်အိမ်ထဲဝင်လာ၏။

“ ခြံထဲမှာ ညီကားမရှိဘူးညီ ”

“ ဟင်- ကိုဘလှမော်ဆိုင်ကယ်က အိမ်ထဲရောက်နေတယ်၊ ညီအိပ်ပျော်နေလို့ ကိုကိုကိုဘူတာလာကြိုဖို့မေ့သွားတယ်ကိုကို ”

“ အဲဒါ ဟိုကောင်ယုတ်မာသွားတာပေါ့ကွာ၊ ကိုကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းဆက်မရလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တက်စီဌားလာခဲ့တာ ”

“ ဟင် ”

ဝေဖြိုးသော်က စားပွဲပေါ်မှ ဖဲန်းဖုန်းလေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ခလုတ်ပိတ်ထားပါ၏။

“ ကိုဘလှမော် ဘာတွေလုပ်သွားပါလိမ့်ကိုကိုရယ် ”

“ ဒီကောင်မှာ အကြံအစည်ရှိလို့ပေါ့၊ သဲလွန်စတစ်ခုခုလိုက်ရှာစမ်းညီ ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘုရားခန်းထဲဝင်ရှာတော့ ကိုဘလှမော်ပစ္စည်းတွေမရှိတော့။

ဝေဖြိုးသော်အခန်းထဲမှာလိုက်ရှာမှ ... ပယင်း၏ ဓာတ်ပုံအောက်မှာ ခေါက်ရက်ဖိထားသောစတစ်စောင်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ညီလေး မောင်ဖြိုး
 ကိုယ်မရက်စက်ချင်ပဲရက်စက်လိုက်ရ
 တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။
 ပယင်းခင်ဟာ ကိုယ့်နဲ့လိပ်ပြာလွှင့်ရင်း
 တွေ့တဲ့မိန်းကလေးပဲ။ မနေ့ညက သေချာသိ လိုက်ရပြီ။
 ကိုယ်သူ့ကိုသိပ်ချစ်လို့ မောင်ဖြိုးအပေါ် မှာ
 ကျေးဇူးတွေကန်းမိပါပြီ
 မောင်ဖြိုးကားကို ကိုယ်ယူသွားတယ်။
 ပယင်းခင်ကိုခေါ်ပြီး တစ်နေရာကို
 ထွက်သွားတော့မယ်။
 ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ။

လူမိုက်ကြီး
ဘလုမော်

“ တောက် ”
 နေမျိုးဇော်ထံမှ ပြင်းထန်သောတောက်ခေါက်သံ
 ထွက်ပေါ်လာသည်။
 “ ဟင်- ကိုကို လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ပါဦးကိုကိုရယ်၊ ညီ
 ဘာလုပ်ရမလဲ ”
 ဝေဖြိုးသော်က စိတ်လှုပ်ရှားယူကြူးမရစွာဖြင့် ငို
 သံပါလာသည်။
 “ လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်ကိုတွေ့လို့ကတော့
 အမျှနဲ့ကြိတ်ပစ်မယ်၊ ကဲ-ညီ၊ သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲလိုက်မယ်၊
 ပယင်းအိမ်ကို အရင်သွားမေးကြစို့ ”
 •• •• ••

••

ဆိုင်ကယ်ကို သူမောင်းမည်၊ ကိုယ်မောင်မည်နှင့် အပြင်းပွားနေကြသေးသည်။

“ ညီသိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ကိုကိုမောင်းခဲ့မယ် ညီ ”

“ ကိုကိုကရန်ကုန်မှာဆိုင်ကယ်မစီးရတော့ မကျွမ်း မှာစိုးလို့ပါ ”

“ တက်စမ်းပါညီ ”

နေမျိုးဇော်က ဆိုင်ကယ်ကိုခွထိုင်ရင်း အပြင်း မောင်းနှင်ရင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။

လမ်းထိပ်အရောက်...

လမ်းထဲသို့ချိုးကွေ့လာသောကားတစ်စီးကြောင့် ... ဆိုင်ကယ်ကိုဘေးသို့ကပ်အပေးမှာ... ကားသည်ဝေဖြိုးသော် ကားဖြစ်နေ၍ အံ့ဩသွားရသည်။

နေမျိုးဇော်က ဆိုင်ကယ်ကိုစက်သပ်လိုက်သည်။

ကားကိုမောင်းလာသူကပယ်င်း၊

ကိုဘလှမော်က ကားနောက်ခန်းတွင်ထိုင်လျက်ပါ လာသည်။

ဝေဖြိုးသော်သည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းကာ ကား ဆီပြေးသွားလိုက်သည်။

ပယ်င်းက သူတို့ဆိုင်ကယ်ကိုမြင်၍ ကားကိုလမ်း ဘေးသို့ထိုးရပ်လိုက်၏။

နေမျိုးဇော်သည် ကားဆီပြေးလာကာ...ကားနောက် ခန်းတခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ဆောင် : လှလင်

..... ကိုဘလှမော်ကိုအကျီကော်လာမှဆွဲကာ ကားပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်သည်။

“ လာစမ်း၊ ယုတ်မာတဲ့ကောင် ”

ပါးစပ်မှလည်းဆဲဆိုရင်း နေမျိုးဇော်က ဘလှမော် ကိုလက်သီးများတစ်လုံးပြီးတစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ကိုဘလှမော် ဘာမှပြန်ပြီးမတုံ့ပြန်ရှာပေ။ ခေါင်းငုံ့ ရင်းငြိမ်ခံနေသည်။

“ အို- မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ဖူး၊ အစ်ကိုနေမျိုးဇော် ၊ မှားမယ်၊ မှားမယ်၊ ပယင်းတို့အားလုံးရှင်းပြီးပါပြီ ”

နေမျိုးဇော်က ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ဆက်ထိုးနေ ဆဲဖြစ်သည်။

“ ထိုးပါ၊ ထိုးပါ၊ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းစိတ်ကြေ နပ်အောင်လုပ်ပါကွာ ”

ဘလှမော်ပါးစပ်ထဲမှ သွေးတွေထွက်ကျလာသည်။

ကိုဘလှမော်က နေမျိုးဇော်လုပ်သမျှငြိမ်ခံနေရင်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ငိုချလိုက်သည်။

“ အစ်ကိုနေမျိုး၊ ကိုဘလှမော်နဲ့ပယင်းနဲ့ရှင်းပြီးပါ ပြီ၊ ပယင်းလဲမဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ သူ အစ်ကိုတို့ကိုတောင်းပန်ဖို့ပြန်လာတာပါ ”

ပယင်းကရှင်းပြသည်။

“ လမ်းမကြီးမှာ မကောင်းပါဘူး၊ အိမ်သွားကြပါစို့၊ အိမ်ရောက်မှ ပယင်းရှင်းပြပါမယ်၊ လာပါ၊ လာပါ၊ အစ်ကို ရော ကိုဖြိုးရော လာကြပါရင် ”

ဝေဖြိုးသော်နှင့်ပယင်းက ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ပြန်ခဲ့ကာ... နေမျိုးဇော်က ဘလှမော်ကိုကားပေါ်တင်ခေါ်ရင်း အိမ်ပြန် ခဲ့ကြ၏။

•• •• ••

••

“ အဲဒါပါပဲမောင် ပယင်းမှာ လူ့ခြောက်ညီမလေး တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ညီမလေးသလင်းခင်ကို ဝိညာဉ်နယ် မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ကိုဘလှမော်က ပယင်းလို့အထင်မှားပြီး အခုလို တွေ့ဖြစ်ရတာပါ ”

ညှို့ခန်းမှာထိုင်မိလျှင်ထိုင်မိချင်း ပယင်းက အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

“ မှတ်မိသေးလားမောင်၊ ပယင်းအင်္ကျီရွေးလာတော့ ဝတ်စုံသေးသေးလေးအပိုပါလာတာလေ။ အဲဒါ ညီမလေးအတွက်ချုပ်ခဲ့တာပါ။ ပယင်းဝတ်စုံအသစ်ချုပ်တိုင်း ညီမလေးကိုတစ်စုံချုပ်ပေးတာထုံးစံပဲ။ မောင်မေးတုန်းက ဘိုမရုပ်လေး ယမင်းခင်အတွက်ဆိုတာ ပယင်းပါးစပ်ထဲတွေ့ရာလျှောက် ပြောလိုက်တာ ”

“ ပယင်းရယ်၊ မောင်ဘာမှမသိရပါလား၊ ကိုဘလှမော်က သလင်းရဲ့လိပ်ပြာ ပယင်းတို့အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ် ပြောတုန်းက မောင်ကိုယ်တိုင်အထင်မှားခဲ့မိတယ် ”

“ ပယင်းတစ်နေ့ဖွင့်ပြောမလို့ပါ။ ပယင်းတို့မိသားစုက ဒါမျိုးတွေအယုံအကြည်ရှိတယ်ဆိုရင် မောင်ကကဲ့ရဲ့မှာ စိုးလို့၊ အထင်အမြင်သေးမှာစိုးလို့ ပယင်းချင့်ချိန်နေတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ဖွင့်ပြောရမှာပဲမှတ်လားမောင် ”

“ ဪ- ပယင်းရယ် ”

ခုတော့ အားလုံးရှင်းသွားပေပြီ။

နေမျိုးဇော်ကတော့ ဘလှမော်ကိုစိတ်ဆိုးမပြေသေး

ပေ။

ဆောင် : လှလင်

ကိုဘလှမော်သည် နေမျိုးဇော်၏လက်ချက်ကြောင့် မျက်နှာတပြင်လုံးဖူးယောင်နေပြီး တရားခံတစ်ယောက်လို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထိုင်နေလေသည်။

“ ကဲ- ဘလှမော်၊ မင်းဟာ ဘယ်နေရာမဆို တစ် ခုခုရှုပ်လိုက်ရမှ ကြေနပ်တဲ့အမှိုက်ပဲ၊ ငါ့ညီလေးလိပ်စာပေး ပြီး မင်းကိုလွှတ်လိုက်မိတာ ငါ့အမှားပါပဲကွာ ”

ကိုဘလှမော်က အားလုံးကိုခေါင်းမော်ကြည့်လိုက် ရင်း-

“ ငါတောင်းပန်ပါတယ်နေမျိုးရယ် ”

ကိုဘလှမော်က ပါးစပ်ထဲမှဆိုထွက်လာသည့်သွေး များကို လက်ခုံဖြင့်ဆုတ်ပစ်ရင်းပြောလိုက်သည်။ သူသည် သိုင်းဗန်တို၊ဗန်ရှည်ကျွမ်းကျင်သော သန်စွမ်းသူကိုယ်ခံပညာ ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ နေမျိုးဇော်ကိုမှောက်သွားအောင် ပြန် ခုခံနိုင်အားရှိပါသည်။ သူ့ဖက်က အမှားများသွားသည်မို့ အလျှော့ပေးကာငြိမ်ခံရင်း... ကိုယ်ကိုယ်အပြစ်ပေးလိုက် ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ အေး၊ မင်းပြန်တော့ဘလှမော် ”

“ ဟင် ”

“ မင်း ငါ့ရှေ့ကထွက်သွားပါတော့ကွာ၊ မင်းဟာ မပေါင်းသင့်တဲ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ တော်ပြီ၊ မင်းပြန်တော့ ”

ကိုဘလှမော်သည် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့မျက်ရည် များကျလာသည်။

ငိုသံပါကြီးဖြင့်...

“ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ငါတောင်းပန်ပါတယ်နေမျိုး ရယ်၊ ငါ ဒီမှာတစ်ရက်တော့ဆက်နေပါရစေဦး ”

“ ဘာကွ ”

“ ငါ ၊ ငါ ၊ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ချင်သေးလို့ပါ ”

“ ဘာ ”

ဆောင် : လှ လှ

“ ဒီမန္တလေးကနေလိပ်ပြာလွှင့်တာ သူနဲ့တွေ့ဖို့
လွယ်တယ်လေ၊ ငါ နောက်ဆုံးတစ်ခါလိပ်ပြာလွှင့်ပြီးရင်
ပြန်ပါ့မယ်၊ လိပ်ပြာလွှင့်ပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရစေဦး
နေမျိုးရာ ”

•• •• ••

••

နောက်တစ်နေ့မနက်အစောကြီးမှာ မိတ္တီလာသွားဖို့ ပြင်ကြ၏။ အလှူမီအောင် မနက်လေးနာရီ အစောကြီးထဲ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။

ကိုဘလှမော်ကိုလိုက်ခဲ့ရန် ဝေဖြိုးသော်ကခေါ်သည် နေမျိုးဇော်လည်း လုပ်သမျှငြိမ်ခံခဲ့ပြီး... သူ့လက် ချက်ကြောင့်ဒဏ်ရာတွေရသွားသော ဘလှမော်ကို အနည်း ငယ်တော့စိတ်ပြေသွားပြီ။

ဝေဖြိုးသော်ကတော့ ကိုဘလှမော် ပယင်းကိုလူမှား ပြီးခိုးယူဖို့ကြံစည်ခဲ့ပေမယ့် မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းပဲပြေလည် သွားသည်အတွက် အညှိုးမထားတော့ပါ။ ကိုကိုလုပ်ထားလို့ မျက်နှာကြီး ဖူးယောင်နေသည်အတွက်လည်း သနားနေမိ သည်။

ကိုဘလှမော်ကို မိတ္တီလာလိုက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရပေ။

“ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့ပြီး ဘာလုပ်မလဲကို ဘလှမော် ”

“ ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေးနေ ချင်လို့ပါမောင်ဖြိုးရာ ”

“ ခင်ဗျား ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ လိပ်ပြာမလွင့်ပါနဲ့ ဦးကိုဘလှမော်ရာ၊ လိပ်ပြာလွင့်ရက် သိပ်နီးရင် ပင်ပန်း တယ်ဆို၊ ခင်ဗျားပဲပြောတာ၊ တစ်ပတ်မှတစ်ခါလွင့်ရတာ မျှတ်လား ”

“ အေးပါမောင်ဖြိုးရယ် ”

နေမျိုးဇော်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

ဆောင်းလှလင်

“ ထားသာထားခဲ့ရတယ်၊ မင်းကိုစိတ်မချဘူး
ဘလုမော် ”

“ ငါမင်းတို့ထိခိုက်အောင် ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး
ကွာ၊ ကတိပေးပါတယ် ”

“ ခင်ဗျား သလင်းခင်ကိုနှုတ်ဆက်ချင်လို့ လိပ်ပြာ
လွှင့်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ပြန်လာတဲ့အထိစောင့်ပါဗျာ၊
ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာစိုး
လို့ပါ ”

ဝေဖြိုးသော်က လိပ်ပြာမလွှင့်ရန် အတန်တန်မှာခဲ့
သည်။

သို့သော်- - -

•• •• ••

••

ညမောင်ရီပျိုးသည်နှင့် ကိုဘလှမော် လိပ်ပြာလွင်
ရန်ပြင်တော့သည်။

သူ့အင်းကွက်များကို ဘုရားစင်ဂျေမှာ နေရာတကျ
ပြန်ချသည်။ အချိန်မှတ်ဖယောင်းတိုင်ကြီးကိုထွန်းသည်။

သူသည် သလင်းခင်ကိုနှုတ်ဆက်မည်ဟု ဘေးလူ
ကြားကောင်းအောင်ပြောခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်က
သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ တခြားဖြစ်ပါသည်။

သလင်းခင်ကို မောင်လူမွေးလက်မှ အပြီးအပိုင်
လုယူရန်သာဖြစ်သည်။

လူခြောက်မောင်လူမွေး၏လိပ်ပြာကို သတ်ပစ်မည်။

လူခြောက်နဲ့လူ ဘယ်သူကအင်အားသာသလဲကြည့်
ကြသေးတာပေါ့။

ကိုဘလှမော်သည် အစစအရာရာပြင်ဆင်ပြီးသည်
အခါ...တစ်အိမ်လုံးတခါးတွေပိတ်၊ လိပ်ပြာလွင်မည်သင်ဖျူး
ပေါ်ပက်လက်လဲလျောင်းရင်း... စိတ်အာရုံကိုငြိမ်စေ၍ ခန္ဓာ
ကိုယ်မှလိပ်ပြာကိုခွာခဲ့သည်အခါ...ခဏချင်းပင် ကောင်းကင်
လေဟာပြင်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဝေဖြိုးသော်၏အိမ်ရှိရာလမ်းထဲသို့ အပြာရောင်
Surf ကားကြီးတစ်စင်းဝင်လာသည်။

ဆောင်းလှလင်

ကားပေါ်မှာပါလာသူကလေးယောက်၊ ကားမောင်း
သူအပါအဝင်ယောက်ျားလေးယောက်စလုံးမှာ အိန္ဒိယအမျိုး
သားများဖြစ်ပါသည်။

ကားမောင်းသူမှာ မန္တလေးမြို့တစ်ဝိုက် အကျိုးအကြား
မကျန်ကျမ်းကျင်သော ဝါရင့်ဒရိုင်ဘာတစ်ဦးဖြစ်သည်။
နောက်တစ်ယောက်မှာ ဝေဖြိုးသော်ရုံးမှ ပြာတာကလေး
ဆာမိဖြစ်ပါ။

ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့... အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မဒရပ်မြို့
မှသူဌေးကြီးမစ္စတာအာမက်စေလွတ်လိုက်သော...
သက်တော် စောင့်ဗာသီးနှင့်
မြန်မာပြည်မှာနေထိုင်သွားဖူးသူ အိန္ဒိယ-
မြန်မာကပြားမောင်တင်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ဝေဖြိုးသော်အိမ်နားမရောက်မီ... ဆာမိက ကားကို
ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ ရှေ့မှာ မီးအပြာရောင်လေးထွန်းထားတာ ကျွန်
တော်ဆရာအိမ်ပဲ၊ အိမ်နံပါတ်က ၆၈၊ အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ခင်ဗျား
တို့လိုချင်တဲ့ မျက်လှည့်ဆရာရှိတယ်၊ ကျုပ်ဒီနေရာကဆင်း
နေခဲ့တော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို
ကျုပ်လမ်းပြတယ်ဆိုတာကျုပ် ဆရာသိလို့မဖြစ်ဖူး ”

ဆာမိက ဗမာလိုပြောလိုက်သည်။

ကုလားဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်ပေါက်ဖြစ်၍ ကု
လားစကားမပြောတတ်သောဆာမိစကားများကို မောင်တင်က
ဗာသီးနားလည်အောင် ဘာသာပြန်ပေးသည်။

ဗာသီးက အိတ်ထဲမှငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုထုတ်ယူပြီး
ဆာမိကိုပေးကာ-

“ ကောင်းပြီ၊ မင်းတာဝန်ကျေပြီ၊ မင်းဖက်ကလဲ
နှုတ်လုံပါစေ ”

-ဟုပြောလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

မောင်တင် ဘာသာပြန်ပေးသောစကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ငွေစက္ကူများကိုယူကာ ဆာမိကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ကားက ဆက်မောင်းသွား၏။

ဆာမိသည် အမှောင်ထုထဲတွင်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ကိုင်ရင်း... သူ့လုပ်ရပ်မှားများမှားသွားပြီလားဟု တွေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဆရာ့ကိုသူလေးစားသသည်။ ဆရာ့ကိုကျေးဇူးကန်းရာများကျသွားပြီလား။

ကားက ဝေဖြိုးသော်အိမ်ကိုလွန်၍ မောင်းသွားကာ အမှောင်ရိပ်ကျသည်။ သစ်ပင်အောက်မှာရပ်လိုက်တာကို ဆာမိမြင်နေရသည်။

ဆာမိသည် ထိုနေရာမှမခွာနိုင်သေးပဲ ငိုငင်တွေ့ကာ ရပ်နေမိ၏။

ကိုဘလှမော်စောင့်နေပြီး မကြာမီပင်... သလင်းခင်၏လိပ်ပြာ အောက်ခြေမှတစ်ဆင့် ရွေ့ရွေ့တက်လာသည်။

“ သလင်းခင် ”

သူကလှမ်းခေါ်လိုက်သည်အခါ... သလင်းခင်က ပြုံးစစမျက်နှာပေးဖြင့် သူ့နားသို့လွင့့်မျောလာလေသည်။

“ ဂျင် သိခဲ့ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ကဲ- ဂျင်ဟာ ဘယ်လောက်ကြောင်တဲ့ လူကြောင်ကြီးလဲဆိုတာ ဂျင်ကိုယ် ဂျင် သိပြီမျှတ်လား၊ မနေ့က အိမ်မှာပြသနာလာရှင်းကြတော့ ဖြစ်နေတဲ့ ဂျင်မျက်နှာပေးကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာ ရယ်လိုက်ရတာ၊ ဟာ-ဟာ ”

“ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဖူးပယ်ခင်၊ ဒီည မင်းနဲ့ငါ အပြတ်စာရင်းရှင်းရမယ် ”

ဆောင် : လှလင်

“ အောင်မာ၊ လာ လာချည်သေး၊ ဂျင်နဲ့ဘာမှဂျင်
စရာမရှိဘူး၊ အနေသာကြီး ”

“ ဂျိတာပေါ့သလင်းခင်၊ မင်းနဲ့ဘဝတူလူ့ခြောက်
ကောင်ကိုအဆက်ဖြတ်ပါ ”

“ ဘာဂျင် ”

“ မင်း ငါ့ကိုယူရမယ် ”

“ ဂျင် ရူးနေသလား ”

“ ရူးရင်လည်း ငါဟာအချစ်ရူး ”

“ ဂျင်ဟာဂျင် ရူးနေပါ၊ ကျွန်မနဲ့လာမပတ်သက်ပါ
နဲ့ ”

သလင်းခင်က သူ့ကို စိတ်ပျက်စွာစိုက်ကြည့်ကာ
အထက်တစ်နေရာသို့လွင့်မော့သွားတော့သည်။

ထိုစဉ်... ကျယ်လောင်သောထစ်ချွန်းသံနှင့်အတူ
လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး
လင်းထိန်သွားလေ၏။ လျှပ်စီး၏အလင်းက နေအလင်း
အလားပင် ထိန်ဝင်းသွားပါ၏။

လျှပ်စီးလက်လိုက်သည်တွင် သလင်းခင်၏လိပ်ပြာ
ခန္ဓာကို မမြင်ရတော့ပဲပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ လျှပ်စီး
ပြီးဆုံးသွားမှ ပြန်၍မြင်လိုက်ရပါ၏။ လိပ်ပြာခန္ဓာတို့သည်
လင်းထိန်သောအလင်းရောင်ထဲတွင် မမြင်သာပါ။ ညအ
မှောင်ထု (သို့မဟုတ်)ပါးလွှာသောအမှောင်ခပ်ပြေပြေမှာသာ
မြင်သာပါသည်။

ရာသီဥတုမ မိုးရာသီမို့ မိုးစ၍ရွာပေပြီ။

ကိုဘလှမော် ရပ်တည်နေရာ၏ အောက်ဖက်ဆီမှ
မိုးရေများသည် မြေပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ယိုကျသွား၏။
ကိုဘလှမော်တည်ရှိနေရာ နေရာမှာ မိုးကောင်းကင်အမြင့်
မှာမို့ မိုးချင့်လွတ်နေသည်။ မိုးက သူ့အောက်ဖက်မှ စတင်
ရွာနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဆောင် : လှလင်

တခဏအတွင်းမှာပင်... မိုးချိမ်းသံများ၊ လျှပ်စီးများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

သူသည် သလင်းခင်၏ဝိညာဉ်ကို မျက်ခြေပြတ်မခံပဲ နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

မောင်တင် အိမ်ဆီသို့ချည်းကပ်မိသည်အချိန်တွင် မိုးကတဖွဲဖွဲရွာလာသည်။

လူသူအစောင့်အရှောက်မရှိသော အိမ်ကို ချင်းနင်းဝင်ရောက်ရသည်မှာ လွယ်ကူလွန်းပါပေ။

ဗာသီးနှင့်ဒရိုင်ဘာက အမှောင်ရိပ်ထဲမှာစောင့်ရှုရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်တင်သည် အိမ်တခါးမကြီး၏ဂျက်ကို အသံမမြည်အောင် အလွယ်တကူပင်ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။

မောင်တင်က မီးများပိတ်ထားသောအိမ်ထဲသို့ စမ်းတဝါးဝါးဝင်ခဲ့ရာ ခဏအကြာမှာ အမှောင်ထဲ၌မျက်လုံးကျင့်သားရသွားသည်။ သူက အခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းလိုက်ကြည့်၏။ လူသူတစ်ယောက်မှမရှိချေ။ ပကတိတိတ်ဆိတ်လျက်။

သူကြည့်စရာ အခန်းတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုအခန်းက အတွင်းဖက်မှဂျက်ချပိတ်ထား၏။ အတွင်းမှ ပိတ်ထားပုံထောက်၍ အခန်းထဲမှာ လူရှိရပေမည်။

မောင်တင်က

တခါးကိုကပ်၍နားထောင်ကြည့်သည်။ ဘာသံမှမကြားရ။ အထဲမှာလူရှိလျှင် အသက်ရှူသံကြားရမည်။ သူ့နားက သိပ်ပါးသည်။ သူ့ခိုးနားဖြစ်သည်။ အခန်းထဲမှ ဘာသံမှမကြားရပေ။

မောင်တင်က အသားကပ်ဘောင်းဘီအိပ်ထဲမှ ကိရိယာတချို့ကိုထုတ်ကာ တခါးသော့ကိုဖျက်သည်။

သုံးမိနစ်အတွင်းမှာ သော့ပျက်သွားပါ၏။

ဆောင် : လှလင်

..... ထခါးကိုအသာဟ၍ အတွင်းကိုချောင်းကြည့်လိုက်
သည်။

ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ပက်လက်လဲနေသော လူတစ်
ယောက်။

မလှုပ်မယှက်ပဲလဲနေသောသဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရ၍
အလောင်းကြီးများလားဟုထင်လိုက်ကာ မောင်တင်ကြက်သီး
ထသွားသည်။

မောင်တင်က ထိုလူ့အနားသို့ခြေဖွင့်က တရွေ့
ရွေ့တိုးကပ်လာသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းဖြင့် သူက ထိုလူ၏မျက်နှာ
ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံကိုအထပ်ထပ်အဖန်ဖန်ကြည့်၍
အလွတ်ကျက်ထားသည် မျက်လှည့်ဆရာပါပဲ။

မောင်တင်သည် အိပ်ရာဘေးပတ်လည်ရှိအင်းကွက်
များကိုကျော်ခွကာ မျက်လှည့်ဆရာအနီးသို့ချည်းကပ်ခဲ့သည်။

မျက်လှည့်ဆရာသည် ပကတိအသက်ကင်းမဲ့သည့်
အလောင်းကောင်သဖွယ်။ သူက မျက်လှည့်ဆရာ၏နှာဝသို့
လက်ကိုတေ့ကာ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလို-
အလွှာအရှင် ၊ ဒီလူ့အသက်မဂျူပါလား။

သေများသေနေပြီလား၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း
ဖူးယောင်လို့။

သူက ရင်ပတ်ကိုလက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ရင်ခုန်နေသည်။

ရင်ခုန်နေရင်မသေသေးလို့ပေါ့၊ ဘာလို့အသက်မ
ရှူပါလိမ့်၊ မောင်တင်နားမလည်နိုင်အောင်ရှိသည်။

သို့သော်- သူ့တာဝန်က မျက်လှည့်ဆရာကိုဖမ်း
ခေါ်လာဖို့သာရှိသည်။ အသေကောင်လိုအိပ်မောကျနေတာ
သူ့အတွက်ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ။

မောင်တင်က မျက်လှည့်ဆရာခန္ဓာကိုယ်ကို အား
စိုက်မကြည့်လိုက်သည်။ မာတောင်တောင်ကြီးပါလာသည်။

ဆောင်းလှလင်

..... မောင်တင်က ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုပွေ့ချီကာ ထမ်း
လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှထွက်လာတော့ အင်းကွက်များကိုတိုက်
မိကာ အင်းကွက်တွေကွဲတာကွဲ၊ နေရာရွေ့တာရွေ့ဖြစ်၍
ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

မိုးရေများကိုဖြတ်သန်း၍ မျက်လှည့်ဆရာကို ကား
ဆီသို့သယ်လာခဲ့လေတော့၏။

ခဏအကြာတွင် လူ့ခြောက်ကလေးမောင်လူမွှေး
ရောက်လာသည်။

မောင်လူမွှေးနှင့်သလင်းတို့၏ဝိညာဉ်နှစ်ခု ပူးယှဉ်
သွားကြသည်။

ကိုဘလှမော်က လိပ်ပြာကိုတဟုန်ထိုးလွှင့်ကာ သူ
တို့အနားသို့ရောက်အောင်သွားလိုက်သည်။

“ ဟေ့- နေကြဦး ”

သူက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ ဂျင် ဘာနှောက်ယှက်ဦးမလို့လဲ ”

သလင်းခင်က လှည့်ကြည့်ကာ ရန်တွေ့လိုက်
သည်။

“ ဟေ့- မောင်လူမွှေးဆိုတဲ့လူ့ခြောက်ကောင်၊
မင်း ကိုယ်ဒေသကိုယ်ပြန်ပါ ”

“ ခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီးက ဘာကြောင်ကျွန်တော်ကို
နှင်ရတာလဲ ”

မောင်လူမွှေးက ယဉ်ကျေးစွာပင်ပြန်ပြောလေသည်။
သလင်းခင်က ဒေါသထွက်နေ၏။

“ သူ့ကိုအဖက်လုပ်ပြီး ပြန်ပြောမနေနဲ့မောင်မောင်
အလကား လိပ်ပြာပွေ့လီကြီး ”

ဆောင် : လှလင်

“ ဒီမယ်မောင်လူမွေး၊ သလင်းခင်ဟာ ငါ့ချစ်သူ၊ မင်းရှောင်ပေးပါ ”

“ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကဘဝတူချစ်သူတွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ဝိညာဉ်တစ်ခုပဲရှင် သန်နိုင်တဲ့ လူချောက်တွေ၊ နောင်ကြီးက လူသားစင်စစ်ပါ၊ သလင်းခင်နဲ့ ပေါင်းသင်းလို့မရနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရှောင် ပေးစရာလဲမလိုပါဘူးဗျာ ”

“ ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ သလင်းခင်အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိစေရဘူး ”

“ နောင်ကြီး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ၊ ဒေါသကြီးရင် နောင်ကြီးလိပ်ပြာပြုတ်ကျသွားလိမ့်မယ် ”

“ ဟင် ”

“ အဖြစ်မှန်ကိုဆင်ခြင်ကြည့်ပါဦး၊ ဟောဒီ မိုး ကောင်းကင်ထဲမှာ နောင်ကြီးနဲ့ကျွန်တော်တို့အခြေအနေခြင်း မတူပါဘူး ”

“ အို- စကားမရှည်နဲ့ကွာ၊ မင်းထွက်မသွားဘူး လား၊ မသွားရင်- ကဲ- ”

ဒေါသကြီးက အဆင်ခြင်မဲ့နေသောကိုဘလှမော် သည် မောင်လူမွေးအနီးသို့ တဟုန်ထိုးစီးမော့သွားပြီး... လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ပဲ အငိုက်မိသွားသည့်အတွက် မောင် လူမွေး၏ဝိညာဉ်သည် ကိုဘလှမော်၏လက်သီးချက်ကြောင့် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေ၏။

“ အို- အမလေး ၊ ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား ”

သလင်းခင်က ရန်တွေ့လိုက်သည်။

ကိုဘလှမော်က မောင်လူမွေးလိပ်ပြာလွင့်သွားရာ သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

မောင်လူမွေးက တိမ်မဲတစ်အုပ်ကိုကွယ်ကာပုန်းရင်း သူ့ကိုစောင့်နေလိုက်သည်။

ဆောင် : လှ လ င်

ကိုဘလှမော် အနားရောက်အလာတွင် တိမ်မဲအုပ်
ထဲမှ မောင်လူမွှေးထွက်လာကာ ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ချ
လိုက်သည်။

ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်သည် အောက်ဖက်သို့တဟုန်
ထိုးကျဆင်းသွားလေသည်။ မိုးရွာနေသောဧရိယာထဲအထိ
ရောက်သွားကာ သူ၏ဝိညာဉ်ထဲသို့ မိုးရေများပြတ်သန်းသွား
လေသည်။

သူက အားကိုတင်းကာ အပေါ်သို့ပြန်ဆန်တက်ခဲ့
လေသည်။

မောင်လူမွှေးကိုအမြင်တွင် အနားသို့တဟုန်ထိုးပြေး
သွားကာ လက်သီးနှင့်ထိုးရန်ရွယ်လိုက်သည်။

လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်သည်။

နေရာအနှံ့မှ လျှပ်စီးများ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်
လက်လိုက်ရာ ကောင်းကင်တခွင်လုံးလင်းထိန်သွားလေ၏။
မောင်လူမွှေး၏ဝိညာဉ်ကိုလည်း မမြင်ရတော့ပေ။

ကိုဘလှမော်သည် လက်သီးကိုရွယ်ရင်း နေရာမှာ
ပင်ကြောင်၍ရပ်နေမိတော့သည်။

ကိုဘလှမော်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်လာ
သောကားသည် ပြင်ဦးလွင်ဖက်သို့သွားသောလမ်းမကြီး တ
လျှောက် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။

ဗာသီးက ပက်လက်ကြီးလဲလျှက် အသက်မဲ့သလိုပါ
လာသော ကိုဘလှမော်ကိုကြည့်၍အံ့သြနေသည်။သူ့အထင်
က မတရားဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၍ လက်ခက်ခဲခဲသယ်ဆောင်
လာရမည်ဟုထင်နေသည်။ အိပ်ပျော်ရက်ကြီး အလွယ်တကူ
သယ်ထုတ်လို့ရလာ၍ အံ့အားသင့်နေရသည်။

“ မောင်တင် ၊ မင်းသယ်လာတာ တကယ်လူ
ဟုတ်ပါတယ်နော် ”

ဆောင် : လှလင်

“ဟာ- ဆရာကလဲ၊ တကယ်လူမှ ဘလှမော်ဆို တဲ့မျက်လှည့်ဆရာအစစ်၊ ဓာတ်ပုံနဲ့တိုက်ကြည့်ပါလား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါက သူ့အိပ်လွန်းအားကြီးလို့ အံ့ဩလို့ပါ။ ငါ့တို့ဘော့စ်ကြီးပြောလိုက်တော့ သိပ်လျင်မြန် ဖြတ်လတ်တဲ့ဂမ္ဘီရပညာရှင်ကြီးဆို၊ ဟီ-ဟီ ”

“ ဘော့စ်အာမက်ပြောလိုက်တဲ့အထဲမှာ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်သိပ်များတယ်လို့လဲ ပါသေးတယ်လေဆရာ၊ သူ တကယ်အိပ်ပျော်နေတာဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်စားနေသလားမှမသိတာ ”

“ ဟေ- အေးဟုတ်တယ်၊ သတိထားဟေ့၊ အလစ် မပေးနဲ့ ”

ကားက ညာဖက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

လမ်းမကြီး၏ညာဖက်သို့ လမ်းကြမ်းကြမ်းအတိုင်း ဝင်သွားရာ ၂ဖာလုံခန့်အရောက်တွင် ရှေးချစ်တီးတိုက်ပျက် ကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဒရိုင်ဘာက ဗာသီးတို့ကိုလှည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ ရောက်ပြီဆရာ၊ ဒီနေရာမှာ ဆရာတို့စိတ်တိုင်း ကျအလုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ် ”

မောင်တင်နှင့်ဗာသီးက ဘလှမော်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကို နှစ်ယောက်သယ်မရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားကြသည်။

လျှပ်စီးလက်ခြင်းများရပ်အသွားတွင် မောင်လူမွှေး ၏ဝိညာဉ်ရိပ်က ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကိုဘလှမော်က မောင်လူမွှေးဆီသို့ပြေးသွားကာ ကန်ထည်လိုက်သည်။

မောင်လူမွှေးက ရှောင်လိုက်၏။

ဆောင် : လှလင်

ရှောင်လိုက်ရင်းမှ သူ့နောက်သို့ တဟုန်ထိုးလျှင် မြန်စွာပြေးသွားကာ ကိုဘလှမော်ကို ခြေထောက်မှဆွဲခါရမ်း လိုက်သည်။ ကိုဘလှမော်သည် မောင်လူမွေးလက်တွင် ချာ လပတ်လည်ရင်း မွှေယမ်းနေလေသည်။

မောင်လူမွေးက အဂ္ဂိန်နှင့်လွဲ၍ လက်ထဲမှလွတ်ပစ် လိုက်ရာ... ကိုဘလှမော်၏ဝိညာဉ်သည် ချာလပတ်ရမ်းရင်း အဝေးကြီးဆီသို့လွင့်ပါသွားလေ၏။

ကိုဘလှမော် မူးနောက်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပဲ... သူ၏ခါးဆီမှနာကျင်သောဒဏ် ကို စူးကနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ဗာသီးက ဘလှမော်၏ခါးကြားဆီသို့ ရှူးဖိနပ်အ ချွန်ဖြင့်ပိတ်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းမှာပင် ဘလှမော်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မညှာမတာ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ကိုဘလှမော်သည် ပစ်ချလိုက်သည်အ တိုင်းကျသွားကာ... မလျှပ်မယှက်ငြိမ်မြဲငြိမ်နေ၏။

“ ဘဲနဲ့လုပ်မလဲမောင်တင်၊ မင်းကောင်က တကယ်အိပ်ပျော်နေတာလား၊ ဟန်ဆောင်နေတာလား ”

“ မပြောတတ်တော့ဘူးဆရာ၊ အိပ်ပျော်တဲ့လူဟာ ဒါလောက်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကိုင်တွယ်တာကို ခံနိုင်ပါ့မ လား ၊ နိုးလာမှာပေါ့ ”

“ ဒီပုံအတိုင်းဆို ရတနာမြေပုံဘယ်မှာထားတယ်ဆို တာ ဒီကောင်ကိုဘယ်လိုမေးမလဲ၊ ကြာတယ်ကွာ၊ ကဲ- ”

ဗာသီးက ပြောပြောဆိုဆို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ ကိုဘလှမော်ခါးဆီသို့ ဖိနပ်ဦးချွန်ဖြင့် ဆောင်ကန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ ကိုဘလှမော်၊ ဂျင်ပြန်တော့ ”

သလင်းခင်က မောင်လူမွေးနှင့်ကိုဘလှမော်ကြား
သို့ဝင်လာကာ ကိုဘလှမော်ကိုပြောလိုက်သည်။

“ မပြန်ဘူး၊ ဒီကောင်ကိုသတ်ပြီးမှပြန်မယ် ”

“ ကိုဘလှမော်၊ ဂျင် ကျွန်မတို့ကို မယှဉ်ချင်ပါနဲ့၊
ကျွန်မတို့က လိပ်ပြာနယ်မှာအမြဲနေတဲ့သူတွေ၊အချိန်အကန့်
အသတ်မရှိ နေနိုင်တယ်၊ ဂျင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ
ကစေတနာနဲ့ပြောတာပါ ”

ကိုဘလှမော်တွေ့သွားသည်။

သလင်းခင်ပြောတာမှန်ပါသည်။

အစကတော့ သူကကြံ့ခိုင်သောလူသားမို့ မောင်လူ
မွေးလိုလူခြောက်ကလေးကို အလွယ်တကူအနိုင်ရမည်ဟု
ထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တန်းကျတော့... မောင်လူမွေးလောက်
သူသက်လုံမကောင်း။ လူခြောက်အနေအထားကို သူမယှဉ်
နိုင်တာတွေ့ရသည်။

သူက အချိန်ကိုတွက်ဆကြည့်လိုက်သည်။

သူလိပ်ပြာလွှင့်ခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီနီးပါးရှိပေပြီ။

သူ့အားအင်တွေ တဖြည်းဖြည်းကုန်ခမ်းလာသည်။

အချိန်မှတ်ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ ငြိမ်းသွားလေပြီ

လား။

သူ့နံရိုးထဲမှစူးကနဲနာကျင်သွားပြန်သည်။ ဘုရား-
ဘုရား ၊ အောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများတစ်ခုခု
ဖြစ်နေပြီလား။

“ ကိုဘလှမော်၊ ပြန်ပါဂျင်၊ ပြန်ပါ၊ ဂျင် ဒုက္ခ
ရောက်လိမ့်မယ် ”

ဆောင် : လှလင်

..... သလင်းခင်က သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

သူ့မျက်လုံးများ ဝေဝါးလာသည်။

သူ မပြန်လို့မဖြစ်တော့ပေ။

“ အေး- နောက်မှ မင်းနဲ့ငါတွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ ”

သူက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရရေရွတ်ရင်း မောင်လူမွှေးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့လိပ်ပြာအဖြစ်ဆက်လက်ရပ်တည်ရန် မစွမ်းသာတော့။

သူသည် အောက်သို့လျင်မြန်စွာထိုးဆင်းသွားလေသည်။

မောင်တင်သည် ကိုဘလှမော်ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို စားဖြင့်မွန်းနေသည်။

အကျီကိုချွတ်ပစ်ကာ ဘလှမော်၏အရေပြာများကို စားဖြင့်ဇိမ်ပြေပြေမွန်းရင်း... အိပ်ရာမှနိုးထလာအောင်လုပ်နေသည်။

ဘလှမော်က အသက်လဲမရှူ၊ နိုးလဲနိုးမလာချေ။

မောင်တင်က စိတ်မရှည်တော့ပဲ... ဒါးဦးချွန်ဖြင့်နံရိုးကြားထဲသို့ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ ဒါးရိုးသည် နံရိုးကြားထဲသို့ နှစ်လက်မခန့်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

နေမျိုးဇော်နှင့်ဝေဖြိုးသော်တို့ညီအစ်ကိုသည် နေချင်းပင် မိတ္တီလာမှပြန်လာခဲ့ကြသည်။

မေမျိုးမော်က နောက်တစ်နေ့မှာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ရန်ပြောသော်လည်း ... ဘလှမော်ကိုတစ်ယောက်ထဲစိတ်မချချီပြန်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင် : လှလင်

သူတို့သည် အလှူကိစ္စများအားလုံးပြီးပြတ်သည်အထိ ညရ-နာရီလောက်အထိ မေမျိုးမော်ကျေနပ်အောင်နေပေးခဲ့ကာ ... ရနာရီခွဲမှာ မိတ္တီလာမှထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားမို့ အမြန်မောင်းလာသည်တိုင်... ရန်ကုန်-မန္တလေးအဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှာ အတော်ပျက်စီးနေပြီမို့ မောင်းချင်တိုင်းမောင်း၍မရ။ ထိန်း၍မောင်းလာရသောကြောင့် မန္တလေးဝင်တော့ ၁၁နာရီထိုးပေပြီ။

ဝေဖြိုးသော် အိမ်လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ၁၁နာရီခွဲ၊ ကားကိုနေမျိုးဇော်က မောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်လမ်းထိပ်အရောက်မှာ နေမျိုးဇော်က ကားကိုလမ်းထဲချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ... ကားမီးရောင်ထဲဘွားကနဲပေါ်လာသောလူတစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ အလျင်အမြန်ပြေးဝင်လိုက်တာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသူကိုရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ဝေဖြိုးသော်သိလိုက်၏။ သူ့ရုံးက ပြာတာကလေး ကုလားလေးဆာမိဖြစ်သည်။

“ ဟင်- ကိုကို၊ ဆာမိပါလား၊ အချိန်မတော်ကြီး ဒီကောင်ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်၊ ကားခဏရပ်လိုက်ဦးကိုကို ”

နေမျိုးဇော်ကားရပ်အပေးတွင် ဝေဖြိုးသော်ကကားပေါ်မှဆင်းကာ ဆာမိပြေးဝင်သွားသောသစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ဆာမိကို သူတွေ့လိုက်တော့ ဆာမိတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ ဟေ့ကောင်ဆာမိ၊ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ ”

“ ဆရာ၊ ဆရာ၊ ကျွန်တော်... ”

ဆာမိက ဆက်မပြောနိုင်ချေ။ တခုခုကြောက်ရွံ့နေသည့်သဖွယ်တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေသည်။

ဆောင်းလှလင်

“ဟင်- မင်းအချိန်မတော်ကြီး ဒီအနားဘာလာ လုပ်တာလဲ ”

ကားပေါ်မှနေမျိုးဇော် ဆင်းလိုက်လာသည်။

ပို၍လူရည်လည်သောနေမျိုးဇော်က ဆာမိ အမူ အရာပျက်နေပုံကိုကြည့်၍ ခန်းမှန်းလိုက်နိုင်သည်။

“ ဟေ့ကောင်ဆာမိ၊ မင်း ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ ပြောစမ်း ”

ဆာမိမှာ နဂိုကပင်လူကြောက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာဝေဖြိုးသော်ကိုတော့ လေးစားရင်းစွဲလည်းရှိသည်။ ငွေပုံပေး၍ သည်အလုပ်ကိုလုပ်လိုက်မိသော်လည်း သူ့စိတ် မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘလှမော်ကိုပခုံးပေါ် ထမ်းကာ ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားသည်ကိုတွေ့ရပါလျက်... ဥပေက္ခာပြုပြီးအိမ်မပြန်နိုင်ပဲ ဒီနေရာမှာ တရစ်ဝဲဝဲလုပ်နေ မိခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့လုပ်ရပ်အတွက်လည်း ယူကြီးမရဖြစ်နေမိ၏။

“ ပြောလေကွာ၊ မင်းဒီနေရာကို ဘာလို့ရောက်နေ ရတာလဲ ”

နေမျိုးဇော်က တစ်ချက်ဟောက်လိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်- ကျွန်တော် မှားပါတယ်၊ ဆရာ့အစ် ကိုရယ် ”

“ ဘာကွ ”

“ ဟင်- ဆာမိ၊ မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင် ”

ဆာမိက မျက်ရည်များကျလာကာ ငိုလိုက်သည်။

“ ဆရာသတ်လဲ ခံရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်ကို သူတို့က ငွေတွေအများကြီးပေးတယ်ဆရာ၊ အဲဒါကြောင့် ”

“ ဟေ့ကောင်၊ ဂျင်းဂျင်းပြောစမ်း ”

“ ဟို-ဟို- ကျွန်တော်အမျိုးကားဆရာတစ်ယောက် က မျက်လှည့်ဆရာဒေဝိန္ဒ မန္တလေးရောက်နေတာ ဘယ်နေ

ဆောင်းလှလင်

.....
ရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ သတင်းပေးနိုင်ရင် ငွေတစ်သောင်းပေး
မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်... ”

ဆာမိက ဆက်မပြောနိုင်ပဲ ငိုသံပါဖြင့် အသံတိမ်
ဝင်သွားသည်။

“ ဆာမိရာ၊ မင်းကွာ ”

ဝေဖြိုးသော်က မချင့်မရဲရေရွတ်လိုက်သည်။

“ အဲဒီတော့ မင်းက သတင်းပေးလိုက်တယ်ပေါ့၊
ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ့အိမ်ကိုပြုလိုက်မိပါတယ်၊
ဆရာတို့ ဒီညအိမ်မှာမရှိမှန်းလဲ သိလို့ပါ ”

“ အခု- ဘလှမော်ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ”

“ မျက်လှည့်ဆရာကြီးကို ထမ်းထုတ်သွားတယ်
ဆရာ၊ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်၊ မျက်လှည့်ဆရာကိုယ်က
တောင်တောင်ကြီး၊ သေသွားပြီလားမသိဘူးဆရာ၊ ဟီး-
ဟီး- ဟီး- ”

ဆာမိက ပြောရင်း ငိုလေတော့သည်။

“ တောက်- အရေးထဲမှာ ဘလှမော်လိပ်ပြာလွှင့်
ပြန်ပြီထင်တယ်၊ မင်းတပည့်ကလဲ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်ပဲညီ”

“ ကျွန်တော်- ကျွန်တော် ငွေမက်မိပါတယ်ဆရာ၊
အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာသိပါ
တယ် ”

“ ဟင်- ဟုတ်လား ”

“ ကျွန်တော်အပြစ်နဲ့ကျွန်တော် လိုက်ပြပါ့မယ်၊
သူတို့ရန်မူချင်လဲ မူပါစေတော့ဆရာ ”

“ ကဲ-ဒါဖြင့် မင်းကားပေါ်တက်၊ ညီ ၊ ကိုကိုတို့
အိမ်ကိုအရင်ပြန်ကြည့်ကြဦးစို့၊ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့
လဲမသိဘူး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ကိုကို ”

ဆောင်းလှလင်

ဆာမိကို ကားပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့ကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြ
လေသည်။

ဘလှမော်၏လိပ်ပြာ မြေပြင်သို့ပြန်ရောက်သည်
အခါ... သူက သူ့ခန္ဓာရှိရာ ဘုရားခန်းထဲသို့လျင်မြန်စွာဝင်
လိုက်သည်။

ဘုရားစင်ဂွေတွင် အင်းကွက်များအနေအထားပျက်
နေကာ... ဖျာပေါ်၌လည်းသူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မမြင်တွေ့ရ
သည်အခါ ကိုဘလှမော် အသည်းခိုက်အောင်ကြောက်လန့်
သွားမိလေ၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွားပါရော။ သူ့ဝိညာဉ်
ပြန်၍ခိုနားစရာ နေရာမရှိပါလေတော့။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကဖျက်ဆီးနေတာ(သို့မဟုတ်)
ညှင်းပန်းချိပစ်စက်နေတာကို သူ့အလိုလိုသိနေသည်။ သူသည်
ပြန်လည်ခိုဝင်စရာ မူလခန္ဓာကိုပြန်မတွေ့သည်အတွက် စိုး
ရိမ်ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ၏လိပ်ပြာသည် မှီတွယ်
စရာမရှိပဲ လွင့်ချင်ရာလွင့်မျောရပေတော့မည်။ လိပ်ပြာလွင့်
ခြင်းမှာ အချိန်အကန့်အသတ်ရှိပြီး အချိန်တန်လျှင် မူလ
ခန္ဓာဆီပြန်၍လာရသည်။ အချိန်ကျလို့မှ ပြန်လည်ခိုဝင်စရာ
ခန္ဓာမရှိလျှင်... လိပ်ပြာဝိညာဉ်သည် တည်ငြိမ်စွာဆက်လက်
ရပ်တည်ရန်မပြစ်နိုင်ပါ။ သည်အခါ... သူ့လိပ်ပြာသည် လွင့်
ချင်ရာလွင့်၍ ခန္ဓာနှင့်မပေါင်းစပ်မိပဲ သေကံမရောက်သေး
ပါပဲ သေဆုံးရပေတော့မည်။

ဆောင် : လှလင်

..... သူက ဘယ်လိုရန်သူမျိုးက သူ့ကိုရန်မူနေသလဲဆို တာစဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်... အိမ်တခါးများဖွင့်သံကြားရ၍ သူ့လိပ်ပြာ ကိုအိမ်ရှေ့ဆီသို့လွင့်မျောသွားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော နေမျိုးဇော်၊ဝေဖြိုးသော်နှင့် အတူ ကုလားလေးဆာမီကိုပါတွေ့လိုက်ရသည်။ကုလားလေး ဆာမီကိုမြင်လိုက်မှ သူသည် သူ့ရန်သူကိုသတိရလိုက်လေ သည်။ အချစ်ရေးကိစ္စမှာပဲစိတ်ရောက်နေ၍ အိန္ဒိယမှသူ့ရန် သူ့အာမက်ကို မေ့ထားခဲ့မိပါလား။

နေမျိုးဇော်တို့က သူ့ကိုမမြင်။

သူတို့က ဘုရားခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး အခြေအနေ ကိုကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ပြောစကားများကိုနားထောင်ကြည့်ရာမှ... သူ့ အထင်အမြင်မှန်နေတာ ကိုဘလှမော်သိလိုက်ရ၏။

“ ဘလှမော်ကိုဖမ်းသွားတာ ဘယ်သူတွေလဲဆာမီ ”

“ ကျွန်တော်အစ်ကိုဝမ်းကွဲက ကူတာပါဆရာ၊ မျက် လှည့်ဆရာရဲ့ တကယ်ရန်သူတွေက အိန္ဒိယက လာတာတဲ့ ”

“ ဟင် ”

“ ကိုကို၊ ကိုဘလှမော်မှာ ရတနာမြေပုံတစ်ပိုင်းရှိ တယ်၊မြေပုံကိုလိုက်နေတဲ့လူတွေများ ပြစ်နေမလားမသိဘူး၊ ကိုဘလှမော်က ညီကိုအရိပ်အမြွက်ပြောဖူးတယ် ”

“ ဆာမီ၊ သူတို့သွားမယ်နေရာကို မင်းသိတယ်ဆို၊ ဘယ်နေရာလဲ ”

“ ကျောက်မီးရွာမရောက်ခင်နားကဆရာ၊ လမ်းထဲ ချိုးဝင်သွားရင် ချစ်တီးတိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်၊ ကျွန် တော်အစ်ကိုဝမ်းကွဲက အဲဒီကိုသွားနေကျ ၊ ဟို-ဟို- မကောင်းတဲ့မိန်းမခေါ်တာတို့၊ ဖဲရိုက်တာတို့ပေါ့ဆရာ၊ ဟို

ဆောင် : လှလင်

..... လူတွေကညှော်သည်တွေဆိုတော့ သူ့ခေါ်သွားတဲ့နေရာပဲ လိုက်သွားမှာပါ ”

“ သူတို့က ဘယ်နှယောက်လဲ ”

“ ကျွန်တော်အစ်ကိုက ကားမောင်းပေးရုံပါ။အိန္ဒိယ ကလာတာနှစ်ယောက်ပါ။ တစ်ယောက်က ငယ်ငယ်က မြန်မာပြည်မှာနေဘူးတယ်ပြောတယ်။ မြန်မာစကားတတ်တယ် ဆရာ၊ တယောက်ကတော့ ကုလားအစစ်ကြီး ”

“ ကဲ၊ ညီ၊ အချိန်တွေသိပ်နောက်ကျနေမယ်၊ ကိုကိုက ဆာမိနဲ့အတူ သူပြောတဲ့နေရာကိုလိုက်နှင့်မယ်၊ ညီက ဘလှမော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ရဲစခန်းကိုသွားအကြောင်းကြား၊ ရဲကို တစ်ခါထဲသာခေါ်ခဲပေတော့ညီ ”

နေမျိုးဇော်က စီစဉ်လိုက်သည်။

ဘလှမော်၏လိပ်ပြာက နေမျိုးဇော်နောက်မှ ကပ်၍ ပါသွား၏။

ယခုအချိန်တွင် သူ၏လိပ်ပြာသည် တဖြည်းဖြည်း အင်အားချိနဲ့၍လာပေပြီ။ ရပ်တည်ရန် တစစအားနည်းလာ နေ၏။ တစ်နေရာရာတွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း နှိပ်စက်ဖျက်ဆီးခြင်းခံနေရပြီထင်ပါသည်။

ဘလှမော်သည် နေမျိုးဇော်တို့ကားထဲသို့ သူ့လိပ်ပြာကို ဝင်၍ခိုလိုက်သည်။

သွားပါတော့၊ သွားပါတော့၊ ငါ့ရဲ့မူလခန္ဓာကိုယ်ဆီကို အမြန်ကားမောင်းသွားပါတော့ နေမျိုးဇော်သူငယ်ချင်းရယ်

သူက အသက်ရှူကြပ်လာသည်။ အမြင်များဝေဝါးလာသည်။ လိပ်ပြာလွှင့်ရန်ကန့်သတ်ထားသည့်အချိန်ထက် များစွာပင်ကျော်လွန်သွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။

လမ်းပြရင်းလိုက်လာသော မောင်တင်ကိုယ်တိုင် မျက်စိလည်နေ၏။

ဆောင် : လှလင်

“ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကရောက်ဖူးတာဆရာ၊ မရောက်တာကြာပြီ၊ ချိုးတာတော့ လမ်းညာဖက်ကိုချိုးရတာပဲ ”

ဆာမိညွန့်ပြသော တောင်ဖက်သို့ချိုးကွေးသည် လမ်းများအတိုင်း လိုက်လာလိုက်... အတန်ကြာလာမီမှ မဟုတ်မှန်းသိ၍ လမ်းမကြီးပေါ်ပြန်ထွက်လိုက်...နောက်တစ်လမ်းကိုဝင်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်နေရလေပြီ။

ရဲကိုခေါ်၍လိုက်လာမည် ဝေဖြိုးသော်ကိုလည်း အရိပ်အယောင်မမြင်ရသေး။

တစ်နေရာအရောက်မှာ... ကိုဘလှမော်၏လိပ်ပြာက သူ၏မူလခန္ဓာကိုယ်ထံမှ အနံ့အသက်ကိုရလိုက်သည်။ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့နေရာနှင့် နီးလာပေပြီ။

ကိုဘလှမော်သည် ကားထဲမှခွာလာကာ သူ့ခန္ဓာရှိ မည်နေရာသို့မှန်းဆရင်း စမ်းတဝါးဝါးလာခဲ့သည်။ လိပ်ပြာကိုမြင်မြင်လည်းမလွှင့်နိုင်တော့။ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်ကျော်ရုံလွှင့်ခဲ့ကာ တောင်ဖက်အရပ်ဆီအာရုံခံရင်းလိုက်လာခဲ့၏။

နေမျိုးဇော်တို့ကားနှင့် သူ့လိပ်ပြာဝေးကွားသွားပေပြီ။ နေမျိုးဇော်တို့က ချစ်တီးတိုက်ပျက်ကိုရှာဆဲ။

တစ်နေရာအရောက်တွင်... မီးရောင်ပျံ့လေးလင်းလက်နေသောတိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုကို ကိုဘလှမော်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မူလခန္ဓာနှင့်နီးလာပြီဆိုသည်အသိအာရုံကိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

သူကတိုက်ပျက်ကြီးရှိရာသို့ လိပ်ပြာကိုတရွေ့ရွေ့လွှင့်သွားလိုက်သည်။

တိုက်ပျက်ထဲသို့ သူ့လိပ်ပြာဝင်လိုက်သည်အခါ- ကိုဘလှမော်သည် ရုတ်တရက်ထိတ်ကနဲတုန်လှုပ်သွားလေသည်။

မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက...

ဆောင် : လှလင်

ကုလားလူမျိုးနှစ်ယောက်က အကျီကိုယ်ချွတ်နှင့် ပက်လက်လဲနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ငဲ့ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်က လက်ထဲမှာဒါးနှင့်။ ဒါးတွင်သွေးစက်များပေကျံလျှက်ရှိသည်။

သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့...

ရတနာမရှိအောင်ဒါးနှင့်အမွန်းခံထားရကာ သွေးအလူးလူးနှင့်ရှိနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်မှထွက်သောသွေးများဖြင့်အိုင်ထွန်းနေ၏။

ကိုဘလှမော်က မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းသွားသည်။

သူဟာ သူ့ခန္ဓာထဲကို လိပ်ပြာပြန်ဝင်နိုင်ရင်တောင် အသက်ရှင်နိုင်ပါဦးမလား။ ခန္ဓာကိုယ်ကား ရတနာမရှိအောင် ပျက်စီးနေလေပြီ။

စမတ်ကျကျဝတ်ထားသော အသက်ပိုကြီးသည် ကုလားကြီးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တံထွေးဖြင့်ထွေးချလိုက်ကာ...

“ ခွေးကောင်မှော်ဆရာ၊ တစ်ခါထဲသာ ဒါးနဲ့တဆုံး ထိုးလိုက်ပေတော့ကွာ၊ ဒီလိုမှမနိုးရင် ခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်လိုက်၊ ငါတော့စိတ်ကုန်ပြီ၊ ထွီ- ”

ဗာသီးက ပြောပြီး အပြင်ဖက်သို့ထွက်သွားလေသည်။

အခန်းထဲ၌ မောင်တင်တစ်ယောက်သာကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကိုဘလှမော်က သူ့ဝိညာဉ်ကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အမြန်ပြန်၍ဝင်ရောက်လိုက်လေ၏။

ဆောင် : လှလင်

သူ့လိပ်ပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲရောက်သည်နှင့် ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် သာမန်လူသားတစ်ဦးဘဝသို့ပြန်ရောက်သွားပေပြီ။

မောင်တင်နှိပ်စက်ညှင်းပန်းထားသည် ဒဏ်ရာများ ကြောင့် နာကျင်ခြင်းကို သူက လူသားပကတိအတိုင်းခံစား လိုက်ရ၏။ နာကျင်မှုကြောင့် သူ၏နှုတ်မှစုတ်သပ်ငြီးငြူသံ ပေါ်ထွက်သွားလေသည်။

ဘလှမော်၏ငြီးငြူသံကြောင့် မောင်တင်က ငိုနေ ရာမှ အလန့်တကြားမော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဪ- မော်ဆရာနိုးလာပြီကိုး ”

ကိုဘလှမော်သည် ရန်သူကိုခန္ဓာအင်အားဖြင့်မတုံ့ ပြန်နိုင်သည့်အတူ စိတ်ဓာတ်အင်အားဖြင့်တိုက်ခိုက်ရန်ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။

သူက လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းဝတွင်တေ့ရင်း...

“ ရှူး- တိုးတိုး ”

တိုးတိုးတိတ်တိတ်နေရန် အမူအရာပြလိုက်၏။

မောင်တင်က သူ့ကို အံ့ဩစွာစိုက်ကြည့်နေလေ သည်။

ကိုဘလှမော်က မောင်တင့်မျက်လုံးများကို သူ့မျက် လုံးများနှင့်တည်တည်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ရတနာမြေပုံကို မင်းတစ်ယောက်ထဲမယူချင်ဘူး လား ”

“ ဘာပြောတယ် ”

မြန်မာစကားဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်၍ ဆာမိပြောသော မြန်မာနိုင်ငံမှာနေဖူးသူဆိုတာ ဒီလူမှန်းသိလိုက်၏။

“ ရတနာမြေပုံကို မင်းကိုပဲပေးမယ် ”

“ အင် ”

မောင်တင်တွေဝေသွားသည်။

ဆောင် : လှလင်

“ မင်းဟာ ကျားတစ်ကောင်ပဲ၊ မင်းဟာကျားတစ်ကောင် ”

သူက မောင်တင်ကို စိတ်ညှို့ရန်ပြင်သည်။

“ မင်းဟာကျားတစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းအဖော်ကိုကိုက်သတ်ရမယ်၊ ဒါမှ ရတနာတွေကိုမင်းတစ်ယောက် ထဲရမှာ၊ မင်းဟာကျား၊ မင်းဟာကျား ”

သူကစိတ်ညှို့ရင်း မောင်တင်ကိုကျားစိတ်သွင်းပေးနေ၏။

အတွေ့အကြုံမရှိသော မောင်တင်သည် သူ၏ညှို့ချက်တွင်မိသွားပေပြီ။

ကိုဘလှမော်သည် စိတ်ညှို့နေသော်လည်း ရထားသောဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် မနည်းအားတင်းထားရလေ၏။ သူ့ကြာကြာတင်းမခံနိုင်တော့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူသိသည်။

“ မင်းဟာကျားတစ်ကောင်ပဲ၊ သတ္တိရှိတဲ့ အားကောင်းမောင်းသန်ကျားကြီးတစ်ကောင်ပဲ၊ မင်းလက်ထဲက ရတနာတွေကိုခွဲယူမယ်လို့ကို မင်းကိုကိုက်သတ်ရမယ်၊ ကိုက်သတ်ရမယ်၊ ကြားလား ”

သူက နာကျင်မှုကြားမှအားယူကာ အာရုံနှစ်၍ စိတ်ကိုညှို့နေသည်။ လူတစ်ယောက်မိမိလိုရာပါလာအောင် စိတ်ညှို့ရာမှာ အာရုံအထူးစိုက်ထုတ်ညှို့ယူရပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ဒဏ်ရာများကြားမှ စိတ်ညှို့နေရသည်မှာ အားအင်များ ဆုတ်ယုတ်လာလေပြီ။

“ ကျား ၊ ဟေ့ကောင်- ကျား ၊ မင်းရန်သူကို ကိုက်သတ်၊ ကိုက်သတ် ”

ကိုဘလှမော်က မောင်တင်တွင်ကျားစိတ်အပြည့်ဝင်လာပြီဟုယူဆသည့်အခါ... အပြင်မှဗာသီး အထဲဝင်လာအောင်ကြံရပြန်သည်။

“ ကျားဗျို့ ၊ ကျား-ကျား ၊ လာကြပါဦးဗျို့ ”

ဆောင် : လှလင်

သူက အသံကုန်ဟစ်၍အော်လိုက်သည်။

အိမ်ပြင်ဖက်တွင်ရပ်နေသောဗာသီးသည် အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်အော်သံကြောင့် အံ့ဩသွားကာ တိုက်ပျက် ထဲဝင်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ကျားဟုဗမာလိုအော်လိုက်သော အသံကိုနားမလည်ပါ။ အသံမှာလည်း မောင်တင်အသံမ ဟုတ်၍ အံ့ဩစိတ်ဖြင့်အပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် သံမံတလင်းပေါ်၌ လေးဖက် ထောက်ရပ်နေသည့်မောင်တင်နှင့် ငုတ်တုပ်ထထိုင်နေသော မျက်လှည့်ဆရာကိုမြင်လိုက်ရသည်အခါ ဗာသီးအံ့ဩသွား လေသည်။

ဗာသီးက ကုလားလိုပြောလိုက်သည်။

“ မင်းရန်သူလာပြီ၊ မင်းရန်သူလာပြီ၊ ကိုက်၊ ကိုက်၊ ခုန်အုပ်ပြီးကိုက်သတ် ”

ဘလှမော်က အသံကုန်ဟစ်၍အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မောင်တင်သည် လေးဖက်ထောက်ရက်မှ ဗာသီး ဖက်သို့လှည့်လိုက်ကာ ဗာသီးကိုယ်ပေါ်သို့ခုန်အုပ်လိုက်လေ သည်။

ဗာသီးသည် ခုန်အုပ်လိုက်သောမောင်တင်၏အဂ္ဂိန် ကြောင့် ပက်လက်လန်လဲကျသွားသည်။

“ ကိုက် ၊ ကိုက် ၊ လည်မျိုကိုကိုက် ”

မောင်တင်သည် တကယ်ကျားသဖွယ် ဗာသီး၏ ရင်ပတ်များကိုလက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်၍ ဖိနှိပ်ထားလိုက်ကာ ဗာသီး၏လည်ပင်းကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်လိုက်သည်။

ဗာသီးက ကုလားလိုဆဲဆိုရေရွတ်ကာ ခုခံသည်။

ကိုဘလှမော်၏အားတင်းထားမှုများသည် တင်းမခံ နိုင်တော့။ ပြေလျော့သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ဂျေ့မှာမြင်နေရသော မောင်တင်နှင့်ဗာသီးတို့၏ လုံးထွေးသတ်ပုတ်မှုသည် တစစ ဝေဝါးလာသည်။

သူသိလိုက်ပါပြီ။

ဆောင်းလှလင်

..... သူ၏ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘယ်လိုမှတွဲဖက် ထားလို့မရနိုင်တော့။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အပြည့်ဖြင့် သေလု မျောပါးဖြစ်နေသောခန္ဓာကိုယ်သည် ဝိညာဉ်ကိုလက်ခံနိုင်စွမ်း မရှိပဲ တစစဖယ်ထုတ်နေလေပြီ။

သူ၏အသက်ဓာတ်နှင့်ဝိညာဉ်သည် ခန္ဓာကိုယ်မှကွဲ ကွာသွားပေတော့မည်။

“ ဒီမှာကွ၊ တွေ့ပြီ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်ပဲဆရာ ”

“ ဟာ- လူနှစ်ယောက်သတ်ပုတ်နေပါလား ”

“ ဟင်- မျက်လှည့်ဆရာကိုယ်မှာလဲ သွေးတွေပါ လား ”

“ ဘလှမော် ၊ ဘလှမော် ၊ သူငယ်ချင်း ”

နေမျိုးဇော်အသံ ၊ အခြားသူစိမ်းများအသံ ၊ တိုက် ထဲသို့ဝင်လာသောခြေသံများ ။

သူ့ကိုပွေ့ယူလိုက်သော နေမျိုးဇော်၊ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသော ဝေဖြိုးသော်မျက်နှာများကို ဝေဝါးစွာမြင်ရ သည်။

“ နေမျိုး၊ မောင်ဖြိုး၊ ကိုယ့်... ကို... ခွင့်... လွတ်... ”

သူသည် ပြောလိုသောစကားကိုဆုံးအောင်မပြော လိုက်နိုင်ပါ။

ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့သည်။

“ ဘလှမော်၊ ဘလှမော်၊ ဖြစ်ရလေသူငယ်ချင်း ရယ်၊ လူမိုက်ကြီး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလူမိုက်ကြီး၊ မင်းဟာဂမ္ဘီရ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါရက်နဲ့ မင်းပညာတွေကို မဟုတ် တဲ့နေရာမှာအသုံးချလိုက်တာကိုသူငယ်ချင်းရယ်၊ ဖြစ်ရလေ ကွာ ”

•• •• ••

..

ပြသနာအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။
 နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင်
 မေမျိုးမော်တို့လင်မယား မိတ္တီလာမှရောက်လာကာ
 ဝေဖြိုးသော်နှင့်ပယင်းတို့စေ့စပ်ပွဲ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့၏။
 လက်ထပ်ရန်ရက်သတ်မှတ်ကြသည်။
 ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏ချစ်ခရီးလမ်းကား ဖြောင့်ဖြူးသွား
 လေပြီတည်း။

.. ..

••

ညမှောင်ရီဝယ်... ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်
ပြာလဲ့နေပေသည်။

လပြည့်ညဖြစ်ကာ တိမ်များလည်းကင်းစင်နေပေ
၏။

ကြယ်ကလေးများက ဟိုးအဝေးမိုးကောင်းကင်ဝယ်
တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်နေကြသည်။

သာယာလှပသော မိုးကောင်းကင်၏ညချမ်းဝယ်...
လိပ်ပြာချစ်သူနှစ်ဦးတို့ဆုံမိကြသည်။

“ ဒီနေ့ မမပယင်းတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကြ
တယ်မောင်မောင် ”

“ ကောင်းတာပေါ့သလင်းလေးရယ်၊ ချစ်သူချင်း
အဆင်ပြေပြေပေါင်းရတာဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ ”

“ သူများအတွက် သိပ်ဝမ်းသာပေးမနေနဲ့ဦးမောင်
မောင်၊ မမတို့က လက်ထပ်ဖို့ရက်သတ်မှတ်ပြီးပြီဆိုတော့
တစ်နှစ်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်နှစ်ခါမလုပ်ကောင်းလို့ သလင်း
တို့လက်ထပ်မယ်ကိစ္စက နောက်ဆုတ်ပေးရတော့မယ်
မောင်မောင်ရဲ့ ”

“ ဟောဗျာ ”

“ ကဲ- ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ သလင်းကိုမောင်
မောင်က မမပယင်းတို့ကထက်အရင် လာမှမတောင်းရမ်းပဲ
ကိုး ”

ဆောင် : လှလင်

“ မောင်မိဘတွေက သီးနှံတွေရောင်းချပြီးမှ လာဖို့စီစဉ်နေလို့ပါသလင်းလေးရယ် ”

“ ထားပါတော့လေ၊ မမပယင်းကအကြီးဆိုတော့ သူ့ကိုဦးစားပေးရမှာပေါ့ ”

“ ဒါပေါ့အချစ်ရဲ့၊ သလင်းနဲ့မောင်မောင် သစ္စာရှိရှိ ချစ်နေကြရင်ပြီးရောမဟုတ်လားကွယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်မောင်မောင်ရယ် ”

“ အခုလဲ နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာပဲလေ၊ လိပ်ပြာ နယ်ဟာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းပြီး လူသူရှားပါးတဲ့နေရာမို့ မောင်မောင်တို့ချစ်ခြင်းကို နှောက်ယှက်မယ်လူလဲ မရှိနိုင် တော့ပါဘူး ”

“ အို- ကိုဘလှမော်လို့ လိပ်ပြာပွေလီကြီးနောက် တစ်ယောက်ပေါ်လာမှာကြောက်ပါတယ် ”

“ ဒီတော့လဲ မောင်မောင်က ကာကွယ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဘလှမော်ဟာ အချစ်အတွက် ဘဝအဆုံးခံ သွားရတဲ့ ချစ်လူမိုက်ကြီးပါ၊ သနားစရာကောင်းပါတယ် လေ ”

“ အမယ်... သလင်းက တကယ်သနားပစ်လိုက် မှာနော် ”

“ သလင်းသနားချင်လဲ တကယ်မှမရှိတော့ပဲ ကွယ် ”

“ မောင်မောင် သူ့ကို သဝန်မတိုဘူးလားဟင် ”

“ သူပြုသနာတွေရှုနေတုံးကတော့ သဝန်တိုတာ ပေါ့၊ ခုလိုအသက်စွန့်လိုက်ရတာသိရတော့ သနားမိပါတယ် အချစ်ရယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုဘလှမော်ကြီး ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေလို့ဆုတောင်းပါတယ်မောင်မောင် ”

“ နောက်ဘဝမှာ သူ့ချစ်တဲ့သူနဲ့ အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ဦးလေ သလင်းရဲ့ ”

ဆောင်းလုလင်

“အို”

ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကြည်နူးစွာရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ချစ်သူတို့၏ရယ်မောသံသည် ကောင်းကင်ယံတွင်ပျံ့လွင့်ကာ လမင်းမှတစ်ဆင့် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်ပြီး... စကြာဝဠာတံတိုင်းအထိ ရောက်ရှိသွားသယောင် ထွက်ပေါ်လာပါလေတော့သတည်း ။

•• •• ••
•• ••
••

ဆောင်းလုလင်

4.11.02 to
6.12.02

ဤဝတ္ထုအား ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန်အတွက် မြန်
မာနိုင်ငံစာပေစိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ တင်ပြခဲ့ရာ ပုံနှိပ်ထုတ်
ဝေခွင့် မပြုခဲ့ပါ။

၂၀၀၂ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွင်းက ရေးသားခဲ့
သည့်ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်အထိ ပုံနှိပ်စာအုပ်
အဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးပါ။

အင်တာနက်စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှုခံစား
နိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်